

KATEGORIE 1 A

Žáci 1. - 4. třídy ZŠ, próza

Natálie Mrázková (9 let)

KDYBYCH BYLA ...

Kdybych byla ptáčkem, uměla bych létat. V létě bych se živila hmyzem a užívala si sluníčka. Vodu bych pila z kaluží nebo z rybníka. Stavěla bych si hnízdo ve větvích stromů z různých trav a malých klacíků. V zimě bych létala k lidem do krmítka, kam by mi sypali slunečnici a zrníčka, abych netrpěla hladem. Na jaře bych lidem zpívala s ostatními ptáčky za jejich péči. Vyseděla bych svoje ptáčátka a létala jim pro potravu, kterou bych jim dávala do zobáčku. Moc by se mi líbilo poletovat v přírodě a mít radost z každého nového dne.

Lenka Lukášková (9 let)

KDYBYCH BYLA ...

Kdybych byla letadlem, mohla bych létat. Viděla bych naši zemi i cizí kraje tak, jak je vidí ptáci. Poslouchala bych cestující, jak si vyprávějí zážitky ze svých cest. Můj pilot by létal podle letového řádu a vždy by bezpečně přistál. Letušky by nerozdávaly jen jídlo a nápoje, ale i dobrou náladu. Létala bych všude. Zaletěla bych k moři, na poušť, k vodopádům i na severní pól. Chtěla bych vidět Paříž, Londýn i Řím. Létala bych ve dne i v noci. Procestovala bych celý svět. To by se mi líbilo.

Tereza Novotná (9 let)

KDYBYCH BYLA ...

Kdybych byla kapkou vody, tak bych pořád cestovala. Podívala bych se do řek, jestli v nich ještě žijí raci a pstruzi. Doplula bych až k moři. To mám moc ráda. Pořádně bych se povozila po vlnách a užila si koupání ve slané vodě. Pak bych se vypařila do mraků a plula si jen tak po obloze. Mohla bych jako bílý obláček navštívit jakoukoliv zemi. Podívat se, jak lidé žijí, a vidět cizokrajná zvířata.

Po velkém cestování bych se ale stejně vrátila zpět. Při bouřce spadla do přehrady a už čistá bych vodovodním potrubím doputovala až domů. Protože by se mi stýskalo. Cestování je krásné, ale doma je doma.

Ema Svobodová (9 let)

KDYBYCH BYLA VLAŠTOVKOU

Jdu po Novém Městě a říkám si: „Kdybych byla vlaštovkou, nemusela bych se přes celé město trmácet pěšky. Celé bych ho přeletěla, z výšky bych se dívala na atletický stadion, na věž kostela a také na novoměstské lázně. Ale jsem ráda, že jsem člověkem.

Kdybych byla vlaštovkou, neměla bych tolik dobrých kamarádů a neužila bych si zimu, protože všichni stěhovaví ptáci, což jsou i vlaštovky, musí odletět do teplých krajín, kde je teplo, když je u nás zima. Zkrátka raději budu tím, čím jsem se narodila. Je to o moc lepší, než být někým jiným."

Jan Šedý (9 let)

KDYBYCH BYL ...

Kdybych byl jezevčíkem, chtěl bych se jmenovat Dan. Rád bych se svými páníčky bydlel na vesnici u domu s velkým dvorem a zahradou. Měl bych boudu s měkkým pelíškem někde v závětrí, aby mi do ní nefoukalo. Celou noc bych spal jen tak napůl a po očku bych hlídal dům před zloději. Ráno bych hned celé hospodářství zkontroloval, jestli je všechno v pořádku, a pak bych pořádně prohnal slepice.

Odpoledne už bych vyhlížel, jestli si můj pán přijde se mnou hrát nebo mě vezme na procházku. Nejraději bych měl procházky do lesa. Tam to nádherně voní. Asi bych musel být na vodítku, ale kdyby mě pán na chvíli pustil, proběhl bych les křížem krážem.

Určitě bych si pochutnával na dobrých granulích nebo vařeném masíčku. Byl bych věrným přítelem svého pána.

KATEGORIE 1 B

Žáci 1. - 4. třídy ZŠ, poezie

Anežka Maršálová (8 let)

KDYBYCH BYLA KATEŘINA

Kdybych byla Kateřina,
byla by má máma Nina.
Kdybych byla Javorová
a máma zas Zázvorová!

Kdybych byla vaše Otylka,
táta by měl nového motýlka.
Kdybych byla svatá Anna,
dělala bych chladna zrána.

Kdybych byla někdo jiný,
nebyla bych já.
To by nebylo moc vtipný,
já jsem prostě já.

KATEGORIE 2 A

Žáci 5. - 7. třídy ZŠ, próza

Adéla Bartoňová (13 let)

KDYBYCH BYLA VLAŠTOVKOU

Vylíhnu se z jednoho z vajíček nakladených v hnízdě. To vyrobili moji rodiče z hlíněných hrudek. Několik měsíců v něm budu jen sedět a čekat na maminku, až mně a mým sourozencům donese nějaké dobroty. Po asi třech týdnech nás maminka přestane vykrmovat a tak si budeme muset sehnat potravu sami. Ta se nám bude shánět lépe, když se naučíme létat. Zpočátku mi to vůbec nepůjde, ale jak u lidí, tak i u ptáků platí, že učením se postupně zlepšujeme, a tak se mi jednoho dne podaří vzlétnout. Budu si tak krásně plachtit ve vzduchu a dívat se na svět, který bude z té výšky tak malý.

Nastane zima a já budu muset s některými svými kamarády odletět do teplých krajů. Rozloučím se se svým domovem a poletím. Cesta bude velmi vyčerpávající, ale po několika dnech konečně dorazíme do cíle, jímž je Afrika, kde je po celý rok velké teplo. Zde se setkám s budoucím tatínkem mých mláďat, jehož domov bude shodou náhod velmi blízko mého. A tak se spolu po těch dlouhých měsících vrátíme do našeho rodného kraje. Tam už na mě budou čekat moji kamarádi, kteří zde přes zimu zůstanou.

Po tom přivítání si s mým přítelem najdeme vhodné místo, kde postavíme hnízdo. V tom hnízdě už za pár dní budou ležet vajíčka, která budu svým tělem zahřívat. Po nějaké době, asi po půl měsíci, se z nich začnou líhnout malá ptáčátka. Chvilí je budu krmit a pak je opustím, stejně jako mě tehdy moje maminka. Je to smutné, ale tak to u vlaštovek bývá. Můj život takto bude dále pokračovat, až do mé smrti, doufám, že přirozenou cestou.

Takto by zřejmě můj život vypadal, kdybych byla vlaštovkou. Líbilo by se mi to, že bych uměla létat, ale to je asi tak vše. Tento život mě neláká, hlavně proto, že je velmi krátký. Vlaštovky se kvůli hrozbám v přírodě většinou nedožívají ani pěti let, když mají opravdu velké štěstí, tak se mohou dožít i šestnácti. Zato lidé se mohou dožít i devadesáti let. Mohla bych psát o čemkoliv, čím bych mohla být, ale i tak bych svůj názor, že se mi líbí být člověkem, nezměnila.

Helena Bílková (13 let)

KDYBYCH BYLA HOLKA, CO SE BOJÍ CIZÍCH LIDÍ

Tenhle příběh se možná bude od ostatních lišit. Je totiž napsán podle skutečnosti, i když některým věcem je těžko uvěřit. Bylo to opravdu zvláštní a asi bych tomu nevěřila ani já, kdyby mi to někdo řekl, ale jelikož jsem to na vlastní kůži zažila, vím, že je to pravda. Budu psát o tom, jak je dobře, že jsem se nebála a že jsem udělala tak trochu šílené rozhodnutí. Oslovila jsem cizince a pozvala ho k nám domů na čaj a němu díky prožila spoustu zajímavých věcí. Jsem si jistá, že tenhle příběh jen tak nezapomenu a za takových padesát, šedesát let to budu vypravovat svým vnoučatům, jak jednou, když byl krásný slunečný den...

Bylo to o letních prázdninách. Sluníčko hřálo, ale nepálilo, vítr mírně pofukoval, zkrátka - takové ideální počasí na procházku. A tak jsem se s tátou vydala do lesa, že se hezky projdeme a zakončíme to zmrzlinou v jedné hospůdce u nás na vesnici. Mysleli jsme si, že to bude běžný den, jako každý jiný, ale netušili jsme, jak moc se pleteme...

Hned, asi sto metrů za domem se nám ten "běžný" den znevšednil. Nad domem máme totiž pole, velké pole. A na tom velkém poli přistálo docela malé letadlo. Ano - je to tak. Prostě nám kousek za domem přistálo letadélko. Je to něco opravdu zvláštního, protože bydlíme v menší vesnici a tohle se tam zatím asi nestalo. K letadlu jsme přistoupili blíž a zjistili jsme, že o jedno z křídel letadla se opírá mladý muž.

Byl vysoký, štíhlý, hnědovlasý a vypadal velice sympaticky. Začal na nás mluvit a my hned pochopili, že to nebude tak jednoduché, jak se zdá... Ptal se nás totiž, jakým jazykem se s námi může domluvit... Od angličtiny přes všechny možné jazyky, až po francouzštinu. Táta mu nějakým způsobem vysvětlil, že jediné co umí, je němčina. Ten muž se jen usmál a odpověděl, že on z Německa pochází a potom povídal a povídal a i když se mi táta nějak snažil objasnit situaci, stejně jsem tomu vůbec nerozuměla. Nejen tomu jazyku, ale pořád jsem nemohla pochopit, co tady dělá a hlavně proč je zrovna tady! Přistát o takový kilometr jinde, je skoro jisté, že bych teď neměla o čem psát.

Asi po dvaceti minutách jsme se s Němcem konečně rozloučili a šli jsme dál, abychom stihli vůbec dojít do západu slunce. Já jsem potom ještě hodně dlouho přemýšlela, jak se něco takového může stát a proč se to děje zrovna nám. Když jsme obešli to naše naplánované kolečko a došli do hospůdky, dali si zmrzlinu a limonádu a chvíli poseděli s ostatními známými z vesnice, ani oni nemohli to naše vypravování pochopit a zdálo se jim to neuvěřitelné. A protože nám byla už docela zima, jelikož jsme si vyšli jen tak "nalehko", šli jsme domů... Odtamtud k nám to máme už jen pár minutek.

Jakmile jsme došli na dvůr, opět mě napadlo, co ten Němec. Je ještě pořád na poli, nebo už si ho odvezlo to auto, jak nám tvrdil? Nedalo mně to a zeptala jsem se táty, jestli by se tam se mnou nešel podívat. Táta říkal, že to nemá cenu, že tam už stejně asi nebude, ale jestli chci, ať se tam podívat jdu. A protože jsem chtěla, tak jsem šla. Ještě před odchodem jsem se táty zeptala, jestli bych ho popřípadě mohla pozvat na čaj... Táta asi předpokládal, že tam nikdo nebude a tak to odsouhlasil.

I když to je jen krátká cesta tam, musím uznat, že strach jsem měla docela velký. Přece jenom, je to cizí muž z cizí země a já vlastně ani neuměla jeho řečí. Když jsem dorazila na místo, uviděla jsem letadlo a stan. Chvilí jsem popocházela na místě a potom jsem si řekla, že zavolám, aby ze stanu vylezl... Chudák - musela mu být hrozná zima, říkala jsem si. Už už jsem byla odhodlaná na zavolání, když tu jsem se otočila a směrem ke mne přicházel on. Lekla jsem se a zpanikařila. Tohle jsem nečekala. Myslela jsem si, že "klepe kosu" ve stanu a on se zatím procházel po vesnici... Teda, alespoň tak se mi to pokoušel anglicky vysvětlit. Moc jsem nerozuměla, co říká, ale i tak jsme se docela dobře chápali. Já jsem se mu zase anglicky snažila říct, ať jde k nám domů na čaj. Protože ale anglicky moc dobře neumím, místo toho jsem mu řekla, že si ho na čaji uděláme, tak možná proto nejdřív nechtěl jít. Dodala jsem, že dům máme asi jen sto metrů a on nakonec souhlasil, že je tady docela zima a že čaj zahřeje.

Deset minut na to jsme už seděli u nás doma a pili čaj. Máma si nejdřív myslela, že se táta zbláznil - a já taky. Prý mu vůbec nevěřila, že jsem večer šla sama za nějakým cizincem... Brzy tomu ale uvěřit musela, jelikož seděl u nás v obýváku a hrál na kytaru.

Zjistili jsme, že se jmenuje Alrik.. Také nám vysvětlil, že musel přistát, protože byly velmi špatné podmínky pro létání. Prý to co ten den zažil, to byla opravdu hrůza. V jednu chvíli se docela bál o svůj život... Táta byl ale pořád jediný, kdo mu rozuměl a tak jsem si donesla počítač, spustila na něm aplikaci překladač, česky jsem psala a německy mu pouštěla přeložené věty. Bylo to legrační. Když odcházel ve dvě v noci od nás do stanu, nabídli jsme mu, jestli nechce přespát u nás v zahradním domečku, že by se lépe vyspal. Chtěl ale pro jistotu spát u svého letadla, tak jsme ho pozvali alespoň na snídani.

Přišel... Sice asi o hodinu déle než měl, ale přišel. Táta doma nebyl a ani jedna z mých sester, které umí alespoň angličtinu také ne. A tak se u nás nasnídal, půjčil si počítač, zjistil si, co potřeboval, aby se domluvil s kamarády, kam pro něj mají přijet a šli jsme se projít. Jedna moje sestřička chystala pro svoji kamarádku rozlučku se svobodou, která se konala večer a tak jsme šli pomoci.

Vypadalo to, že se mu u nás moc líbí, jelikož zůstal i na oběd. On vlastně ani neměl kam jít, takže - co mu zbývalo...

Odpoledne pro něj přijeli jeho kamarádi - samozřejmě také Němci. Asi v pět hodin složili letadlo a jelikož Alrik pomáhal rozlučku chystat, nemohl na ní samozřejmě chybět. A jeho kamarádi Hans a Thomas také ne!

Dali si u nás ještě něco málo na večeři a byli připraveni. Říkali, že se tam zdrží jenom asi hodinu a potom pojedou domů.

Doprovodila jsem je tam já s mámou. Zůstala jsem tam s nimi jen asi půl hodiny, ale už za tu malou chvíli jsem pochopila, že dnes domů určitě nepojedou... A byla to pravda. Ráno jsem spatřila Alrika a spol, jak kartáčem drhnou náš zahradní domek. Nabídli jsme jim snídani a i když vypadali, že by si radši dali prášek na bolení hlavy, jídlo je kupodivu potěšilo. Ptali se, co se včera vlastně stalo, protože z večera si toho moc nepamatovali.

O něco déle jsme se už s Němci museli opravdu rozloučit, jelikož jsme se poté měli vydat někam na festival. Doprovodili jsme je k autu a tím této slavný, zvláštní a docela komický příběh končí.

I když na nás mají kontakt, zatím se nám nikdo neozval a už asi ani neozve. Myslím, že nikdo z těch tří už si to raději nechtějí připomínat. Asi se necítili úplně příjemně po tom, co se jim u nás stalo. My to ale bereme s humorem - ostatně, tak je to stejně vždycky nejlepší.

Veronika Borková (12 let)

KDYBYCH BYLA SOVA

Kdybych byla sova, žila bych velmi zajímavý život.

První věc, co lidi napadne při jmenování jakéhokoli ptáka je jistě létání. Sovy létají velice tiše. Jako sova bych mohla prolétávat blízko lidí, jejich zvířat i zvířat divokých a až do posledního okamžiku by nevěděli, že letím za nimi. Jako sova bych lovila snadno, avšak celý den se starat jen o potravu je špatná náplň času. Přes den bych ale byla příliš ohrožená dravci, kteří můj let sice neuslyší, zato s mým tmavým peřím bych byla příliš nápadná a uviděli by mě moc dobře, a i kdybych je zaznamenala, byli by rychlejší než já a nedokázala bych uletět.

Proto si sovy také zvolily život v noci. Nebyla bych ohrožena tolika dravci a mohla bych snadněji lovit. Kdybych byla sova, v noci bych výborně viděla a stmívání by ve mně vůbec neprobuzovalo únavu, zato východ slunce by pomalu zavíral mé velké oči. V tu dobu je čas vrátit se do hnízda. Jako sova, ale i jakékoli jiné zvíře bych stavbu hnízda či nory neodbyla jen jako vybudování nutného úkrytu, ale rozhodně bych si ji zvelebila a zútulnila, jak nejvíce by to možnosti sovy dovolovaly.

Otázkou je, jak by se ze mě tento pták vůbec stal. Začalo by to vajíčkem, poté malým zobáčkem, který se z něj snaží vyklovat. Vyklubala bych se jako malé ptáče, co beze slov, zato s pořádným křikem dává najevo, že má hlad a neustále otvírá svůj zobáček v naději, že do něj spadne alespoň malá žížala. Co jiného by mi také zbylo, kdybych byla malé, slepé a hladové ptáče...

Postupně bych ale začala vidět a vnímat svět okolo sebe a soví máma by mě učila létat. Nejsem si dost jistá, jak bych si s tímto úkolem poradila. Doufám však, že ostatní sovy jsou v tomto oboru lepší, než já. Časem bych se ale veškerému sovímu životu jistě přizpůsobila.

Život lidský stále hodnotím jako lepší a pohodlnější než ten soví. Už proto, že denně nemusíme myslet na dravce, kteří nás chtějí ulovit, dále protože lépe a jasněji chápeme svět kolem sebe díky vzdělání a hlavně kvůli domovu, který je více útulný, pohodlný a plný lásky, než je soví říše.

Eva Crháková (12 let)

KDYBYCH BYLA KVĚTINOU

Kdybych byla květinou voněla bych všem a krásně bych vypadala. Byl by to krásný život, který by se odehrával na louce, zahradě nebo na okně v květináči. Měla bych poděkovat těm, kteří by mě zasadili a díky nim by mohl začít můj život.

Začátky nejsou nikdy jednoduché a to platí i u květiny. Nejprve bych se musela uchytit, abych mohla vůbec začít růst. Růst je proměna rostliny v dospělou rostlinu. Kdybych vyrostla, byla bych okrasou. Musela bych přetrpět bouřky, v noci zimu, ve dne teplo, ale také bych i pomáhala lidem. Kdybych byla léčivá rostlina, uzdravovala bych je. Kdybych byla okrasnou rostlinou, lidé by si mě utrhlí a dali by mě do vázy, celý jejich dům bych pak krásně provoněla. V létě potřebuji hodně vody tak prosím lidi o vodu nebo mně dopřeje vody příroda sama, abych neumřela. Také žádám, aby mě okopali, aby se voda lépe dostala k mým kořenům. Na podzim pak odevzdám všechnu svoji sílu zemi, uschnu a celou zimu pak krásně spím. Na jaře se opět probudím a celý koloběh zrodu přes květenství až po zbarvený podzim se opakuje.

Lidé často řeší různé problémy a plánují svoji budoucnost. Květina nic neřeší, nic neplánuje žije přítomností, podle zákonů přírody. Proto bych chtěla být občas květinou, která jen naslouchá, neřeší a žije v souladu s přírodou.

Peter Freiwald (11 let)

KDYBYCH BYL SPISOVATEL

Kdybych byl spisovatel, tak bych napsal pověst o Novém Městě na Moravě. Nevím, o čem bych psal, ale myslím, že bych brzo na něco přišel. Řekl jsem si tedy, že se vypravím do Nového Města, abych se tam porozhlédl. Moje cesta městem mě zavedla až do nedalekého lesa. Tam jsem spatřil obrovskou skálu a ceduli s nápisem POZOR, NEBEZPEČÍ ÚRAZU. Hned jsem věděl, o čem bude můj příběh. Vrátil jsem se domů a začal psát pověst, kterou jsem nazval ČERTOVA SKÁLA. Poslechněte si pověst o skále, ve které je uschováno tajemství.

Před dávnými časy, kdy ještě Nové Město bylo malé a teprve se vyvíjelo, žil zde jeden sedlák, který měl syna. Nebyli nijak bohatí, ale měli se dobře. Bydleli na malém statku. Ten nebyl ani ve středu, ani na kraji města. Byl prostě někde mezi tím.

Sedlák byl pracovitý člověk, který v nouzi rád pomohl. Ale jeho syn nebyl zas tak hodný. Lhal, nepomáhal, a dokonce někdy i kradl. Jednou v létě poslal sedlák syna pro maliny do lesa. Syn šel, ale nudilo ho to. V lese žádné maliny nenašel a řekl: "I od samotného ďábla bych přijal pomoc!" Najednou to u skály bouchlo jako z děla, kolem bylo plno kouře a ozýval se hlasitý hluboký smích. Před chlapcem se vynořila postava. Byla velká a měla zahnuté rohy. Byl to vládce pekel! "Jsem ďábel," řekl a pokračoval, „dám ti maliny, ale musíš mi ručit svou duší." Syn souhlasil. Doma se sedlák divil, kolik malin našel.

Jednou šel syn zase do lesa. Ve městě byl trh. Najednou se z lesa ozvala rána a vyšlo z něj plno kouře. Všichni běželi do lesa ke skále, ale tam už nic nebylo. Ani sedlákův syn. Sedlák čekal den, týden, měsíc. Po třech měsících sedlák ukončil hledání. Jeho syn se už nikdy nevrátil.

Povídá se, že se sedlákův syn opravdu poddal ďáblovi a že si ďábel vzal jeho duši. Od té doby se měšťané bojí chodit ke skále, pod kterou se podle pověsti ukrývá peklo. Skále se začalo říkat ČERTOVA SKÁLA.

Vojtěch Hájek (10 let)

KDYBYCH BYL VYNÁLEZCEM

Kdybych byl vynálezcem, snažil bych se vyrobit něco, co by všechny zaujalo a mně by to přineslo hodně peněz. Poslechněte si, co se mi podařilo.

Bylo mi 25 let, když jsem dokončil vysokou školu. Díky svému vzdělání jsem se stal vynálezcem. V roce 1999 jsem sestrojil první dotykový telefon na světě. Vydělal jsem si dost peněz na to, abych si mohl zařídit laboratoř a vymýšlet další vynálezy. Po měsících zkoumání jsem vytvořil stroj času. V aukci se mi ho ale nepodařilo prodat.

Jednoho dne odpoledne mi zazvonil telefon. Zavolal mi starosta z Nového Města na Moravě. Chtěl, abych přijel. Zajímal se o můj stroj času. Když jsem mu vysvětlil, jak funguje, požádal mě, abych ho za měsíc přivezl. Chtěl ho koupit, ale ještě se musel poradit se zastupiteli. Stroj času měl umožnit návštěvníkům Nového Města přemístit se do historie města. Starosta slíbil, že mi dobře zaplatí.

Když jsem za měsíc přijížděl k Novému Městu, u silnice stopoval mladý kluk. Poprosil mě, abych ho svezl. Vyprávěl jsem mu o své kariéře vynálezce. Mladík najednou vytáhl pistoli, mířil na mě a donutil mě změnit směr. Navigoval mě k opuštěnému místu za městem. Tam stál starosta se zbraní v ruce. Došlo mi, že je to podvodník. Rozstříleli mi pneumatiky, ukradli stroj času a utekli. Nebyli ale příliš chytrí, protože si nezakryli obličeje. Pěšky jsem se vrátil do města a vše jsem nahlásil na policii. Domů jsem jel autobusem. Bez auta, bez stroje času, bez peněz, ale s nadějí, že lupiče dopadnou.

Za týden mi zavolali, že díky mému podrobnému popisu obou mužů se jim podařilo zloděje chytit. Našli i nepoškozený stroj času. Sešel jsem se se skutečným starostou. Nápad podvodníků, jak by mohli návštěvníci města využít můj stroj, se mu moc líbil. Rozhodl se, že ho ode mě odkoupí.

Nové Město na Moravě tak získalo atrakci, která láká mnoho turistů. V žádném jiném městě stroj času nenajdete.

Tereza Horáková

KDYBYCH BYLA...

JAKÉ BY TO ASI BYLO, KDYBYCH BYLA VLNKA VE VODĚ.

Být rozdováděná a skotačivá vlna. Bylo by to krásné, ale nejdříve to musíme vzít od začátku.

Vlnka, kterou vystříkl podzemní pramen, uviděla poprvé světlo slunce odrážející se na hladině vody, ve které byla součástí. Ale ne dlouho si užívá poklidnou plavbu. Šlo to s ní rychle z kopce, no, spíše z hory. Rychle se musí provlékat mezi ostrými kameny, který je jeden přes druhý. Když už to vypadá na další dlouhou a poklidnou plavbu, vlnka uvidí, jak zapadá slunce. Už to není jenom malý žlutý kruh na modré obloze, kterého mívá bílé mraky, ale velký kruh z poloviny ponořený do země, který září všemi teplými barvami.

Vlnka se do slunce tak moc zakoukala, že si nevšimla, jak se na obzoru vykresluje vodopád. Vlnka zpočátku nevěděla, kam padá všechna voda a tak se snažila plavat proti proudu. Když usoudila, že neuplave, nechala se unášet silným proudem. Jakmile doplula na začátek vodopádu, postavila se na špičky, na kterých stála tak dlouho, dokud ji proud nestrl. Celý její jednodenní život se jí promítl před očima. Otevřela oči a před sebou uvidí hladinu vody. Pousměje se, usne a ve spánku pluje dál. Otevře oči a otočí se dokola.

Pramínek se zvětšil a z obou stran do potoka vtékají přítoky. Pomyslí si: „To už jsem asi v řece.“ Zjistí také, že krajina kolem ní se mění. Vedle řeky rostou vrby a listnaté stromy. A také tu stojí i domy. Po delší době řeka vteče do rybníku, kde se vlnka zdrží. Do hladiny se opře mírný vítr, který vlnku popožene dál. Na hladinu začne také svítit sluníčko, které vykukne zpoza mraku. O vlnku se otře kapr, jenž vlnu vyděsí. Vlnka doplue na konec rybníka, kde ji stáhne splav.

Vlna se opět ocitne v řece. Řeka vypadá jinak než před tím. Je velmi široká, s mnoho kamením a skoro vyschlá. Ale to vlnce nevadí, prohání se mezi kamením. Když najednou najede na kámen obrostlý vodní řasou, odrazí se, skočí a ve vzduchu se dvakrát otočí.

Cesta utíkala velmi rychle a den za dnem se vlnka přibližovala k moři, až se vlnka dostala na pobřeží moře. Moře bylo studené a slané. Vlnka se udržovala u pobřeží. Bylo léto. Vlnka už byla o něco starší a moudřejší. Jeden den pozorovala pláž, uviděla, jak na pláž přibíhají děti v plavkách a v ruce drží kyblíček a lopatičku. Za nimi šli rodiče a v ruce drželi lehátka. Děti se zastavily ve vodě a vlnka jim začala omývat nohy. Neopatrnou vlnku nabraly do kyblíčku, napřáhly se a vlnu vylily zpátky do moře.

Vlnka se lekla a co nejrychleji odplavala od pobřeží. Plavala tak rychle, že si neuvědomovala, jak moc se vzdaluje od pobřeží. Když zastavila, bylo už pozdě.

Rozhlédla se kolem sebe a uviděla jen pouhé moře a racky kroužící nad ní. Vlnka hledala cestu zpátky - marně. Rozbouřila se. Vlnka už nebyla vlnka, ale vlna. Téže noci se rozbouřila nejen obloha, ale i celé moře. Vlna se čím dál víc zvětšovala. Hnala se po mořské hladině, byla divoká, rychlá, neklidná.....

Bouře ustala, moře se zklidnilo a na obloze vysvitlo slunce. Vlna byla znovu malá vlnka, která se začala ztrácet pod slunečními paprsky. Vypařila se celá. Z páry vznikl mrak a bývalá vlnka letěla po obloze. Celou dobu sledovala tok řeky, kterou kdysi plula. Dostala se nad vrcholky hor. Tam radostí z návratu začala plakat. Svými kapkami pokrývala vrcholky hor, až z ní nic nezbylo. A její život doplul na konec, nebo začátek?

Julie Horváthová (13 let)

KDYBYCH BYLA MOCNÝM KOUZELNÍKEM

Kdybych byla mocným kouzelníkem, proměňovala bych se ve zvířata, která žijí volně v přírodě. Od plachého zajíce až po vznešeného orla, který se lehce vznáší po obloze.

Kdybych byla zajícem, ráda bych jen tak volně běhala po poli a závodila se svými zaječími kamarády. Vyzkoušela bych všechny druhy potravy, které zajíci rádi mlsají. Nejradši ze všeho bych však šla do menšího lesa poblíž Nového Města na Moravě. Lesem vede dlouhá pěšinka. Když pěšinka skončí, jsem u pařezu, na kterém se nachází měkký mech. Jako zajíc bych se na mechu rozvalila a odpočinula si. Ale pozor! V lese se nachází spousta nebezpečí. Pro zajíce je největším nebezpečím kuna a lasička. Přesto by mě odvaha neopustila a vydala bych se do hlubší části lesa, kde bych našla tu nejsladší travičku. Rychle bych zaběhla pro své zaječí kamarády zpět na pole a soutěžili bychom, kdo sní víc travičky. A kdybychom uslyšeli výstřel zdejších myslivců a pytláků, raději bychom se rozeběhli zpět do naší nory, do bezpečí.

Kdybych byla drobnou veverkou, můj život by byl plný dobrodružství a vzrušení. Skákala bych ze stromu na strom a pozorovala bych lesní zvěř dole. Všechna zvířata v lese by mi záviděla. Měla bych bezpečný domov – strom – a pokaždé bych si mohla zvolit jiný! Jako veverka bych jedla oříšky, muchomůrky i jiné houby. Ráda bych lezla na vysoký strom a povídala si se zpívajícími ptáky. Možná by mi zazpívali nějakou písničku! Pak bych se uložila ke spánku na mohutné větvi, kde by mě nikdo nerušil.

Kdybych byla moudrou sovou, radila bych všem zvířatům a pomáhala jim. Možná bych pár kunám rozmluvila ulovit zajíce. Nebo bych letěla k oblakům a popovídala si s dalšími dravci. Jelikož ve dne spím, v noci bych houkala, aby ostatní zvířata věděla, že si mohou přijít pro radu.

Kdybych byla ježek, většinu roku bych spala zimním spánkem. No, komu by se to nelíbilo! Na jaře bych se zase probudila a mohla bych si začít připravovat zásoby na další zimu. Mezi takovou potravu patří žížaly, spousta plžů a spadené ovoce ze stromů. Při takové cestě za potravou, bych přešla mnoho kilometrů, a tak bych se mohla kdykoliv schoulit do klubíčka a odpočinout si. Dlouhé bodliny by mi sloužily jako batoh. Také bych si hrála s ostatními zvířaty. Třeba se zajícem, veverkou a dalšími!

Kdybych byla datlem, mohla bych se chlubit krásnou červenou čepičkou na hlavě. Taky bych si ji zasloužila, když dělám tolik důležitého pro stromy a přírodu. Zvířata v lese by si mě velice cenila. Mezi potravu datla patří dřevokazní brouci a jejich larvy, v zimě hlavně mravenci.

Kdybych byla mravencem, byla bych pracovitá a uměla dobře spolupracovat s ostatními mravenci. A spolupráce je velice důležitá. Sice bych byla jenom malinkatý mravenec, kterého lze snadno zašlápnout, ale byla bych moc užitečná. Mravenci jsou považováni za zdravotní policii lesa. Ničí škůdce, a proto jsou i lesy Nového Města na Moravě tak krásné a zelené. Byla bych ráda členem tak silného a užitečného kolektivu.

Kdybych byla jelenem, byla bych králem lesa. Jeleni se opravdu považují za krále lesa díky své koruně z paroží. Taky proč by ne? Lev je král zvířat, jelen zase lesa. Na tom nesejde. Pobíhala bych po lese a povídala si s ostatními zvířaty, která bych potkávala.

Kdybych byla laňkou, byla bych plná lásky a mateřského citu. Půvabné laňky jsou plné zodpovědnosti za své mládě – kolouška. Ráda bych se starala o svá mláďata a učila je našemu způsobu života. Hodně bych si rozuměla s jelenem.

Kdybych byla orlem, byla bych hrdý dravec vznášející se na obloze. Byla bych svobodná a nespoutaná. Mohla bych vyletět na vrchol skály a kochat se výhledem. Bavilo by mě si hrát s ostatními dravci, mohli bychom hrát spoustu her. Určitě by mě lákalo proletět mrakem. Lovit drobné hlodavce by bylo na denním pořádku. I když to by nebylo nic pro mě.

Když o tom tak přemýšlím, každé zvíře je úplně jiné. Některá zvířata jsou užitečná, některá škodí. Někdo létá, někdo pobíhá po drobných nohách. Někdo má peří, jiný srst. Někdo je malý, někdo velký.... Ale každému zvířeti hrozí určitá nebezpečí. Ať je jakékoliv... A tak je to u všech – ať jsme lidé nebo zvířata. Ale to, co mají zvířata společného, je snaha přežít. Snaží se dožít dalšího dne. Proto si váží každého rána, které mohou zažít. Na rozdíl od nás – od lidí. Často bereme nové ráno jako samozřejmost. Většinou si to uvědomíme, až když se něco stane... Když nové ráno nenastane...

Kdybych byla mocným kouzelníkem, proměňovala bych lidi ve zvířata a učila je tím, aby si vážili jeden druhého a radovali se z každého nového rána...

Jana Humlíčková (13 let)

KDYBYCH BYLA PSEM

Kdybych byla psem, asi bych chtěla být tím naším psem, protože jiní psi by neměli nebo nemají to, co bych měla já. Jiní psi jsou týráni tak, že jsou bití, nedostávají krmení každý den, a dokonce v některých smutných případech by neměli ani granuli. Neměli by zahrádku se spoustou místa na proběhnutí, na válení a na různé hry s pány a ani ty by neměli dobré.

Moje rodina, tedy mí páni, by byli hodní, každý den by si se mnou hráli různé hry, občas by mi darovali různé hračky, ale málokdy by mi vydržely. Asi nejdéle by mi vydržel malý fialový míček s růžovou spirálou, barevné lano, které by bylo smotané do uzle. Pánové by mi také darovali kyblík, který bych se snažila nosit na hlavě, a také fotbalový míček. Každý den by mi dávali jedna a půl hrnku granulí, do toho půl lžičky vápníku a potom čistou vodu, také by mě rozmazlovali tak, že by mě několikrát denně drbali za ušima, na bříšku a na hrudníku. Hladili by mě a každý den by šli se mnou na procházku kolem pole, přes louky a lesy. Také by mě minimálně pětkrát do týdne česali kartáčem a vždy, když by mi bylo horko, napustili by mi malou vanu vodou, do níž bych si namočila své chlupaté tlapky. A k mým prvním narozeninám by mi dali novou boudu, kterou by mi můj hlavní pán vyrobil. Páni by mě hlavně učili cviky jako „sedni, lehni, podej pac, zůstaň a přines“.

Mezi mé zájmy by patřilo hraní fotbalu s pány. Povalování se v jakémkoliv místě v mé obrovské zahradě, štekání na veřelce, kteří by ohrožovali moje území, jenž bych hlídala. Prostě bych byla „Vlk zahradní“. Na pány bych pořád s oblibou štekala. Ráno bych si ráda přispávala na jednom boku v boudě nebo před kotcem a ve chvíli, kdyby páni šli do práce nebo do školy, tak bych zvedla jednu tlapku, a tak bych jim dala náznak, že mě mají před tím, než odejdou podrbat na bříšku, ale někdy, když bych byla ráno více při vědomí, šla bych k plotu a mezi prkna bych strčila hrudník a čumák, aby mě páni podrbali na hrudníku na rozloučenou. A až by mí páni odešli, v klidu bych si lehla před kotec a vyhřívala bych se na sluníčku, honila přes plot slepice sousedů, kousala si barevné lano svázané do uzle a hrála bych si míčem. Když by už páni přišli domů a začali pracovat na zahradě, strčila bych si můj fotbalový míč do pusy, šla a položila bych ho k jednomu z pánů a štekala bych na pána, aby si se mnou šel hrát fotbal, jenže by to asi dopadalo tak, že mě začnou okřikovat, a kdybych nepřestala, asi by mě zavřeli na pár minut do kotce. Když bychom šli na procházku ke koupališti, páni by mi do vody hodili klacek a já bych pro něj s chutí a s láskou doplavala, protože bych milovala vodu a také proč ne, když bych byla vodní a záchranné plemeno Landseer.

Osobně si myslím, že bych měla krásný život, kdybych měla své vysněné pány, zahradu a spousty dalších věcí. Myslím si, pes má život úplně bez starostí, když má všechno co potřebuje a tím pádem opětuje svoji lásku a věrnost své rodině.

Adéla Chalupská (13 let)

KDYBYCH BYLA...

Kdybych byla obyčejný štětec na malování, můj život by byl pěkně prožitý. Tak si přečtete, jaký by byl můj život štětce.

Vyrobili by mě už před několika sty lety a prvním vlastníkem byl známý italský malíř Leonardo da Vinci. Ten se proslavil svým nejznámějším obrazem Poslední večeře, který jsem jen tak mimochodem nakreslil já. Takže jsem vlastně taky slavný, ale ještě nikdo o mně neslyšel.

Ale tak se přesuneme z tohoto století pomalu do 21. století. Já si myslím, že po Leonardu da Vinci jsem putoval do chudších rodin. Sice jsem u nich neměl takový úspěch jako u da Vinciho, ale rozveselil jsem spoustu malých dětí, což mi udělalo také radost.

Když už mě nechtěli, hodili mě do vody a já putoval až do Prahy, kde jsem se zachytil na břehu. Zrovna jsem viděl, jak se tam staví most. Tak jsem se chvíli díval a pak už jsem po první větší vlnce musel plavat dál.

Potom jsem se dostal do ruky prezidenta Havla, který se mnou podepisoval spoustu smluv. Pak mě dostal náš současný prezident Miloš Zeman. Jenže ten mě pak bohužel ztratil a já skončil ležet u Pražského Hradu.

Nějakým omylem jsem se dostal do Nového Města na Moravě do obchodu. Koupil si mě někdo z gymnázia a teď se mnou maluje spoustu školních výkresů.

Eva Chrástová (12 let)

KDYBYCH BYLA KADEŘNICE

V jednom městečku zvaném Nové Město na Moravě žila holka jménem Bella. Bydlela za vlakovým nádražím. Uprostřed Vratislavova náměstí byl velký kadeřnický salón. Nejmodernější v okolí. Pracovali tam ti nejlepší z nejlepších. Hned vedle bylo malé městečko Hárošov. Tam žili obyvatelé, kteří se v tom salónu stříhali. Proč zrovna Hárošov? Protože ani jeden člověk neměl krátké vlasy.

Salon byl opravdu moderní. Barvili tam vlasy, stříhali. Nikdo si nestěžoval. Bella tam chodila snad nejvíce ze všech. Městečko Hárošov znala moc dobře. Bella si vždycky přála být kadeřnice. Jednoho dne tam Bella přišla. Salón byl plný lidí. Nejvíce lidí z Hárošova. Bella si sedla do křesla a povídá: „Dneska to nechám na Vás.“ Paní kadeřnice přikývla a povídá: „Dobře. Nechte se překvapit.“ Když paní svůj účes dodělala, Bella otevřela oči a začala křičet: „Ááááá, vždyť já nemám vlasy.“ Ostatní lidé se začali smát. Bella se tak styděla, až utekla domů.

Když uběhl rok, Nové Město na Moravě bylo stále oblíbené. Zato Hárošov se změnil. Všichni byli bez vlasů. Jedině Belle už vlasy trochu dorostly. Lidé z Hárošova ani moc nevytlézali z domu. Nastalo období, kdy jim náhle padaly vlasy, a nikdo neznal příčinu. Přesto se říkalo, že kadeřnictví bylo stále plné. Když se tam však šla Bella podívat, viděla opak. Tak se Bella rozhodla otevřít si svoje kadeřnictví a nalákat lidi zpátky. Peníze by jí půjčili rodiče. Bella byla totiž tajně vyučená kadeřnice.

Po třech měsících měla otevřený svůj salón. Taky byl moderní. Sice trochu menší, ale luxusní. Během let, co Bella měla své kadeřnictví, se stále zvětšoval počet lidí, co tam chodili. Své kadeřnictví měla na Palackého náměstí. Od starého kadeřnictví to byl docela kousek. Její kadeřnictví bylo lepší. Jmenovalo se salón Grancledant. Již jenom ten název zněl originálně.

Vy se asi ptáte, kdo tam chodil, když celý Hárošov byl bez vlasů? Ale on nebyl. Všichni obyvatelé Hárošova si totiž koupili přípravek na růst vlasů. Tím pádem měla zákazníků až až.

Jednoho dne přijel do města Leonardo di Caprio. Chtěl také vyzkoušet její kadeřnictví. Bella byla neuvěřitelně šťastná. Její salón se stával velmi populární. Objevovaly se o něm i zmínky v novinách. Bulvár se dozvěděl, že Leonardo di Caprio navštívil Grancledant salón a že byl velmi spokojen. O tři měsíce později přijel Jason Bedry, ředitel kadeřnického průmyslu v USA, aby řekl Belle dobrou zprávu – chtěl by investovat do salónu Grancledant. Pro Bellu to bylo neuvěřitelné. Investice činila 4 500 000 Kč. Její salón se stal jedním z nejznámějších salónů na světě. Z jejího malého salónu se stal největší kadeřnický salón v Evropě. Bella nikdy nebyla šťastnější.

TAK SI BELLA SPLNILA SVŮJ NEJVĚTŠÍ SEN!

Tereza Klapáčová (13 let)

KDYBYCH BYLA...

Občas přemýšlím, jaký by můj život byl, kdybych byla někým jiným. Ale co kdybych místo člověkem byla úplně něčím jiným? Třeba takoví ptáci – ti jistě nemusejí řešit věci, co řešíme my lidé. Nemusí se bát písemek z fyziky, ve škole nemají problémy, protože do ní nechodí. Nemusí číst povinnou četbu, která mnohdy nesplňuje jejich požadavky na kvalitní literaturu.

Kdybych byla ptákem, nemusela bych dělat nudné domácí úkoly. Mohla bych létat, brázdit oblohu a netrápilo by mě, pokud by si nějaký člověk myslel, že jedno z mých křídel má tři pírka o dva odstíny tmavší, než by měly být. Cítila bych jen chladný vítr, jak mě hladí po peří. A kdybych se náhodou unavila, kdykoliv bych se mohla posadit vysoko do korun stromů a sledovat svět pod sebou. Měla bych tu možnost podívat se kamkoliv po světě, teda skoro kamkoliv, ale jistě víte, co myslím. Až by mě přestalo bavit žít na stejném místě, prostě bych odletěla někam jinam. Nemusela bych to vyřizovat několika papíry.

Byla bych volná. Zákony by mě neomezovaly, ať už je to věc dobrá, či špatná. Když bych chtěla, klidně bych utekla daleko od civilizace, do hlubokých lesů nebo vysokých hor, kam se jen někteří jedinci odváží vylézt. Ale i přesto bych nikdy nemohla být úplně sama. Raději bych svůj krátký, ale zcela svobodný a neomezený ptačí život žila v nějaké malé skupince. Společně bychom mohli lovit malé hraboše na polích, vyhrabávat ze země žížaly nebo jako datel vyklubávat dřevokazné brouky z kůry.

Zkrátka, kdybych mohla být ptákem, můj život by vypadal zcela jinak. Sice toho o ptačím životě zas tolik nevím, otevřeně se přiznávám, že mé znalosti končí u výkladů z biologie. A to je asi to, co je na tom nejlepší. Nevím, co čekat.

Veronika Košíková (12 let)

KDYBYCH BYLA...

Už od mala se mi hlavou honí spousta myšlenek, co budu dělat, až budu velká, jak budu žít. Poslední dobou si trochu pohrávám s myšlenkou, jaké by to bylo být modelkou. Občas, když se koukám na televizi, tak přepínám programy a hledám pořady, ve kterých se o světě modelingu něco dozvím.

Představuji si to asi takhle. Myslím, že bych měla určitě zkusit rozeslat nějaké moje fotky do různých agentur. Když budu mít štěstí, agentura mi zavolá a pozve mě na casting. Řekla bych, že se sejdeme v agentuře, kde kromě mě bude i několik dalších holek. Každá se ukážeme před porotou, udělají si několik fotek a my jim o sobě něco povíme. Pak budu netrpělivě čekat, jestli se zalíbím. Utíkají týdny, měsíce a já už ztrácím naději. Najedou, jednoho dne zazvoní telefon: „Dobrý den, modelingová agentura Happines. Mluvím s Veroniku Košíkovou?“ A já už jenom se zatajeným dechem poslouchám, co říkají. Celou dobu se mi chce křičet štěstím. Nevěřím. Vybrali si mě na focení letní kolekce. Půjdu do ateliéru, okamžitě se mě chopí maskérka, kadeřnice a kostymérka. Cítím se jako nějaká princezna, jak kolem mě všichni pobíhají. Po dokončení celého vzhledu si pro mě přišel fotograf. Ze začátku jsem byla hrozně nervózní, ale to mě za chvíli přešlo. Všichni jsou moc milí a já hned zapomínám na stres. Celé focení bylo naprosto báječné. Doufám, že mi zase někdy zavolají.

Po pár týdnech mi zavolali. Prý, jestli nechci jet do Paříže na přehlídku. Samozřejmě jsem souhlasila. Dali mi různé informace a instrukce. Zá pár dní jsem se chystala. Moc jsem se těšila, že se podívám do Paříže a také na přehlídku. Z Prahy jsme letěly ještě s jednou holkou Andreou. Po příjezdu nás ubytovali v pěkném hotelu. Na pokoji jsem bydlela s Andreou. Druhý den jsme si prohlédly město Paříž. Byly jsme na Eiffelovce, výhled na město byl nádherný. V odpoledních hodinách jsme se přemístily na přehlídku. Bylo tu mnoho děvčat ze zahraničí. Nalíčili nás, převlékly jsme se do šatů a přehlídka mohla začít. Byl to neskutečný pocit. Měla jsem na sobě šaty od nejznámějších návrhářů a od nejlepších světových módních značek, jaké si umím jenom představit. Prostě splněný sen.

Asi takhle si představuji život modelky. Víím, že toto zaměstnání má i svoje horší stránky, ale ty se asi najdou všude. Myslím si, že cestování, osvojení si cizího jazyka a hlavně neustálé „čančání“ by mě velmi bavilo. Jedno je jisté. Svoje další focení v exotickém prostředí si užiji hned dneska v noci. Ranní probuzení mě sice přivede do reality, ale bezpečí rodinného prostředí je pro mě nyní důležitější než poznávání různých míst.

Aneta Košťálová (13 let)

KDYBYCH BYLA... VĚZNĚM V DOMĚ DÉMONŮ

Dovedu si to představit docela dobře. Jak by to asi vypadalo. Být vězněm v domě démonů a temných sil je pro někoho noční můra. Pro mě vlastně taky, ale zároveň mě něco láká na tom to zažít. Když nad tím přemýšlím, vybaví se mi naprosto přesná vize. Okamžitě si vybavím starý dům. V domě je velké točité schodiště celé od krve. Běžím po nich a snažím se utéct. Rozhlížím se, ale žádnou únikovou cestu nevidím. A tak se mi začal rýsovat přesný příběh.

Šla jsem známou pěšinkou na svoje oblíbené místo v lese. Tu cestu jsem znala dobře,

ale ten den se stalo cosi divného. Z ničeho nic jsem se ztratila. Ohlížela jsem se kolem, ale nic mi tu nebylo povědomé. V tu chvíli jsem uviděla ukazatel. Byla na něm jediná cedule s nápisem „K domu démonů“. Byla jsem zmatená, jenomže to byla jediná možná cesta. Z toho divného místa jsem se chtěla dostat co nejrychleji. Vydala jsem se tudy.

Po chvíli cesty jsem stanula před velkými vraty. Byly zrezlé a opředené pavučinami. Působily jako z hororu. Za nimi byl obří dům. Nevěděla jsem, jestli je dobrý nápad tam chodit, ale kvůli tmě, která pomalu obklopovala krajinu, jsem se rozhodla, že půjdu.

Když jsem přišla blíž k domu, všimla jsem si obřích prasklin a pavučin na zdech. Ještě víc mě však překvapily a zároveň vyděsily náhrobky vedle dveří. „Asi budou dost ujetý.“ řekla jsem si pro sebe. Nějak jsem to neřešila a zaklepala jsem. Otevřela mi sotva šestnáctiletá holka. Ani se neptala, kdo jsem, a pustila mě dovnitř.

Hned, jak se za mnou zavřely ty děsivě vrzající dvoukřídlé dveře, ohlédla jsem se po místnosti a myslela jsem si, že to se mnou sekne. Všude byly černé svíce, lebky a dýky (od krve). Celý dům působil, jako by tu bylo něco... jiného. Pak jsem si všimla těch schodů. Na nich stál zvláštní tvor. Vzpomněla jsem si na něj. Četla jsem o něm hodně. Nejvyšší z démonů. S obrovskou mocí. Zdroj všeho zla. Chvilí mě jen tak pozoroval, ale v jeho tváři byla vidět nenávist a opovržení. Bylo poznat, že mě nenechá jen tak odejít. Najednou se vedle něj objevil plamen, ze kterého vyšel další démon. Baltazar. O něm jsem četla taky. Je to způsob přemísťování typický pro Baltazara. Taky jsem si uvědomila, že to je démon zabiják. Nemá moc nadpřirozených schopností, kromě nadlidské síly, ale za to perfektně vrhá nože a dýky.

Otočila jsem se a vzala jsem za dveře. Nešly otevřít. Když už jsem si myslela, že jsem je otevřela a chtěla jsem utéct, přistála mi vedle hlavy dýka. Rozběhla jsem se po chodbě hned vedle schodů. Zastavil mě nelidský křik. O něm jsem taky slyšela. Jeho křik dohání k šílenství. Nevzpomněla jsem si na jeho jméno, ale bylo mi jasné, že mu jen tak neuteču. A už vůbec ne tady. Vtom mě někdo chytil za ruku. Byla to ta holka. Promluvila na mě. Byl to zvláštní nelidský hlas. „Udělal jsi chybu!“ řekla. To bylo naposledy, co jsem někoho slyšela mluvit. Pak jsem omdlela. Probudila jsem se v tmavé místnosti. Jediné světlo poskytovala svíce v rohu. Všude byly kosti a krev. Ve zdi jsem uviděla něco vyškrábaného, nějaký nápis. Přečetla jsem si ho. „Temnota ovládne vše!“ říkala jsem nahlas. Až teď ten nápis chápu.

Je to už několik let. Naděje, že uteču, mě už dávno opustila. Démonické obřady a mučení mě pomalu zabíjí, ale nemůžu se bránit. Zdroj mě využívá jako nástrahu na dobré demony – anděly, které následně zabije nebo obětuje. Nikdy se odtud nedostanu. Pomalu umírám v této tmavé místnosti. Svoje zkušenosti jsem sepsala na kus papíru, který jsem tu našla. Každý, kdo se sem dostane, si může být jistý svojí smrtí. Nikdo neuteče.

Jsem si jistá, že kdybych byla vězněm v domě plném démonů, nepřežila bych. Utect by bylo téměř nemožné. Takový dům prý opravdu existuje. Nevím kde, ale chci to zjistit. Mnoho lidí v tom domě beze stopy zmizelo. Nikdo se nikdy nedozvěděl, co se s nimi stalo.

Eliška Krejčí

KDYBYCH BYLA KLUKEM

Jó,

kdybych tak bývala byla klukem.... A ještě k tomu starším! To by se ale děly věci! Chodila bych na zábavy, mohla být dlouho vzhůru, chodila bych s kamarády na pivo, jela bych s partou na festival, našla bych si dobrou brigádu a spoustu jiných věcí.

Je pravda, že ne každé věci jsou příjemné.

Musela bych pomáhat na zahradě, vozit těžká kolečka s hlínou, pomáhat kopat základy našeho dřevníku a chodit na praxi do továrny a vstávat brzo ráno. Nikdy jsem si nemyslela, že chodit do práce na šestou hodinu je tak náročné.

Teď vám představím svůj denní program:

Ve všední dny vstávám do školy kolem šesté hodiny ráno. Útokem a násilím zaberu koupelnu, kde mi trvá asi čtyřicet pět minut, než se připravím na možnost setkání s dalšími lidmi. Každý den ráno použiji svůj oblíbený parfém Playboy. Teprve poté jdu snídat. Během, snídane si uvědomím, že mně ujede autobus do Žďáru do školy, a proto úprkem utíkám na autobusovou zastávku. Dneska mám štěstí, autobus jsem stihla. Škola končí okolo druhé hodiny. Posílena obědem ze školní jídelny se vracím autobusem domů. Během cesty mně opět vyhládlo, a tak moje první cesta doma vede k ledničce! „Už tam zase nic není!“ Unavená zamířím k počítači, kde se uklidním několikahodinovou hrou World of Tanks. Příjemně unavená okolo jedenácté odcházím spát.

Když si tak čtu tyto řádky,

tak začínám být ráda, že tím klikem nejsem. Asi by mě tento život nudil. Doufám, že se na mě nebudete, kluci, zlobit, ale být holkou je určitě lepší. Alespoň pro mě!

Jiří Mošner (13 let)

KDYBYCH BYL NOVINÁŘEM

Kdybych byl novinářem, nechal bych vytisknout příběh, který mě napadl, když jsem procházel kolem kašny s pasáčkem v Novém Městě na Moravě.

Před desítkami let žil u Nového Města na Moravě chudý pasák, který měl syna. Jelikož pasák byl chudý, tak jeho syn nemohl chodit do školy a musel otci pomáhat doma s dobytkem. Jednoho dne otec říká synovi: „Běž s ovceci nahoru na kopec a nech je se napást.“ Ale syn odpovídá: „Otče, vždyť je před bouřkou.“ Ale otec povídá: „Neodmlouvej a jdi.“ Chudákovi malému pasáčkovi nezbylo nic jiného, než otce poslechnout a jít. Došel nahoru na kopec, vypustil tam ovečky, lehl si do trávy, vytáhl z kapsy píšťalku a začal si hrát. Co se nestalo! Začalo se blýskat a hřmít. Přihnala se veliká bouře a prudký déšť hnaný vichřicí nemilosrdně bičoval malého hochu do tváří. Ovečky zděšeně pobíhaly okolo svého ochránce a hleděly na něj, kam je odvede.

Chudák malý pasáček nevěděl, kam by se schovali. Nahnal ovečky do lesa. Nechodil do školy, tak nevěděl, že při bouři se nesmí schovat pod strom. Sotva se schovali, blýsklo se a blesk uhodil do stromu, který stál nad nimi. Strom spadl na pasáčka a pár oveček.

Když starý pastýř viděl, jaká přišla obrovská bouře, zděsil se a uvědomil si, jakému nebezpečí vystavil svého malého syna. Bez váhání popadl svůj starý dřevý kabát a vyrazil bouři vstříc, aby ochránil syna. Jakmile vyběhl na kopec, zhrozil se, protože viděl svého syna zavaleného pod stromem. Snažil se ho vytáhnout, ale když se mu to podařilo, bylo už pozdě. Starý pasák se na místě žalostně rozplakal. Byl nešťastný a prodal všechny svoje ovce i skromný příbytek a za utržené peníze nechal starý pasák uspořádat velký pohřeb.

Měšťané, kteří se o neštěstí starého pasáka dozvěděli, byli událostí velice pohnuti a vybrali peníze na pomoc starci. Ten však peníze vzal a nechal za ně postavit kašnu, na níž je vytesaný jeho syn. Drží v ruce ovečku, kterou se snažil zachránit před padajícím stromem.

Najednou na mě zavolá máma, že jedeme domů. Zanechám snění, popadnu batoh a utíkám k autu.

Veronika Ohrazdová (11 let)

KDYBYCH BYLA MALÍŘKOU

Kdybych byla malířkou, malovala bych krajinu a zvířata v okolí Vlachovic, kde je mé bydliště. Poslechněte si můj příběh o přírodních barvách.

Jednoho dne jsem jela k Medlovu kreslit přírodu. Bylo tam krásně, ptáci zpívali a na zemi u kmene stromu spala sova. Rozhodla jsem se, že ji namaluji. Začala jsem pomalu a potichu vytahovat malířské náčiní. Vše bylo připravené a já mohla začít. Předkreslila jsem si žlutou barvou sovu a les. Po chvíli jsem začala malovat i ostatními barvami, ale uvědomila jsem si, že mi brzy dojdou. Měla jsem už jenom půlku černé a čtvrtinu žluté. Nevěděla jsem, co dělat, protože jsem si nevzala náhradní barvy. Jezdit pro ně domů se mi nechtělo. Až bych se vrátila, sovu už bych třeba nenašla. Vzpomněla jsem si na návod na vytvoření přírodních líčidel, který jsem nedávno viděla v televizi. Tehdy mi přišel zbytečný, ale nyní mi mohl pomoci. „Mohla bych si udělat přírodní barvy,“ pomyslela jsem si, „akorát do nich nepřidám včelí vosk a vazelínu.“ Vydala jsem se tedy do lesa hledat přírodní barviva. Našla jsem jahody, borůvky, ostružiny a natrhala jsem zelené listy. Když jsem běžela pro smůlu, abych měla něco na zahuštění, tak jsem zakopla a spadla. Nic se mi naštěstí nestalo. Rychle jsem se zvedla a měkkou smůlu jsem nasbírala do kelímku. Vše potřebné jsem už měla, mohla jsem se tedy vydat zpátky. Smíchala jsem jednotlivé materiály a začala malovat. Když jsem obraz dokončila, sbalila jsem si věci a jela jsem domů, abych ho mohla vyfotit a poslat do soutěže. Za týden mi zavolali z Brna. Pozvali mě na setkání mladých malířů a řekli mi, ať přivezu i obraz. Později mi poštou přišla pozvánka na slavnostní vyhlášení výtvarné soutěže

v Moravské galerii. Večer jsem si šla brzy lehnout, abych se vyspala. Ráno jsem se upravila, ať vypadám aspoň trochu k světu. Mohla jsem vyrazit. Cesta byla dlouhá. Byla jsem hodně zvědavá, kdo vyhraje. Stihla jsem to tak tak. Vešla jsem dovnitř a první, co jsem uslyšela,

bylo: „Letošní cenu mladého malíře vyhrává Veronika Ohrazdová za originalitu barev.“

Málem jsem se tam rozbřečela štěstím. Převzala jsem cenu a pak jsem si prohlédla ostatní díla. Měla jsem letos velkou konkurenci. Cestou domů jsem pozorovala okolní krajinu. Brzy zase vyrazím malovat.

Kateřina Ondřejková (13 let)

KDYBYCH BYLA...

Konečně je tu jaro. Na obloze se honí mračna a lehký vítr prohýbá větve stromů. Jsou obaleny poupaty, která se po posledním dešti krásně nalila a čekají jen na sluneční svit a teplo. Sedím v parku, ve městě, kde jsem se narodila a chodím do školy, dívám se do korun stromů, kde štěbetají ptáci, a říkám si, jaké by to bylo, kdybych byla jedním z nich. Třeba sýkorkou, která přilétla na strom a začala krásně zpívat. Jak se jí žije v našem městě, jak vypadá náš každodenní život z jejího pohledu, co si o nás myslí? Napadlo mě tolik otázek, na které bych se jí chtěla zeptat. Už byl čas jít, a tak jsem vzala batoh a pomalu šla domů.

Když jsem večer usínala, myslela jsem na toho malého, krásně vybarveného ptáčka. A věřte nebo ne, zdál se mi krásný sen. O čem? O tom, že jsem sýkorka. A teď vám ten svůj sen budu vyprávět.

Sotva se ráno začalo rozednívat, probudila jsem se ve svém hnízdě ukrytém v hustém keři v parku nedaleko kostela, přesně tam, kde jsem včera pozorovala tu sýkorku já. Cítila jsem se tak volná. Vyletěla jsem nad město a pozorovala, jak vypadá náměstí a vlastně celé Nové Město z ptačího pohledu. Byla to krása! Uprostřed náměstí se tyčí kostel svaté Kunhuty, obklopený domy, tam dole na náměstí je radnice. A co se to ozývá za klapot? To vodní kolo na dvorku muzea dalo do pohybu mlýnek s dřevěnými figurkami. I uvnitř budovy jsou malé poklady. Díla sklářů, železářů, staré lyže, školní třída.

Ale venku už se začínají trousit první lidé, asi spěchají do práce. Když začnou křídélka umdlévat, stačí usednout v parku na kaštan. I odtud je krásný výhled, třeba na zámek a pak na děti, které spěchají do školy. O chvíli později je plné náměstí lidí, aut, obchody se otvírají. Usedám na kašnu a pozoruji ten ruch. Holubi usedají na zem a promenádují se beze strachu mezi lidmi. Najednou přiběhly nějaké děti a začaly je plašit. Bylo to hrozně zábavné, ale bála jsem se, a tak jsem raději letěla pryč. Pryč z toho hluku a shonu všedního dne.

Zamířila jsem ven z města. Dole na zemi se třpytí zrcadla. Když se k nim přiblížím, vidím, že to nejsou zrcadla, ale rybníky. Louky se zelenají, u lesa se pasou srny. A tam kousek nad městem se cosi tyčí. To Tři kříže se tam vypínají. Kamenné kříže na podstavcích, postavené jako poděkování za záchranu města před morovou epidemií. Najednou přišlo několik lidí a povídali si, jak krásně zpíváme, a já se v té chvíli cítila maximálně šťastná.

Šťastná, že jsem se narodila a mohu žít v našem městě, v Novém Městě na Moravě.

Eliška Marie Oravcová

KDYBYCH BYLA...

Kdybych byla propiska, narodila bych se v továrně na propisky. Vyrobili by mě z plastu nebo kovu. Chtěla bych mít modrou náplň a umět dobře psát. Chtěla bych být dobrý pomocník pro děti ve škole, na poště, v bance, v kanceláři nebo u někoho doma.

Poté co mě vyrobili, ocitla jsem se v úplné tmě, zabalená v obalu a uložená spolu s kamarádkami do krabice. Když se kolem vše zase rozjasnilo, ukázalo se, že mě přesunuli do papírnictví, vedle jedné základní školy. Jednoho dne šel kolem papírnictví mladý student a já jsem se mu zalíbila. Vešel do papírnictví, aby si mě rychle koupil. Student mě od té doby, co si mě koupil, nosí v kapse nebo v penále. Píšu s ním domácí úkoly, písemky a zápisy do sešitu. Jednoho dne mě zapůjčil ve třídě spolužákovi, s kterým seděl v lavici. Když mě vracel, byla jsem celá oslintaná a ožvýkaná. Po hodině mě nesl v kapse, ale nedával pozor a já jsem mu z kapsy vypadla. Chvilí jsem čekala, jestli mě zvedne, ale nevšiml si toho. Ležela jsem na zemi asi půl hodiny a křičela, aby se vrátil a sebral mě, že jsme kamarádi, ale on neslyšel. Potom jsem zaslechla kroky, zvedl mě jiný kluk. Chtěl si mě nechat, ale když uviděl, jak jsem oslintaná, odhodil mě. Spadla jsem pod topení do prachu. Když uklízely odpoledne ve škole paní uklízečky, jedna z nich mě vymetla zpod topení ven. Vzala mě, a odnesla do kanceláře do krabice ztrát a nálezů. Když už jsem si říkala, že si mě nikdo nevezme, můj studentík mě konečně objevil. Zahlédl mě, jak se mačkám s dalšími předměty vystavená v krabici ztrát a nálezů. Student byl šťastný, když mě konečně našel, a já jsem byla šťastná, že je ze mě zase užitečná propiska. Po pár týdnech jsem přestala psát a student mě musel vyhodit do koše.

Jako propiska bych plnila důležité úkoly a měla spoustu práce. Ale potom už by mě nikdo nepotřeboval a skončila bych na recyklaci. No, ale to by ze mě mohli zase vyrobit něco jiného, potřebného a zase bych byla užitečná.

V tuhle chvíli jsem v papírnictví a čekám, až si mě někdo koupí - jsem...

Ludmila Pejchalová

KDYBYCH BYLA MOUCHOU

Kdybych byla mouchou, bylo by mi téměř všechno jedno. Lítala bych světem křížem krážem a užívala bych si života.

Můj klasický den by vypadal asi takto: ráno bych si sehnala něco k jídlu. Podívala se po okolí. V poledne si sehnala něco k jídlu. A po obědě bych obtěžovala lidi. Poté bych se letěla kouknout dál po okolí. Večer bych si sehnala něco k jídlu a uložila se ke spánku.

Můj vzhled by byl jako u každé správné muší dámy. Dbala bych o sebe, pravidelně bych si čistila nožičky a česala si chloupky na hlavičce.

Mezi mé zájmy by patřilo objevování nových míst a létání, to by mě bavilo nejvíce. Létala bych celé dny. Z létání by mě nejvíce zajímala vzdušná akrobacie. Chodila bych do jejího kroužku a pilně bych ji trénovala.

Můj muší domeček, který bych stále vylepšovala, by sestával z kuchyňky a jídelny, obývacího pokoje, koupelny a ložnice. Vše bych krásně vyzdobila a udržovala uklizené.

Kdybych byla mouchou tak, by mi bylo všechno jedno, ale také by mě zajímalo blaho národa a to jak mého mušího, tak normálního lidského. K tomuto blahu bych byla nápomocna jak tím, že bych pěkně uklízela veřejná prostranství od všemožných zbytků jídla a sladkostí, tak i tím, že bych se podílela na vládě DMR (Demokratická muší republika). Což je republika zaujímající celý svět kromě některých oblastí Afriky, kde převzali vládu naši nepřátelé mouchy tse-tse.

Jako normální žena a normální moucha bych se jednou vdala a to za nějakého švarného a pěkného, čistotného a slušného, pravdivého a čestného mušáka. Musel by mě mít velmi rád a to takovou, jaká bych byla. Měli bychom spolu nejméně 3 (tisíce) dětí. Své děti bych měla velmi ráda a každé ráno, než by odešly do školy, bych jim říkala: „Mám vás velmi ráda, děti, prosím dávejte na sebe pozor a vraťte se všechny.“

Protože bych byla velmi moudrá moucha, vymyslela bych nějaké muší přísloví např.:

Mrštný žije aneb pokud jste mrštní, plácačka vás nedostihne.

Tam, kde je sloupec much pohromadě, zavání to smrtí.

(sloupec much = oblepená mucholapka)

Z mého mušího života vyplývá najevo jedna věc, a sice že mouchám je vše jedno, ale přesto se starají o blaho lidstva. Zato my normální lidé se dělíme na 3 typy:

- 1) člověk, kterému je všechno jedno a ostatním tím přitěžuje
- 2) člověk, který se stará o blaho lidstva (ale tím myslí vlastně jen sebe) a ostatním tím přitěžuje
- 3) člověk, který se stará o blaho lidstva a opravdu tím pomáhá

Takže si myslím, že je možná v některých situacích lepší chovat se spíše jako moucha.

Pozn.: I když vlastně nevím, jestli to, co moucha dělá pro blaho lidstva (uklizení veřejných prostranství), je kvůli tomu, že by nám chtěla pomáhat, nebo pouze proto, aby nasýtila žaludek.

Michaela Pinterová (11 let)

KDYBYCH BYLA PEJSKEM

Kdybych byla pejskem, zakousla bych všechny kočky. A proč? Protože kočka jednou zradila psa.

V jedné staré chaloupce žil dědeček s babičkou, kteří měli psa a kočku. Ta kočka s pejskem si hodně pomáhali, dělili se o jídlo, když pes spal, tak kočka hlídala, když spala kočka, pes chytal myši. Takhle to šlo každý den, až jednou si řekli, že půjdou do světa.

Rozloučili se s babičkou a dědečkem a šli. Když šli už celý den, najednou se ocitli v hustém lese. Oba se začali klepat zimou i strachem. Náhle zahlédli chaloupku. Rozhodli se, že zaklepou a poprosí o nocleh. Když přišli k chaloupce blíž, oknem uviděli lišku. To je vylekalo a utíkali a utíkali, až doběhli do města. Všude bylo hodně lidí. Oba kamarádi už měli velikánský hlad. Jak šli městem, došli až k řeznictví, kde to krásně vonělo. Pejsek se snažil přiblížit a zjistit, jestli náhodou na zem neupadl kousek párku nebo salámu. Jak jej řezník spatřil, začal na pejska křičet a snažil se ho odehnat. Ten se polekal a i s kočičkou uháněli, co jim síly stačily. Jak utíkali, tak najednou uviděli babičku s vnoučátkem. Vnoučátko si chtělo kamarády nechat. A podařilo se mu babičku přemluvit. Tak babička vzala kočičku a pejska do náruče a šli domů. Tam dostali do misky jídlo. Kočička šla k misce, ale pejsek šel obhlédnout dům. Když se vrátil, miska byla prázdná. Šel za kočičkou, která se vyhřívala u kamen, a zeptal se jí, kde má svoji porci. Ta mu neodpověděla. Pejsek svoji otázku několikrát zopakoval, až kočička odpověděla, že neví. Tomu se pejskovi nechtělo věřit. A už vůbec se mu nechtělo věřit, že ho kočička podvedla a ještě mu lhala. Pejsek byl smutný a od té doby se s kočičkou vůbec nebavil. Začalo se mu stýskat po babičce a dědečkovi, a tak se beze slova rozloučení vydal na cestu k domovu. To bylo shledání. Babička byla moc ráda, že se její pejsek vrátil. A kočička? Ta se urazila, že pejsek odešel a nic jí neřekl.

Od té doby psi a kočky nežijí jako přátelé a nemají se rádi.

Beáta Podařilová

KDYBYCH BYLA SUPERHRDINKOU

Kdybych byla superhrdinkou, tak bych chtěla mít hrozně moc superschopností. Třeba umět lézt po stěnách, umět zmrazit různé věci a dokázat být neviditelná. Ale ze všeho nejvíc bych chtěla umět létat. Jen si představte, když byste létali nad městem a koukali nejméně padesát metrů pod vás na ty malé lidi, co si tam jen tak chodí. Když by se stala nějaká loupež nebo něco podobného, tak bych tam přilétla a pomohla dopadnout lupiče. Toho bych pak dala policii a ta by mi za to udělila ocenění.

Ale co bych to byla za superhrdinku bez kostýmu? Ten bych si samozřejmě vykouzlila. Až by mi bylo šestnáct, začala bych chodit do superhrdinské školy, kde by mě učili, jak svoje schopnosti využívat pro dobro, ale také proti zlu. Samozřejmě bych měla i svého nepřítele. V mém případě by to byl zlý padouch, který krade věci, a policie je na něj krátká. Až bych ho jednou chytila, pan starosta Šmarda by mě pozval na tiskovou konferenci, kde by mi přede všemi předal pomyslný klíč od města.

Moje superhrdinské jméno by bylo Bíba. Jak všichni víme, musím chránit svoji identitu a do školy pro superhrdiny bych chodila jen večer a přes den bych byla obyčejná dívka. Když by bylo město v ohrožení, začal by mě varovat můj ultra tajný náramek. Pak bych se vymluvila na to, že jdu na záchod, ale ve skutečnosti bych šla zachránit město.

Kdybych byla superhrdinka, moc bych si to užívala. Nejen kvůli pozornosti občanů, ale i díky dobrému pocitu, že jsem něco dokázala a pomohla lidem.

Můj superhrdinský den by vypadal nějak takto: Ráno bych vstala a udělala bych si kávu. Dopoledne bych jako všichni středoškoláci šla do školy. Kdyby bylo město v ohrožení, samozřejmě bych šla pomoci. Odpoledne bych si zkoušela svoje tajné superschopnosti. No, a večer bych šla do již zmiňované školy pro superhrdiny.

Už jako malá jsem se koukala na televizi, kde superhrdinové jako Batman, Superman nebo Spiderman zachraňují svět. Superhrdinkou bych chtěla být proto, že je to kladná postava fantasy světa. Mně osobně, a myslím že i vám, připadá úžasné umět létat nebo pomoc bezbranným občanům Nového Města.

Ladislav Rak (12 let)

KDYBYCH BYL PREZIDENTEM

Když jsme dostali zadáno téma „kdybych byl....“, zamýšlel jsem se nad tím, o čem budu psát. Netrvalo dlouho a uvědomil jsem si, že chci napsat o tom, co bych dělal nebo možná spíše jak bych se choval já, kdybych byl panem prezidentem.

Jsem si vědom faktu, že u nás hlava státu nemá zdaleka takové postavení jako například v USA. V Americe je prezident skutečně vrcholným představitelem vládní moci, naproti tomu u nás má prezident jen málo pravomocí. Nevím přesně, o čem všem může u nás prezident rozhodovat, ale nemyslím, že je to nejpodstatnější. Jeho posláním je především reprezentovat národ jako takový.

Měl by tedy být jedním z nejlepších, které národ má.

Mnohokrát jsem přemýšlel nad tím, zda naše hlava státu je opravdu to nejlepší, co v naší zemi je. Jestli dospělí opravdu nikoho lepšího vybrat nemohli. Máme být jako Česká republika opravdu takto prezentováni v zahraničí, v zemích celého světa? Ale asi mi jako dítěti nepřísluší takto přemýšlet o nejvyšším představiteli naší země. Kdybych však na nějakou dobu mohl být na jeho místě, choval bych se rozhodně jinak. Urážky, manipulace, nabubřelost a arogance – takovéto věci k tak významné osobě nepatří. Nemyslím, že velikost osobnosti dělá to, že se bude chlubit, kde všude studovala, jaké práce vydala, či bude zesměšňovat ty, kteří takového vzdělání nedosáhli. To se bohužel týká nejen našeho současného pana prezidenta, ale i toho předchozího.

Myslím, že k velké osobnosti patří především skromnost, úcta k druhým, schopnost naslouchat druhým, moudrost a tolerance. Takový bych se snažil být prezident. Být především představitelem toho nejušlechtlejšího lidství, jak ho vnímáme. Snažil bych se využít svého předního postavení

a možnosti promlouvat k lidem. A to k tomu, abych lidi učil, nebo jim alespoň ukázal příklad toho, jak se mají chovat k sobě navzájem. Jak nebezpečná a vše ničící je závist, nenávist a touha po moci, a jak naopak povznášející je láska a porozumění. Snažil bych se lidi přimět k tomu, aby přemýšleli o tom, co je na světě skutečně důležité. O naší Zemi, o zdraví, o návratu k přírodě a pochopení a respektování druhých, byť i velmi odlišných kultur. Je mnoho témat, o kterých bych mohl k lidem promlouvat, a doufat, že mě aspoň část z nich bude následovat a bude tak nápomocna k uzdravení naší planety a lidství.

To myslím, že bych na svá bedra vzal skutečně velký, ale ten nejdůležitější úkol. Vzájemná spolupráce s dalšími moudrými hlavami národů by pak dala základ celosvětovému míru a společným vyšším cílům.

Škoda, že ne všichni ti, kteří mají tu možnost k lidem promlouvat, jim mají skutečně co říci. A tak zatím zůstává jen to „kdybych byl...”

Kateřina Rosecká (13 let)

KDYBYCH BYLA POSLEDNÍ ČLOVĚK NA ZEMI

Zdá se mi to, jako by to byla věčnost, realita mě však zaráží. Dívám se na hodinky a uplynulo teprve deset minut. Deset minut už chodím po městě a hledám někoho, kdo by se tu potuloval, někoho živého. Dostávám hlad, a proto se zvedám z mokrého patníku a mířím si to přímo do malého obchodu, který stál přede mnou. Opět tu nikdo není, rozsvícená světla a otevřené dveře naznačují, že odtud museli všichni co nejrychleji odejít. Všude je rozházené zboží a mezi ním zahlédnu povědomý obal od sušenek. Přiblížím se a najednou, jako by se zastavil čas. „Přesně tyhle sušenky jsme si nedávno kupovali.“ Otevírám obal a vůně mi doplňuje mezery v paměti: „A zapíjeli jsme je kakaem“. Ne! Třískla jsem s krabicí o zem a dopadla na kolena. Snažím se popadnout dech, a při pomyšlení na rodinu mi ukápne slza. Kam, kam mohli zmizet a proč? Zvedám se a utírám si slzy z tváří. Beru si balíček bonbónů, který byl po ruce a utíkám rychle pryč. Utíkám, co mi síly stačí, ale zastavím se přímo před školou. I když jsem do školy chodila nerada, chybí mi, jak jsem se bála testů, ale teď se bojím všeho. Naposledy hodím pohled na školu a pokračuji dál v hledání lidí. Jako bych to neříkala, nikdo tu není a asi už dlouho nebude. Opět se mi chce brečet, ale v rychlosti vytahuji sluchátka a mobil a pouštím si veselou písničku. Rytmus je tak chytlavý, že si začínám zpívat a po chvíli už lítám po městě a tančím. Nemusím se stydět, nikdo tu není, upadám do písničky i myslí. Beru si kousek klacku, který ležel na zemi, a dělám, že zpívám do mikrofonu. Představuji si, že jsem na pódiu a všichni diváci mávají nad hlavami a křičí mé jméno. Vyčerpaná padám na zem a po veselé písničce naskakuje smutná melodie. Vracím se do reality a vidím, jak sedím na chodníku a kolem mě padá listí z vysokých stromů společně se studeným deštěm. Ne, už nemám sílu, nedávám to, nemůžu žít sama. Vydávám se k panelákům a doufám, že jsou otevřené dveře. Prání se mi splnilo, vstupuji do modrého paneláku a stoupám do schodů výš a výš. Už jsem skoro nahoře, ale zastavím se u vchodu jednoho bytu. Zaslechla jsem zvuk, někdo tam určitě je. Vcházím se slovy: „Je tu někdo?“ Nikdo však neodpovídá. Otevírám první dveře do jednoho z pokojů a doufám, že se mi to jen nezdálo. Nadšení ustoupilo, v pokoji na gauči ležela jen černá kočka. Alespoň někdo tu je. Vyšla jsem z bytu a šla dál. Jakmile jsem se dostala do posledního patra, vešla jsem do bytu na pravé straně a namířila si to rovnou k oknu. Otevřela jsem ho, zavřela oči a chystala se skočit, někdo mě však chytil za rukáv. Otevřela jsem oči a najednou jsem se ocitla doma v posteli. „Mami?“ To ona mě držela za ruku. „Co se stalo?“ Usmála se na mě a řekla: „Co by se mělo stát?“ Zarazila jsem se a štípla se do ruky. „Co to blbneš, zlato, vstávej, ještě není sobota, musíš do školy.“ Byl to jen sen, opět jsem začala brečet, ale tentokrát to byly slzy štěstí. Nikdy bych nevěřila, že mi budou všichni tak moc chybět.

Lenka Slámová (11 let)

KDYBYCH BYLA DETEKTIVEM

Kdybych byla detektivem, chtěla bych odhalit ty nejzáhadnější záhady. Poslechněte si, co se mi v zimě stalo.

Bydlím ve Vlachovicích a jmenuji se Lenka. Šla jsem se podívat k hotelu Ski v Novém Městě na Moravě na Světový pohár v biatlonu. Za Českou republiku závodila Gabriela Soukalová.

Hned na startu jsem si všimla jedné soupeřky Angličanky. Schválně Gábinu zdržovala, aby nestihla start, protože věděla, že je lepší. Vydala jsem se povzbuzovat na trať a potkala jsem svoji kamarádku. Jana mi dala kartu, abych měla všude volný vstup. Pak už jsem sledovala závod. Vedle mě se postavil podivný pán. Bezohledně se prodíral mezi diváky, aby stál co nejbližší u trati. Na bundě měl napsané, že je z Anglie. Vytáhla jsem kameru a začala natáčet, protože už jely závodnice. Na prvním místě byla Gabriela Soukalová a hned za ní jela Angličanka, které jsem si všimla na startu. Když vyjely kopec, Angličanka kývla hlavou na pána, co stál vedle mě, a on hodil Gábině pod nohy zmrzlou hroudu sněhu. Samozřejmě spadla, ale nemohla vstát a pokračovat v závodě. Zavolala jsem záchranku. Odvezli ji rychle do nemocnice. Já jsem šla za rozhodčím a ukázala jsem mu video na své kameře. Měla jsem to všechno natočené. Angličanka byla diskvalifikovaná. Já jsem dostala poděkování od organizátorů závodu.

Druhý den jsem se rozhodla, že pojedou navštívit Gábinu do nemocnice. Dozvěděla jsem se, že má zlomenou nohu a nebude moct sportovat asi dva měsíce. Gábina mi poděkovala a chvíli jsme si povídaly o závodech.

Jsem moc ráda, že se Gábina brzy zotavila a zase pilně trénuje. Detektivem jsem se zatím nestala, ale až půjdu příště na závody, budu mít zase oči na stopkách!

Pavčina Slámová (12 let)

KDYBYCH BYLA PSEM

Ráno bych nemusela vstávat do školy. Ležela bych si na pelíšku a hlídala, kdo z rodiny první vstane. První by samozřejmě vstala moje panička a pak zbytek rodiny. Všechny bych radostně přivítala. Poslušně bych šla se svojí paničkou až do kuchyně. V kuchyni bych si vyloudila snídani a od každého člena rodiny pak ještě něco na zub. Samozřejmě by následovala malá procházka. Když by se všichni začali chystat k odjezdu, vyloudila bych si ještě něco na útěchu, že zůstanu sama. Se staženým ocasem a smutným výrazem v tváři bych si šla na pelíšek a tam usnula. Spala bych tak dlouho, dokud by se někdo z rodiny nevrátil. Tím by začaly moje povinnosti. Musím opět všechny přivítat a oblíznout jim nos. Panička by mi dala dobrý oběd a já bych ho s chutí snědla. Proběhla bych se venku a začala si hrát s dětmi. Znáám spoustu zábavných her (například na kousanou, to se hraje tak, že já je budu kousat a oni se budou bránit tím, že mě přetočí na záda, a tak mě chvíli drží. Když mě pustí, jde se na novo). Také bychom si hráli s hračkami například s balónkem. To se hraje tak, že já bych jim nosila balónek a oni by mi ho házeli (samozřejmě, že jim ho nedám zadarmo, nejdřív s tím dělám drahoty a vrčím na ně, ale jenom z legrace). Po chvíli je to ale přestane bavit a jdou dělat úkoly do školy nebo něco do práce. Když skončí na počítači, jdou dělat něco do sešitu. Prostě nuda. Až s tím skončí, půjdou se mnou na procházku. Na procházce potkáme spoustu pejsků. Dokonce jeden se mi tak zalíbí, až si spolu začneme hrát na honěnou. Moc dobře to ale nejde, protože oba dva máme vodítka. Když totiž chceme oběhnout strom, tak se o něj zachytí a to je potom velmi nepříjemné. Naštěstí si vymyslíme jinou hru a to na řecko-římské zápasy. Řecko-římské zápasy se hrají tak, že se oba postavíme na zadní nohy a předními nohama se dotýkáme hrudi protihráče. Vyhrává ten silnější, samozřejmě, že já. Když jsme v nejlepším, panička mě zavolá, že už jdeme, mně se ale ještě nechce. Bohužel záleží na paničce a ona už jít chce. Tak se rozloučím s kamarádem a jdu poslušně se svou paničkou. Když přijdeme domů, tak si ještě chvíli pohraji a začnu loudit, aby mi dali večeři. Té se však nedočkám, protože podle mé paničky a podle všech lidí psi večeři nemají. Já bych ji ale moc chtěla! Tak si něco vyloudím na všech členech naší rodiny. Když se všichni nají, jdou se vykoupat a vyčistit si zuby. Naštěstí já se koupat nemusím a ani zuby si čistit nemusím.

No jo, ale mohlo by se mi také stát, že bych jako pes žila venku, uvázaná na řetězu, s náhubkem na tlamě. Od kůlu, na kterém bych byla uvázaná, bych se nemohla ani hnout. Ke všemu by byl řetěz krátký, aby dosáhl k brance. U branky bych si alespoň mohla postěžovat na svůj život ostatním psům. Ráno by mi nikdo nedal najíst. Za všechno by mě bili, i když bych za nic nemohla. Ani jednou za den by mě nikdo nepohladil. Leda tak koštětem by mě přetáhli. Nikdo by si se mnou

nehrál. Celý den by na mě pršelo, protože bych neměla ani svou vlastní boudu. Všichni by mi nadávali. Žádného kamaráda bych neměla, stála bych tam sama. Když bych si zaštěkala nebo zakňourala, dostala bych vynadáno. K obědu bych dostala vždy jenom zbytky. Aspoň že k večeři bych dostala to, co se nesnědlo k obědu. Večer bych přemýšlela, co jsem komu udělala, že jsem skončila tady. Nemohla bych usnout, protože kousek od nás by byla hospoda a tam by se pořád svítilo a pořád tam byl velký rámus. Asi bych časem začala kousat. Brr. Takhle žít bych tedy určitě nechtěla. Někteří psi se mají dobře, jiní ale vůbec ne. Raději zůstanu normální holkou a „přežiji“ i to vstávání do školy.

František Starý (13 let)

KDYBYCH BYL DVEŘMI...

Kdybych byl dveřmi, nebyl bych se svým životem spokojen, pořád by se se mnou mlátilo, ohýbal bych se a vrzal... A co by bylo mou náplní? Pocit, že pomáhám lidem v tom vejít do místnosti a zase ven... Jak naplňující. Jistě, určitě se to také musí dělat, ale proč zrovna já? Dveře jsou to poslední, co bych chtěl v životě dělat. Proč bych nemohl být třeba oknem? Okno nosí do života lidí čerstvý vzduch a sluneční světlo. To se mi líbí, chtěl bych být oknem. Tak dobře, musím přestat snít, mám se přeci stát dveřmi... Jaké klady přináší povolání být dveřmi? No, možná bych mohl ve světě dveří být známý tím, že bych měl vždy vyleštěnou kliku. Ale co... na klikách nezáleží.

Ale víte, co je na životě dveří úplně nejhorší? Dialogy... Ty nudné bezduché rozhovory dvou kusů dřeva musí podle mé představy vypadat nějak takhle: "Ahoj, jak jsi se dnes měl, Pepo?", a Pepa odpoví: "No Jirko... tak nějak dřevěně." A takhle to končí... Ta nuda musí být tak k nevydržení. Každý den jen slyšet, že se někdo má dřevěně... Ach, taková nekonečná repríza. To bych se asi z nudy ohobloval úplně na hladko... kdybych byl těmi dveřmi, samozřejmě. A navíc to bouchání, představte si, že najednou k vám přijde nějaký malý kluk, otevře vás a praští s vámi tak moc, jak to jen jde... Proto se také takové dveře po pár letech opotřebují, vymění a ty staré dveře skončí ve dřevě na topení a nebo na smetišti, kde je okusují krysy. Dveře musí mít velmi krátký a depresivní život.

Kdyby alespoň existovalo něco jako domov důchodců pro dveře, to by zajistilo všem použitým dveřím důstojné stáří a nemusely by se po deseti kusech pálit v nějakých obřích kamnech... Smutné, nedůstojné. Dveře to prostě mají těžké, a ani za to nedostávají zapláceno... je to prostě jejich životní úděl a lidi, který s nimi každý den bouchají... nepromazávají je, jim to jen zhoršují... Styďte se! Tak... to je asi vše, co jsem chtěl říct o dveřích... Vážte si jich a chovejte se k nim důstojně!

Adéla Šaclová (13 let)

KDYBYCH BYLA DOKTORKOU

Den ode dne jsem chtěla přijít už na svět, ale nějací lidé mně nechtěli pustit. Až jednoho dne jsem se narodila takové droboučké paní. Okolo ní stálo hodně lidí a jedna paní mě držela. Poblíž té paní, co ležela, stál pán a držel ji za ruku. Nevěděla jsem, kde jsem, kdo to všechno okolo mě stojí, ale všichni měli velkou radost. Poté, co mě dali té paní, co ležela, na hrud', bylo mi strašně pěkně.

Po pár dnech jsem to už pochopila, ta paní, co ležela na tom lehátku, je moje máma a ten pán, co vedle ní stál, je táta. Každý den za námi chodil i s takovou malou holkou, říkali jí Laura. Ta malá holka je prý moje starší sestra. A na mě táta volal Nelinko. V den, kdy nás propustili, jsme jeli někam autem, ale kam, to nevím.

Po delší době jsem zjistila, že jsme jeli domů. Doma se mi líbilo, Laura si se mnou hrála. Jakmile jsem byla starší, musela jsem chodit do školky, ale zpočátku se mi tam nechtělo, protože jsem se bála, že si se mnou nebude nikdo chtít hrát. To jsem se ale velmi mylila. Všichni si se mnou hráli a měli mě rádi. Našla jsem si nejlepší kamarádku, ta se jmenovala Gabriela, ale všichni jí říkali Gábinka. Její maminka se kamarádila zase s mojí maminkou. Ve svých šesti letech jsem nastoupila do školy. V průběhu školy jsme se toho hodně naučili, taky nám dávali domácí úkoly, ty jsme dělaly společně s Gabčou. Ta vždy po škole šla se mnou domů a její maminka si ji vždy odpoledne vyzvedla. V páté třídě se nás ptali, čím bychom chtěli být. Až přišla řada na mě, tak jsem řekla, že bych chtěla být doktorkou. Poté jsme společně s Gabčou pokračovaly na další školu.

Byly jsme pořád na stejné škole, protože Gabča chtěla být taky doktorkou. Dále jsme šly na vysokou školu a byly jsme spolu do té doby, než jsme vystudovaly medicínu. Jakmile jsme vystudovaly, šly jsme pracovat do nemocnice. My se s Gabčou staráme o děti. Moc nás to baví a jsme rády, že jsme šly za svým snem a splnily si ho.

Tuto práci děláme do dnes a baví nás stále stejně jako v mládí.

Aneta Ľupov (13 let)

KDYBYCH BYLA... FOTOAPARÁTEM

Dlouho jsem pŕemýřlela, kým bych chtěla být nebo jak bych chtěla být. To byla první věc, která mĕ napadla po pŕeĉten zadání. Pak jsem si ale řekla, ře by bylo zajímavé popŕemýřlet ne *kým*, ale *ĉím* bych chtěla být. Vybrat si nějaký pŕedmĕt, který mám ráda, který je užiteĉný, oblíbený a mnĕ nějakým způsobem sympatický. Nebylo to vůbec jednoduché, protože jsem si uvĕdomila, ře tĕch věcí je hodně. V první kole jsem vyřadila pŕaĉku (nesnářím kolotoĉe), lednici (nemám ráda zimu), rádo (moc toho namluv) a televizi. Koho by taky bavilo, kdyby ho někdo pořád pŕepnal, ztlumoval a pŕi určitých pořadech na něj i kŕiĉel (napŕ.: „Jak to hraješ?“, „Ty snad nemář oĉi – to byl jasný faul!“ atd.). Touto vyluĉovací metodou zaĉal můj seznam užiteĉných věcí rychle řdnout a já jsem už zaĉnala být zoufal. A potom jsem ho uvidĕla. Malý pŕedmĕt, který leřel jen tak, bez povřimnutí na poliĉce. Nenápadný, pŕesto alespoň pro mĕ velmi důležitý. Ař v tu chvíli jsem si uvĕdomila, ře poslední dobou po něm sahm velice ĉasto. Stal se mým velmi dobrým spoleĉníkem. A myslím, ře nejenom mým. Lidé si ho s sebou nosí na většinou pŕijemné události, oslavy, výlety – ano, je to fotoaparát.

Tak jsem si pŕedstavila, jaké by to bylo být pŕávĕ tím fotoaparátem. Doprovázet lidi do zajímavých zem, ať už na dovolenou nebo za prací. Vidĕla bych mnohé památky a msta, která jsou ĉasto navřtěvovaná. Nebo naopak msta, kde zatím moc lidí nebylo.

Stala bych se souĉást mnoha narozeninových oslav, které by si díky mnĕ, mohli lidé pŕipomnat jeřtĕ za spoustu let. Vidĕla bych (jako jedna z prvních) pŕávĕ narozené dĕti. Prořívla bych s ĉerstvými rodiĉi ty nádherné chvílky, kdy poprvĕ uvidí své miminko. Kdo by nechtĕl být souĉást tĕchto okamřiků? Asi nejvíc bych se tĕřila na rozzřen dĕtské oĉi u rozsvíceného vnoĉního stromku. Ta chvílka, kdy uvidí drky, kdy znovu uvĕŕ na Jeřřka (i když ve řkole dĕti říkaly, ře Jeřřek není) by určitĕ nemĕla být zapomenuta. Zařila bych také mnoho velkých dnů, napŕklad svateb. Byla bych souĉást toho mumraje, hledání kravaty řenicha, kytice nevěsty a pak také slavnostních manřelských slibů a prvních manřelských polben. A samozŕejmĕ také oslav plných tance a smíchu. Byla bych i ve řkole v den, kdy do ní prvňĉci mŕ poprvĕ. Stvj se řkolky a i tento den stojí za to zaznamenat. A pak jsou tu ty první nesmĕlé pokusy o jízdu na kole, na lyřch, bruslích... Provázela bych lidi celým jejich řivotem a s radostí bych si ukládala do pamĕti všechny ty neopakovatelné okamřiky, které zmizí dalřím mrknutím oka. Pŕipomnala bych jim řťastné chvílky stráven s jejich blízkými a kamarády. Myslím, ře bych řila velmi spokojenĕ a hlavnĕ smysluplnĕ.

KATEGORIE 2 B

Žáci 5. - 7. třídy ZŠ, poezie

Václav Brož (11 let)

KDYBYCH BYL SOKOLEM

Kdybych byl sokolem,
to bych se fakt měl.
Vyletěl bych do oblak
a koukl se zpět,
jak je země barevná,
jak ten krásný květ.

A když letím po obloze,
koukám, že tam dole něco leze.
Je to křeček neposeda,
který na zimu
zásoby si hledá.

Měl bych velmi bystrý zrak,
kterým vidím do oblak.
Viděl bych i malé ptáčky,
kteří letí nad obláčky.

A tak z výšky sokolí,
země se promění
na roční období.
V zimě zemi pokryje,
krásná bílá peřina,
a na jaře zazáří,
třpytící se bystřina.

Lucie Ivaničová (13 let)

KDYBYCH BYLA...

Kdybych byla zmrzlina,
studená bych byla většinou.
Děti mě mají nejraději v létě,
když cestují po světě.

Jahodovou tu mám rád,
dám si ji jen, když mám hlad. B
arvičku má růžovou,
jako růži zbarvenou.

Čokoládová je skutečně výtečná,
ale někdy zbytečná.
Dávám si ji do kornoutku,
sním ji jak pochoutku.

Vanilková mi velmi chutná,
ale na pohled je smutná.
Lidi ji moc nemusí,
raději jinou hned okusí.

Šmoulová, ta je prostě nejlepší,
s ní si každý hned poskočí.
Kdo ji ještě nemá rád,
měl by ji hned ochutnat.

Jakub Jelínek (10 let)

KDYBYCH BYL ...

Kdybych byl mravenec,
moc by se mně smáli.
Kdybych byl slonem,
moc by se mě báli.

V Novém Městě na Moravě,
v tomto krásném městě
je hned volno mojí hlavě,
bez bouří a deště.

Moje rodná ves,
za kopcem a loukou,
mě ale přitahuje přec,
víru s mojí touhou.

Nové Město na Moravě
a ta krásná krajina.
Zní to velmi zajímavě,
má mysl to pojímá.

Město byla pevnost,
mnoho pevných zdí.
Vydržela věčnost,
všichni o ní sní.

Moje třída pátá A,
skládá „Kdybych byl...”
Uklízeč nám zametá
a vzdychá: „Co bych byl...?”

Prvňáci se učí psát
do sešitů a písanek.
Nebo číst a počítat
z učebnic a čítanek.

Země Česká republika
to je domov náš.
Cizinec tu ztratil saka,
na ambasádu zavoláš.

V Evropě, v tom světadíle
Česká republika je.
Evropa, ta měří míle,
svět ten velký je!

Karolína Kunstmüllerová (11 let)

KDYBYCH BYLA

Kdybych byla skřivánkem
v Novém Městě na Moravě,
zpívala bych hodným lidem,
zpívala bych k jejich hlavě.

Jejich radost, jejich štěstí,
jejich život na náměstí,
všechno jimi budované,
školy jimi studované.

V Novém Městě na Moravě
kdybych byla úsvitem
sledovaným od Tří křížů
na nebi modrém, blankytném.

Láska to je základ lidí,
kteří ji též v jiných vidí.
V září, v říjnu, třeba v lednu
zeptej se jich na pomoc.
Nepošlou tě klesnout ke dnu,
to je jejich pravá moc.

Na povrch moc vidět není,
ukryta je v srdci.
Život mnoha lidem mění,
na světlo tmu z noci.

Tajemná noc rozplývá se,
den nám začíná.
Jaké by to asi bylo
býti květina?

Kdybych byla květinou
neb léčivou bylinou!
Paprsky od slunce vnímat,
slyšet skřivánečka zpívat...

Kdybych byla osobností,
růží, Sluncem, pravdou, slastí...
V Novém Městě na Moravě
chci, aby to bylo hlavně.

Ellen Marcinko (13 let)

KDYBYCH BYLA ANDĚLEM...

Kdybych byla andělem, měla bych dvě křídla,
krásně by mi voněla od bílého mýdla,
a pak asi dlouhé vlasy při letu by vlály,
černé nebe rozjasnily, hvězdy by se smály.

Celé dny bych létala, bylo by mi krásně,
nemusela do školy, všechno měla jasné.
V jakémkoliv počasí, zdravila bych třídu,
ráno spala, nespěchala, hlavně všechno v klidu.

Občas bych se snažila pomoci sama sobě,
malým dětem, dospělým, jestli chceš... i Tobě.
Nikdo by mě neřídil, zvládla bych to lehce,
pomohla bych prostě všem, i když někdo nechce.

Stačilo by nastražit obě svoje uši,
doširoka otevřít uzavřenou duši,
o přání si požádat, znát tu správnou míru,
potom už jen poslouchat a mít ve mě víru.

Když se koukneš nahoru a nastavíš dlaně,
já ti zlehka položím zlatou hvězdu na ně,
to, co potom zažiješ, nezažil jsi dosud,
správným směrem z vesmíru upravím ti osud.

Eva Mošnerová (13 let)

KDYBYCH BYLA JAREM

Kdybych byla jarem,
pro zvířata darem.
Konečně by bylo teplo,
voňavé dny, dlouho světlo.

Aby se na mě lidi těšili,
jejich úsměvy by zářili.
Smáli by se, užívali by si,
toto ale neuvidíte v televizi.

Proto všichni běžte ven,
ani to nelze vyjádřit slovem.
Štěbetání jarních ptáčků,
uslyšet třeba kukačku.

Prostě je to krásné období,
naši zemi každým rokem ozdobí.
Proto je velkým přáním mým,
abych byla tímto jarem úžasným.

Jitka Parkanová (10 let)

KDYBYCH BYLA SOVIČKOU

Kdybych byla sovička,
uměla bych létat,
měla krásná peříčka
a létala bych do oblak.

Létala bych za noci,
viděla bych hvězdy,
svítily by svatojánci
a prchali by do dáli.

Ulovila bych si krysu,
odnesla ji k svému hnízdu.
Ulovila bych si myš
a odnesla ji rychle pryč.

Vyšlo by slunce
a já na louce,
proměnila bych se zpět
a zazněl by můj veselý zpěv.

Být sovou je sice krásné,
ale člověkem lepší.
Když jsi sova, létat můžeš.
Když jsi člověk, zpívat můžeš.

Petr Pejchal (11 let)

KDYBYCH BYL BATMAN

Kdybych já byl Batmanem,
měl bych kupu práce,
zachraňovat celý svět
před hrozbou a zlem.

A pak se zase vytratím
jako pára nad hrncem,
a nikdo nikdy nezjistí,
kdo já to vlastně jsem.

Bez masky jsem jenom kluk,
který si rád hraje.
Ale s maskou hrdina,
co zachrání i tebe.

Jana Polnická (12 let)

KDYBYCH BYLA...

Kdybych byla hodinkami,
měřila bych čas.
Seděla bych na ruce
a pípala včas.

Kdybych byla vodou,
běhala bych koloběh,
pršela bych z mraků
a vypařila se do nebes.

Kdybych byla slepičkou,
zobala bych zrníčka
a snášela vejíčka.

Kdybych byla hvězdou,
padala bych z nebe.
Splnila bych přání,
myslela i na tebe.

Kdybych byla květinou,
dělala bych radost
tomu, kdo mě pěstuje,
i tomu, kdo mě dostane.

Kdybych byla tužkou,
psala bych sem věty,
dělala bych tečky
a opravovala chyby.

Ale já jsem holka,
dělám věci jiné,
stejně zábavně.
Takže moje KDYBY
ted' mizí v černé tmě.

Denisa Sobotková (12 let)

KDYBYCH BYLA...

Kdybych byla kluk,
nosila bych luk.
Všude bych s ním chodila,
občas s ním i hodila.
Ráda si střílím lukem,
jo, já chci být klukem.

Kdybych byla květina,
barvami bych zářila.
Všude bych si kvetla,
dobře bych si vedla.
Utrhli by mě a do vázy dali,
měli by mě rádi.

Kdybych byla cukrářkou,
pekla bych si s kuchařkou.
Všechno dobré lidem dávala
a nikomu nenadávala.
Každému, kdo by přišel,
bych zazpívala jídelní píseň.
Lidem by se to líbilo
a chodili by i přes léto.

Každý by si pochutnal
a na moji cukrárnu vzpomínal.
Cukrářkou bych byla ráda,
celkem bych si vydělala.

Michal Starý (11 let)

KDYBYCH BYL KOUZELNÍKEM

Kdybych já byl kouzelníkem,
vyčaroval bych zahrádky,
pomáhal bych svým kloboukem
opravovat památky.

V Novém Městě na Moravě
je jich hrozně moc,
dokonce i na cukrárně
je práce na celou noc.

Nebojte se, já to zvládnu,
už běžím do školy čar,
tužkou a pravítkem mávnu,
vyčaruji si dobrý čaj.

Na chvíli si odpočinu,
do postele lehnu,
odted' asi na hodinu
sebou ani nehnu.

Tři kříže a kostely,
to všechno na mě volá:
„Ted' nemůžeš být v posteli!
Hola, hola, hola!"

Ze snu se pomalu probouzím,
zvon Kunhuta už zvoní,
barvy do práce vykoulím
a přání každému splním.

Barbora Špačková (12 let)

JESSIE

Kdybych byla nemocná
a nemohla jít ven,
myslela bych na psa,
tak to je můj sen.

Chtěla bych border kolii mít,
Jessie by bylo její jméno,
na cvičák s ní jít
a přání mít jen jedno.

Na závody s ní jezdit,
výhry i prohry brát,
splní se mi moje přání?
Musím věřit,doufat...snad.

Jana Tomancová (12 let)

KDYBYCH BYLA MAMINKOU

Kdybych byla maminkou
s usměvavou rodinkou,
mně by se to líbilo.

Dobré ráno, dobrou noc.
Vždy vám přijdu na pomoc.
Tohle bych dětem říkala
a vždycky pravdu mívala.

Na zahradě kočár stojí,
kolem něho roste chvojí.
A v něm leží děťátko
malinké jak ptáčátko.

Leží pěkně v peřinkách,
něco drží v ručinkách.
Je to malé, je to kvítí,
na kvítečky slunce svítí.

Když vyloupne se ze spánku,
honem volá na mamku.
A jeho malé ručičky
předají mamince kytičky.

Radost má maminka,
kvítečky pohladí.
To její děťátko
už zase klidně spí.

Když pak chodí do školky,
je to s nimi dřina.
Chtějí jenom hranolky
a pak jít do kina.

Rostou, rostou pořád dál,
vy stojíte opodál.

Říkáte si: „Je to pravda,
že stačí jenom chvílka
a z malinkého miminka v
yrostete vám puberták.“
Děti řeknou: „Je to tak!“

A tak než se nadějete,
u kamen se ohřejete,
zjistíte, že je to tady,
je tu vnouče, křičí hlady.

Najednou je z vás babička,
časem dokonce staříčka.
Po cestě s hůlčičkou, s vnoučátky
pomalu vejdete do pohádky.

Monika Vítková (13 let)

KDYBYCH BYLA VETERINÁŘKA

Kdybych byla veterinářka,
měla by mě ráda zvířata?
Byla bych asi samotářka
a pomáhala bych rodit mláďata.

Vyšetřovala bych koně,
hady, také různé opice.
Kvůli názvům umět latinsky
a to by mi šlo nejvíce.

Mám od malička hodně přátel,
hlavně mezi zvířaty.
Dřív jsem chtěla být chovatel,
to ovšem neprošlo u táty.

Založila bych si svoji ordinaci,
tam bych měla nástroje.
Snad by mi tam nechodili raci,
ordinovala bych ve stoje.

Ted' už budu asi končit,
bavilo mě to velice.
Nevím, jak se mám rozloučit,
to odpovídá mé logice.

KATEGORIE 3 A

Žáci 8. - 9. třídy ZŠ, próza

Kristýna Benešová (15 let)

KDYBYCH BYLA MILIONÁŘKA (SEN)

Jednou se mi zdál takový sen, kde jsem mohla dělat všechno, co by dělala, kdybych byla milionářka. Žila jsem jako v cukrové vatě - tedy až na jednu věc.

Byla jsem šéfkou firmy s oblečením značky Troye, která nesla moje. Jmenovala jsem se Christina Troye. Takové jméno by se mi ve skutečnosti taky líbilo.

Měla jsem obrovskou vilu u pláže v australském městě Sydney, kde jsem žila se svými kamarádkami. Vila měla deset pokojů s koupelnami, ve všech třech patrech se nacházela kuchyň ve francouzském stylu, vlastní bar a byla propojena s obývacím pokojem, jehož prosklená stěna zaručovala nádherný výhled na moře. Můj obrovský pokoj byl ale v tomto domě nejlepší. Tři stěny byly prosklené a ta poslední tyrkysová. Obrovská postel, vedle noční stolek, na kterém se nacházel nejnovější iPhone 20s plus, který ještě ve skutečnosti ani neexistoval. Na zdi nevisela televize, protože na stole ležel promítač, takže k čemu by mi byla! Můj šatník zabíral snad půlku pokoje a bylo tam tolik oblečení zn. Troye, jako byste vstoupili do obchodu. Dvacet párů bot Vans, dvacet párů Converse a Air Max. Pokoj měl svou koupelnu s vířivkou. Byla celá z mramoru. Byl to pokoj mých snů!

Na zahradě se nacházel obrovský bazén se spoustou lehátek a také velká terasa s mnoha grily. Každý víkend jsem pořádala posezení s kamarády a různá party. V mém normálním životě by mi takový ruch vadil, protože jsem stydlivá.

Všechno byl sen, podotýkám. Seděla v letadle, které mělo namířeno do Los Angeles, což je se Sydney moje nejoblíbenější město, kam se chci podívat. Zrovna za mnou do první třídy přišla letuška a zeptala se mě, co bych si dala k pití a k jídlu. Byla jsem překvapena, protože letadlem jsem letěla jenom jednou a tehdy jsem dostala maličký kelímek džusu a tyčinku. Tak jsem si servis pořádně vychutnala. Dlouhou cestu mi zpříjemnil film, který se měl ve skutečnosti v kinech objevit až příští rok, v roce 2028.

Když jsem vystoupila z letadla, na letišti stál muž s cedulí, na které bylo napsáno moje jméno. Vůbec jsem netušila, kdo je to. Přišla jsem k němu, pozdravila ho a on řekl: „Dobrý den, slečno Troyová, jaký byl let?“ „Dobrý, děkuji za optání. Kam máme teď namířeno?“ odpověděla jsem. „Zavezu vás nyní na schůzku, kterou máte sjednanou s vedoucími Nike, Adidas a Puma, jestli si vzpomínáte,“ dodal onen neznámý. Aha, tak tohle je můj osobní řidič, pomyslela jsem si. To je další plus, proč být milionářka.

Byla jsem ubytována v tom nejluxusnější hotelu. Velký pokoj s obrovskou postelí, obývací pokoj s televizí velkou jako kino a bílá kuchyň s lednicí plnou jídla. A to není všechno. Na střeše hotelu byl bazén, který byl ještě větší než ve vile v Sydney. Naprosto splněný sen!

Odpoledne jsem šla nakupovat. Mohla jsem utratit, kolik jsem chtěla. Další výhoda. Při zpáteční cestě do hotelu mě ale zastihla hrozná věc. Paparazzi. A to rovnou několik. Všichni se vrhli ke mně. Očividně věděli, že mám do Los Angeles dorazit, protože jinak bych nechápala, proč tam na každém rohu číhali aspoň dva. U úst jsem měla snad dvacet mikrofónů a všichni mluvili přes sebe, takže jsem nikomu nerozuměla ani slovo. A protože jsem nevěděla, co říkají, tak jsem ani nemohla na nic odpovédět. Neviděla jsem nic jiného než mikrofony a blesky z fotoaparátů, které se mě snažily co nejlépe zachytit. Jediné, co jsem v tu chvíli chtěla, bylo dostat se z toho děsivého místa pryč, a tak jsem zakřičela: „Už dost!“ A v tu chvíli jsem se probudila doma v mé malé posteli se zvonícím mobilem, na kterém bylo napsáno „Je čas vstávat do školy!“.

Být milionářkou s sebou přináší spoustu výhod, jako je například vila na pláži v Sydney, firma s vlastní značkou oblečení, let první třídou, nejluxusnější hotely po celém světě a neomezené možnosti nakupování. Ale toto všechno s radostí oželím, protože představa, že bych ztratila své soukromí, by převálcovala všechny výhody. A tak raději zůstanu tou skromnou dívkou, kterou jsem.

Michaela Čechová (14 let)

KDYBYCH BYLA MRAVENEC

Kdybych byla mravenec, každý den bych se snažila vyhýbat všemu velkému a živému, abych přežila. Každý den bych se z mraveniště snažila dostat co nejdále, abych mohla prozkoumat i sebemenší kout mého rodného města, Nového Města na Moravě.

Můj mladší bratr říkal, že by chtěl být mravenec, protože by mohl škvírou ve dveřích prolézt do cukrárny U Janovských a sníst všechn cukr. Ale já bych radši prozkoumala celé město, abych zjistila, jestli je tady něco velmi zajímavého, o čem nikdo neví.

Třeba bych se všemi mravenci uspořádala mravenčí závody na lyžích ve Vysočina Aréně. I u mravenců se může objevit lyžařský talent.

Také bych prozkoumala nejstarší památku Nového Města na Moravě, kostel svatě Kunhuty. Mohla bych v tomto kostele najít velmi významnou památku, kterou ještě nikdo nikdy nenašel, protože bych se vešla do sebemenší skulinky.

Od evangelického hřbitova vede Alej smíření. Za každého mrtvého obyvatele z 1. světové války byl vysazen jeden strom. Tato alej vede až ke Třem křížům. Tam bych také zkusila dojít. Jsou to kříže, které byly postaveny z vděčnosti za záchranu Nového Města na Moravě před morovou epidemií. V jednom z těchto křížů mohou být ukryté různé papíry se vzkazy nebo informacemi a to bych jako malý mravenec mohla zjistit, protože bych se vešla všude.

V novoměstském zámku z 16. století, ze kterého je dnes Horácká galerie, bych chtěla také najít něco zajímavého. Třeba bych tam objevila zajímavé spisy o historii mravenců v Novém Městě na Moravě.

Kdybych byla mravenec, nejspíš bych chtěla mraveniště v parku. Výhoda mravenců je, že si mohou postavit mraveniště téměř všude. Lidé zde skoro nemohou sehnat žádné byty, protože se nachází v luxusním centru města. Navíc bych byla v historickém jádru města, takže skoro všechny památky by byly blízko. Také bych měla výhled na všechny akce, které se zde dějí. Farmářské trhy, slavnosti Nova Civitas anebo příjezd významné osoby. Nejlepší by ale byl výhled z mraveniště na kostel svatě Kunhuty, o kterém jsem se již zmiňovala. Kdo by nechtěl mít výhled na tak nádherné umění?

Veronika Drápová (14 let)

KDYBYCH BYLA...

„Mamííííí. Vždyť on to tady zvládne!“ Přemlouvala jsem mamku, když mi zrovna sdělila, že na dnešní koncert své oblíbené kapely jít nemůžu, protože musím hlídat bratra. Naše milovaná teta Agáta se totiž rozhodla jít do divadla, ale rozhodně nechce jít sama. A co náš táta? Ten je v Belgii na služební cestě. Tím pádem je všechno zase na mně.

Jak to teď ale vysvětlím Gabči? Slíbila jsem jí, že tam s ní půjdu. Tak i tak, musím jí to říct. „Volaný účastník právě hovoří.“ Ozvalo se v mém telefonu, když jsem se jí pokoušela dovolat. Určitě zase volá s Kubou. To bude zase na dlouho. Rozhodla jsem se, že si teda skočím udělat čaj a vezmu si trochu salátu, co jsme měli k večeři. Když dojím, spokojeně vložím talíř do myčky a čaj si vezmu s sebou do pokoje. Dobrá, už mi to snad vezme. „No čau, Kate. Co si budeš brát na sebe na ten koncert. Už se nemůžu dočkat. To bude su ...“ „O to právě jde. Nikam jít nemůžu. Agáta se rozhodla jít do divadla a Tom prý nemůže být sám doma. Promiň, fakt mě to mrzí.“ Skočila jsem jí do řeči a na druhé straně se ozvalo trapné ticho. „Hele, tak si počkej, než mamka s Agátou odejdou a nech Tomíka doma. Vždyť on to zvládne“ Chvilku jsem nad tím přemýšlela, ale pak dodala: „Hele, já ti nevím, moc se mi to nezdá.“ „Neboj, to vyjde. Budeš doma dřív než mamka“ Gabča to típla a já věděla, že už nemůžu couvnout.

Hned, co za mamkou bouchly dveře, jsem vyskočila na nohy a utíkala se obléct. Tak jo, buďto sukně a svetr a nebo džíny a mikina. Oblékla jsem se a koukla jsem se na sebe do zrcadla. No jo, džíny jsou džíny. Už jsem byla v půlce schodů a vtom jsem si vzpomněla, že jsem zapomněla mobil. Vrátila jsem se pro něj a utíkala za Tomíkem. Ten seděl u večerníčku a vzhledem k tomu, že dávali Pata a Mata, sedla jsem si za ním a koukala se taky. Když dohrála konečná znělka, stoupla jsem si před televizi. „Tomí, já teď půjdu ven. Ty tu počkáš a budeš se koukat na televizi. Za chvilku se vrátím. Dobrá?“ Tomík zakýval hlavičkou na znamení, že ano. Šla jsem tedy ke dveřím a začala se obouvat. Na poslední chvíli jsem na Tomíka houkla: „Bude to naše tajemství!!!“

Šťastná jsem se vrátila z koncertu, ale co to? Tomík nikde. Postupně jsem prošla všechny pokoje a po Tomíkovi ani stopy. Kde by mohl být? Sám by snad neodešel. Nebo ano? Ale kam? Hlavou se mi míhala jedna a ta samá slova dokola: „Kdybych byla doma, nic by se nestalo.“ Kde ho mám teď hledat. Anebo ho někdo unesl? Jako první mě napadla naše stará sousedka, paní Šimůnková. Utíkala jsem za ní a začala zvonit jako blázen. „Dobrý den, neviděla jste náhodou našeho Tomíka?“ Vychrlila jsem na ni, hned jak otevřela. „Ne, zlatíčko, neviděla.“ Odpověděla s úsměvem. Jak jsem se u ní objevila, tak jsem i zmizela. Přemýšlela jsem, kam by mohl jít, ale marně. Nikde jsem ho nenašla.

Prošla jsem celou ulici, ale Tomík pořád nikde a nikdo o něm nic nevěděl. V tu chvíli mi blesklo hlavou. Náš domeček. Rozběhla jsem se na zahradu a po žebříku vyšplhala do našeho domečku. A koho tam nenajdu. Tomík tam spí se svým plyšovým medvídkem. Hned jak jsem ho uviděla, spadl mi kámen ze srdce. Vzala jsem Tomíka a odnesla ho do postýlky. Celý večer jsem byla šťastná, že jsem ho našla. Ale pořád se mi v hlavě opakovala ta slova: „Kdybych byla doma, nic by se nestalo.“

Nina Hájková (14 let)

KDYBYCH BYL...

...opatrnější. Den za dnem si pokládám tu stejnou otázku, už mě to pomalu ničí, ale já zkrátka toužím znát odpověď. Jak by to vše dopadlo, kdybych byl opatrnější?

Už od onoho dne uběhlo pár let, ovšem stále mi připadá, že se vše stalo včera. Dne 17. září 1939 jsem byl poslán na pomoc německému vojsku v bitvě proti Polsku. Problém byl jen jeden, nesnášel jsem Německo a pomoci mu? Nikdy! Byl jsem hrdý Čech, nemohl jsem a ani nechtěl bojovat s Německem, jenže Němci moc dobře věděli, jak na mě. Začali mi vyhrožovat, buď budu s nimi bojovat, anebo ublíží mé rodině. V životě bych nedopustil, aby se něco stalo mé milované rodině. Tak jsem tedy šel. Naše cesta se zdála nekonečná a velmi vysilující, v tom hle – náš cíl. Pomalu jsme si nabíjeli zbraně, vypadalo to, že už můžeme začít střílet. Vše se seběhlo velmi rychle, ani mé uši nepostřehly rozkaz a rázem všichni krvelačně bojovali. Bylo přímo odporné vidět, co pouhý člověk dokáže udělat člověku. Po celou dobu jsem plánoval, jak budu tajně pomáhat Polsku, také se mi to dařilo, až do chvíle, kdy jsem uviděl německého vojáka, jak se chystal zastřelit jednu mladou dívku, neváhal jsem ani vteřinu a vystřelil po něm. Svalil se na zem. Dívka se slzami poděkovala a rychle utekla pryč. Vojáka uviděli další dva Němci. „Nevíš, kdo to udělal?“ zeptali se. „Já!“ odpověděl jsem.

Nerad vzpomínám na vše, co potom následovalo. Abych se tedy nemusel dlouho trápit, Němci mě zajali a odvezli do koncentračního tábora, tam jsem se dočkal osvobození od Američanů, kteří nás všechny statečně zachránili, jsem jim neskutečně vděčný. Avšak traumatu na celý život se už nezbavím.

Bohdana Ivasyuk (15 let)

KDYBYCH BYLA MILIONÁŘKA

Kdybyste se zeptali například 100 lidí, co by si koupili, kdyby byli milionáři, určitě by vám více než polovina odpověděla, že by si koupili drahé auto, luxusní dům s bazénem a další. Ale co já? Co bych dělala, kdybych měla miliony? Jak bych se začala chovat? Co bych si koupila? Změnila bych se v určitých ohledech? Mnoho lidí se nezamýšlí, že spousta problémů je spojena právě s penězi. Řeknou si: "Když budu mít peníze, budu mít štěstí." Je to ale opravdu tak? Co je vlastně opravdové štěstí? Je možné odpovědět? Často si lidé myslí, že štěstí je o penězích. To jsou např. workoholici, kteří svou prací žijí, a nic jiného je nezajímá. Pracují, aby měli peníze. K čemu vlastně? Jak takoví lidé žijí? Myslíte si, že jsou šťastní? Věnují se práci 24 hodin denně. Často nemůžou spát, protože s prací je spjata spousta zodpovědnosti, starostí a problémů.

Žijeme v době, kdy jsou lidi hodně ovlivněni penězi, a tak přemýšlím, co bych dělala já, kdybych měla velký obnos financí. Co bych si koupila? Možná drahé, pěkné a výkonné auto, luxusní dům s bazénem, vířivkou a velkou terasou, letěla bych na dovolenou svých snů. Ale znamenalo by to opravdové štěstí? Určitě by mi to přineslo na nějakou chvíli pocit uspokojení, radosti, možná bych se na chvíli cítila, že jsem konečně šťastná. Ale co pak? Kam až by mě zavedly ty peníze? Změnilo by se mé chování? Pořád bych to byla já? Hodná, milá, štedrá holka? Nebo by se ze mě stal lakomý, sobecký a zlý člověk, který žije jen pro sebe a na ostatní nebere ohled? Když je někdo velmi bohatý, je to pro něj trest, nebo štěstí? Peníze mají spoustu záporů, ale mnohem méně kladů. Pokud jich má někdo hodně, žije ve stresu. Bojí se, aby mu je zloději neukradly, aby o ně nepřišel. Stane se z něj často lakomý, sobecký, zlý a velmi namyšlený člověk. Možná se ale do sebe i uzavře a žije pro své peníze. Kdo má hodně, chce ještě víc a neví, kdy přestat. A to často nedopadne dobře. Peníze mohou člověku zničit život. A tak se sama sebe často ptám na jednu otázku.

Chtěla bych vůbec být bohatá, když kolem sebe vidím ty, kteří mají jen o trochu více peněz, jak se nad ostatními vyvyšují, pyšní, vychloubají se a myslí si, že jsou NĚKDO VÍC? Hodně lidí říká: "Když máš peníze, můžeš si koupit cokoliv!" Je to ale pravda? Opravdu si člověk může koupit za peníze cokoliv? Třeba lásku? Lásku si musíte zasloužit, láska se buduje mezi danými osobami. Lásku si prostě nikdo koupit nemůže. Můžu si snad koupit rodinu, která mě nade vše miluje a stará se o mě? Určitě ne!

Dominika Janů (15 let)

KDYBYCH BYL...

"Kdybych byl tak slabý jako ty!" zařval jsem a na celé kolo jsem se rozchechtal. Mí dva kámoši Marek a Dan, kteří stáli u dveří naší třídy a hlídali, jestli nikdo nejde, se jako na povel začali také smát. Prohlížel jsem si svého spolužáka, jak se vystrašeně jako právě vylíhnuté ptáče, choulí v koutě. Jeho brýle ležely opodál. Naklonil jsem se k němu a tichým hlasem jsem mu řekl: "Nikdo by nemohl být tak slabý a ubohý jako ty. Nikdo, a já už vůbec ne! To si pamatuj Hovňousku!" Při posledních slovech jsem dramaticky zvýšil hlas. To pomůže vždycky. Mohutně jsem napřáhl ruku, jako bych se chystal k úderu, ale nechal jsem ji viset ve vzduchu a čekal jsem na spolužákovu reakci. Ten už to psychicky nevydržel, cosi zaškemral a rozbřečel se. S rukama založenýma na prsou jsem si ho spokojeně prohlížel. Moje tělesná konstituce mi už odmala zaručovala respekt, dokonce i u starších dětí. Vždycky jsem byl ten, kolem koho se všichni báli jenom projít.

Ještě chvíli jsem si měřil pohledem toho chudáčka na podlaze. Pak jsem posbíral všechny jeho peníze, které při mé ráně do ramene upustil, zavelel jsem: "Jdeme!" a rázně jsem vykročil ke dveřím. U dveří jsem se zarazil, otočil se a řekl: "Jen tak mimochodem, zítra mám mít ten referát do zemáku, tak doufám, že bude k něčemu vypadat! Jinak bych měl nejspíš hodně špatnou náladu. Jasný?!" Martin – to bylo jeho pravé jméno – jen vystrašeně přikývl.

Když jsme sešli liduprázdným schodištěm do šaten, nazul jsem si boty a ze skříňky vytáhl svůj zbrusu nový skateboard. "Pánové, vidíte, co jsem si včera koupil?" řekl jsem povýšeně a frajersky jsem se o něj opřel. Marek s Danem hned přiskočili a začali ho zkoumat. "Nesahat!" řekl jsem, jako kdyby to byl kdovíjaký zázrak. "Teď ho půjdu vyzkoušet," pronesl jsem.

Vyšli jsme bránou ze školy a zastavili jsme se před novoměstským gymnáziem. "Vsadím se, že ten kopec nedáš," řekl Dan a kývl hlavou směrem k ulici Makovského, která se na konci napojovala na ulici Žďárskou, na níž byl jako obvykle rušný provoz. Posměšně jsem si odfrkl a sebral skateboard ze země. Položil jsem ho na chodník a se slovy: "Sledujte mistra!" jsem se odrazil.

První polovina kopce byla v klidu. Vítr mi šlehal do tváře a já si připadal jako machr. Jenže čím víc jsem se blížil k silnici, tím víc jsem si uvědomoval, že nevím, jak na konci ulice zabrzdit. Čím víc jsem slyšel hukot jedoucích aut, tím víc jsem tušil, jak hloupý to byl nápad.

Asi tři metry od silnice jsem zavřel oči. V plné rychlosti jsem přeletěl patník a dopadl přímo pod jedoucí auto. To je poslední věc, kterou si z toho dne pamatuju.

Když jsem se druhý den probudil v nemocnici, měl jsem pocit, jako bych měl v hlavě tisíc jehliček. A ještě něco. Strašně mě bolela noha. Pokusil jsem se s ní pohnout, ale ucítil jsem takovou bolest, že mi z očí vyhrkly slzy. Měl jsem hrozně

silný pocit, že něco není tak, jak by mělo být, ale nemohl jsem přijít na to, co to má být. Když pak do pokoje vešel doktor a řekl, co se mi stalo, myslel jsem, že se mi to jenom zdá. Auto, pod které jsem spadl, mi přejelo nohu. Ta byla ale v takovém stavu, že jediné možné řešení byla amputace. Aby toho nebylo málo, oznámili mi, že mám silný otřes mozku.

Následující týdny jsem strávil v nemocnici s hroznými bolestmi. Nejvíc mě ale tlačilo svědomí. Stále mi v uších zněla ta věta: "Nikdo by nemohl být tak slabý jako ty! Nikdo, a já už vůbec ne!" Nemohl jsem uvěřit, že toto řekl ten samý člověk, který se teď jako hromádka kostí a kůže choulí na nemocničním lůžku. Pořád se mi vracely obrazy toho, co jsem komu kdy udělal. A hlavně, co jsem udělal Martinovi. O kolik peněz a svačin jsem ho obral. Kolik úkolů a referátů jsem si od něho silou vynutil. Kolikrát jsem ho zmlátil. A to všechno jenom proto, že jsem byl odmala statný, považoval jsem se za borce a vždycky jsem všem ukazoval, že já jsem ten nejlepší. Následující měsíce byly pro mě asi nejtěžší v životě. Musel jsem začít žít nový život.

Teď, čtyři roky po mé nehodě, když jsem konečně dostal protézu, tu sedím a vyprávím vám svůj příběh. Mohli byste si říct: "Měl jsi přece své dva kamarády, kteří tě určitě podporovali." To se ale mýlíte. Za celou dobu, co jsem byl v nemocnici, mi nenapsali ani esemesku. Tenkrát jsem totiž byl já ten ubohý slaboch, se kterým se nikdo nebaví. Přesně takový slaboch, za jakého jsem předtím považoval Martina.

Když jsem se ale po několika měsících vrátil zpátky do školy, zjistil jsem, že Martin je ten nejúžasnější člověk, kterého jsem kdy poznal. Tenkrát jsem za ním o přestávce přišel a řádně jsem se mu omluvil. Řekl jsem mu, že toho lituji jako ničeho jiného ve svém životě a že vím, že to, co jsem mu udělal, se jen tak odpustit nedá, ale že budu rád, když mě teď z nenávisti neskopne ze schodů.

On mi s mírným úsměvem položil ruku na rameno a řekl: "Vždyť já už jsem ti to odpustil." V té chvíli mi oči zaplavily slzy. Martin se stal mým nejlepším přítelem a je jím až dodnes. Díky němu jsem se z pěťkaře stal výborným žákem, dostal jsem se na novoměstské gymnázium a minulý týden jsem úspěšně složil maturitu. Díky němu jsem konečně šťastný.

Zkuste se také vy rozhlédnout, jestli ve vašem okolí není někdo, podle vás zbytečný, kdo by mohl být váš Martin.

Simona Kališová (14 let)

KDYBYCH BYLA KAMENEM...

Kdybych byla kamenem, vím přesně, co bych celé dny dělala. Ležela bych na ulici. Sledovala bych lidi a nechávala se od nich odkopávat z místa na místo. Nikoho z nich by nikdy nenapadlo, že i ten jeden malý kámen může mít city. Že může být něčím výjimečný. Právě o tom je totiž tento krátký příběh.

V jedné ulici nevelkého města se už několik desetiletí povaloval malý kámen. Na první pohled byl zcela obyčejný. Jeho příběh začíná na začátku léta. Ten den, kdy všechny děti šly do školy naposledy. Kámen se jako každé ráno vyhříval na slunci. Kolem ale šel malý chlapec s květinou v ruce. Plný radosti ze začínajících prázdnin si začal s kamenem kopat jako

s míčem. Koulel kámen před sebou celou cestu do školy.

Když se kámen konečně zastavil, pořádně se mu motala hlava, chlapce už však nikde neviděl. Celý dvůr, na kterém se ocitl, se totiž rychle plnil dětmi. Všichni byli krásně oblečení a všichni si s sebou nesli barevné květiny všech možných druhů. Kamene si nikdo nevšímal. Pochopitelně. Kámen se začal opatrně proplétat mezi dětskýma nohama. Mířil směrem

k budově, kam se všechny děti scházely. Na konci dvora narazil na skleněné dveře. Děti se jimi hrnuly dovnitř. Na dveřích visel papír s nápisem „Základní škola na ulici L. Čecha přeje krásné prázdniny.“

Ze zvědavosti se prosmýkl spolu s dětmi dovnitř do budovy. Uvnitř byla chodba vedoucí na dvě strany. Menší děti odcházely doleva a ty starší doprava. Kámen zamířil doprava. Po levé straně viděl modré a žluté skříňky na oblečení. V prostoru mezi nimi postávaly skupinky žáků.

Když se ozval zvuk zvonku, všichni se začali rozcházet do svých tříd. Chodba se během minuty docela vyprázdnila. Kámen osaměl. Skoro hodinu se tam nic nedělo a kámen se začal strašně nudit.

Naštěstí netrvalo dlouho a zvonek oznámil konec poslední hodiny v roce. Kámen se schoval za roh a sledoval rozradostněné prvňáčky se samými jedničkami i vycházející žáky, kteří už se nemůžou dočkat, až odsud vypadnou.

Škola se velmi rychle zase vyprázdnila. Po chvíli odešli i učitelé a ostatní zaměstnanci školy. Nikdo tu nebyl. Dalších pár hodin se nic nedělo. Teprve když se celá škola ponořila do tmy a na hodinách zavěšených u stropu se objevil čas 23:30, dveře se otevřely. Dovnitř vstoupili dva zarostlí chlapi.

První z nich měl na sobě zelenou kostkovanou košili a vypadal starší. Ten druhý byl oblečen v kožené bundě, pod níž prosvítalo bílé tričko. Kámen se zájmem sledoval, jak se rychle plíží chodbou kolem skříněk dozadu ke schodům. Zastavili se až u malých nenápadných dveří. Nebyly popsané. Žáci ani učitelé tam nikdy nechodili.

Starší muž vytáhl z kapsy jakýsi podivný nástroj a dveře během chvilčky otevřel. Masivní železný zámek dopadl na zem jako malá dětská hračka.

„Ty, Pepo, co když měl ten chlap pravdu?“ ozval se ten mladší nejistě. Přitom o krok ustoupil. „Ale snad bys nevěřil těm kecům, že tady fakt straší! Pche, duch ve škole! Kdo to kdy slyšel? Taková volovina.“ Bezstarostně zastrčil nástroj zpět do kapsy a překročil dřevěný práh. Vešel do tmavé místnosti a obrátil se na pomocníka v kožené bundě.

„Tak co je, Josefe? Kdyby tady fakt byl duch, nemyslíš, že by se některýmu z těch děcek něco stalo? Pohni sebou!“ Josef po chvíli obezřetně vkročil do chodby za Pepou. Josef začal prohledávat okolní stěny pomocí baterky. Po chvíli objevil ve zdi důmyslně schovaný výklenek. Když se dotkl zdi, zjistil, že jde o plátno připevněné ke zdi. Strhl jej a našel malé dveře. Když je otevřel, vyvalila se na něj oblaka prachu. Josef udělal několik kroků vpřed a rozesmál se při pohledu na starou knihovnu skrytou pod silnou vrstvou prachu. „Tomu ty říkáš poklad?“

„Hlupáku!“ rozkřikl se na něj Pepa, který taky čekal něco trochu jiného, „Ty knihy jsou děsně starý. Víš vůbec, za kolik se dají prodat? Budeme boháči.“ Vstoupil a začal se přehrabovat hromadou starých svitků.

Než stihl vytáhnout obrovskou igelitovou tašku a nabrat do ní co možná nejvíc toho bohatství, cestu jim zastoupila světlá mužská postava. Starý muž s malými kulatými brýlemi si je měřil přísným pohledem. Josefovi se zjezily vlasy na hlavě. Vyděšeně zíral na téměř průhledného člověka.

„Duch! To je duch!“ otočil se a jako by mu za patami hořelo, utíkal k východu ze školy.

Pepa se nenechal jen tak lehce odehnat. V duchu si říkal: „Dobře že vypadl, aspoň zbyde víc na mě.“ Potom se zahleděl na postavu stojící před ním. Na tu jedinou překážku stojící mezi ním a nezměřitelným bohatstvím. Pomalu už ztrácel trpělivost.

„Tak hele, dědo. Uhni mi z cesty, nerad bych tě měl na svědomí.“

„Mně ublížit nemůžete,“ odvětil muž naprosto klidným hlasem, „víte vůbec, s kým hovoříte? Já jsem Leander Čech. A již od své smrti chráním tuto vzácnou knihovnu. Právě díky tomu zde vznikla tato základní škola.“

„To je hezká pohádka, dědo, ale já na strašidla nevěřím,“ ušklíbl se Pepa a muže obešel.

„Na duchy nevěřím, na peníze však ano. Co všechno se změnilo od dob, kdy jsem žil?“ sepal Leander ruce, nic jiného ale neudělal. Ani nemohl.

Pepovy plány však zhatil příchod školníka. Večer si uvědomil, že zapomněl řádně zamknout hlavní vchod a zkontrolovat tajnou knihovnu. Okamžitě si všiml, že dveře do knihovny jsou otevřené. V okamžiku mu došlo, co se stalo. Neváhal ani chvilku a rozběhl se ke dveřím u schodiště. Zahlédl chlapa, jak nacpává igelitku vzácnými svazky a svitky. Popadl do ruky první věc, která mu přišla pod ruku. A to kámen.

Přiběhl ještě o kousek blíž a vší silou jej mrštil na zloděje. Kámen prolétl skrz ducha a zasáhl Pepu do hlavy. Vykřikl. Upustil tašku a upadl do hlubokého spánku. Školník pokývl hlavou na pozdrav panu Čechovi a běžel zavolat policii.

K ránu se kámen povaloval pod lavičkou, kam ho včera školník upustil. S úsměvem sledoval, jak policie odvádí Pepu v poutech. Na chodbě za schody se během několika dnů objevily nové, pevnější dveře. Knihy se vrátily zpátky do polic a panu Čechovi přibyl na pomoc i účinný alarm. Na podzim, když se vrátily děti, nikdo si ničeho nevšiml. A tak to mělo také zůstat.

Jednoho dne si kamene všimla jedna malá holčička a odnesla ho zpátky na louku. Tam mohl kámen všechno vyprávět.

Příběh tohoto zcela obyčejného kamene se bude mezi kameny vyprávět ještě další stovky a tisíce let. A jestli se někdy dostane i k lidem, možná si uvědomí, že zázraky se mohou skrývat i ve zdech nudné školní budovy a že i někdo tak obyčejný, jako byl tento kámen, může být naprosto výjimečný.

Lucie Kosourová

KDYBYCH BYLA SLAVNÁ POPOVÁ HVĚZDA

Zkusím se vžít do role slavné popové hvězdy, i když to vůbec nebude jednoduché. Kdybych byla slavnou popovou hvězdou, bydlela bych stále v malé vesničce Radňovice na Vysočině? Od malička bych milovala zpěv a hudbu, zkrátka vše, co se muziky týče. Po základní škole bych úspěšně zvládla přijímací zkoušky na pěveckou školu, ale slávu bych neměla zadarmo. Musela bych se starat o svůj hlas, vizáž a dřít taneční choreografii. Neměla bych skrze castingy čas na své přátele, rodinu a školu.

V 15 letech by mě vybrali do pěvecké televizní show, ale pod podmínkou, že bych se musela odstěhovat do New Yorku, kde se slavná televizní show natáčí. Byla bych šťastná, rodiče už méně, protože bych musela nechat školy, žít v jiném státě, tak daleko od nich. Jak bych se cítila? Byla bych přece velká holka ve velkém městě - a sama!

Jenže začátky by nebyly vůbec jednoduché, po rodičích a sestrách by mi bylo smutno, na všechno bych byla sama. Dospěla bych velmi rychle. Kdybych to tak mohla vrátit zpátky! Ale bohužel smlouva je smlouva a ta se nesmí porušit. Na podiu bych se tedy usmívala, na hotelu plakala. Byla bych slavná, neměla bych žádné soukromí, nemohla bych sama odejít z hotelového pokoje, bulvární deníky by o mně psaly samé lži, takže rodiče by mi neustále volali a prosili o vysvětlení.

Na druhou stranu by se mi líbilo, kdyby mě oblékaly známé návrhářky. Mohla bych si vybírat ze stovky šatů, bot, kabelek. A co třeba šperky! Navštěvovala bych módní přehlídky. Mohla bych být i novou tvář kosmetické firmy, nebo dokonce majitelkou některé z nich. Také bych si užívala společnosti známých lidí, např. Harry Styles, Josh Hutcherson, Finnem Harriesnem, Miley Cyrus a hlavně Justin Bieber. A teď to hlavní! Snažila bych se pomáhat těm, kteří to v životě nemají lehké. Podporovala bych různé organizace a dětské domovy. Pro svou rodinu bych koupila přepychový dům s vyhřívaným bazénem, kabriolet, který jsem vždy chtěla, tátovi Harley Davidson, po kterém touží, ale nikdy na něj neušetřil, mámě vysněnou dovolenou v Dubaji. Sestry, ty bych zahrnula hračkami a dárky.

Vynahradily by tyto všechny dary fakt, že se svými nejbližšími nemůžu být? Nevidět, jak rostou moje sestřičky, jak se daří mámě a tátovi? I když bychom v kontaktu na sociálních sítích, bylo by mi smutno. Stála by všechna ta sláva za to? Možná na chvíli. Ale být s rodinou na blízku je pro mě tím nejdůležitějším. Není nad to občas se pohádat se sestrami, poplakat si na mámině rameni, nechat si poradit od táty. A proto bych nechtěla být popovou hvězdou, protože bez rodiny a přátel bych žít nemohla.

Michaela Malinová (15 let)

KDYBYCH BYLA OHEŇ

Kdybych byla oheň, měla bych sílu a moc, kterou bych musela užívat s velkou rozvahou a pokorou. Mohla bych ničit, ale zároveň chránit. Ve středověku vypalovat a drancovat vesnice, nebo naopak pomoci při jejich výstavbě. Dnes pálit obrovské plochy deštných lesů nebo jenom udržovat stálé plamínky zahradních ohníčků, nad kterými si budou děti za hlasitého smíchu opékat špekáčky. Být poslušným ohněm by bylo krásné. Jakou radost museli mít pralidé, když poprvé poznali sílu plamene, jenž jim ohřál jeskyni, opekl syrové maso a také zajistil bezpečí před predátory! Hlíдали ho ve dne, v noci, aby o něj náhodou nepřišli.

Mohla bych zahřívat mnichy v chladném Tibetu, hrát lyžaře v zimě po náročném výletu nebo v létě jako táborák upevňovat přátelství mezi trampy. S radostí bych sloužila v ocelárnách, železárnách a hutích, kde bych zvládala náročnou práci, a proto by si mě stále udržovali.

Díky olympijským hrám bych se jako poselství míru a přátelství mezi národy mohla podívat do všemožných koutů světa. A poté vesele plápolat přímo u stadionu. Obrovskou sílu bych v sobě měla jako malinký plamínek světla z Betléma, který si v časech nejkrásnějších svátků lidé přinášejí v lampičkách do svých domovů.

V podobě rozsáhlých požárů bych přinesla zkázu mnoha lesům, ale přinesla bych zároveň naději na nový život vzešlý právě ze životadárného popela.

I přesto, jak dokáže být oheň nejen díky člověku, ale i díky přírodě samotné nebezpečný, já bych chtěla být tím plamenem, co zahřeje potřebné a pomůže, kdykoliv to bude v jeho silách.

Daniela Palečková (15 let)

KDYBYCH BYLA VŠEMOCNÁ

Kdybych byla všemocná, celý svět by se změnil. Celý můj život by se změnil a ne jenom můj, ale i všech ostatních, co žijí na této planetě. Země by byla lepší. Nemožné by se stalo možným, nepředstavitelné představitelným, nereálné reálným. Líbilo by se vám to?

Vše by bylo naprosto odlišné od dnešní reality. Svět by se od základů přeskládal. Ale není to pošetilé? Nevážit si toho, co mám? Věřím v Boha, ten mi dal život a ovládá vše živé, čemu je dáno žít na této planetě. Když sním o tom, že bych Zemi předělala k obrazu svému, neznamená to, že jím pohrdám? Že zpochybňuji, co Bůh vytvořil? Ale na druhou stranu ani on není všemocný, nedokáže pozorovat všechna místa najednou. Takže se děje nespravedlnost a křivda. A to je ta věc, kterou toužím napravit. Chtěla bych ji vymazat z povrchu zemského. Stejně tak jako nenávisť a zášť. Každý by chtěl něco změnit. Někomu stačí rodina, láska nebo pouhá střecha nad hlavou. Ale jsou tací, kteří chtějí stále víc a víc, neváží si toho, co mají. Jejich touha směřuje k penězům a bohatství. Jsou ochotni jít, jak se říká, přes mrtvoly. A jací jste vy? Jací jste uvnitř sebe? Kam patříte? Někdy si nalhávám, že jsem někdo jiný. Je to jenom proto, abych vypadala lépe? Ale každý z nás má svého kostlivce ve skříni. Kdybych se mohla změnit, změnila bych to, za co se stydím. To je ta podstata, proč chtít být všemocná. Ne pro slávu a peníze, ale pro vykoupení a útěchu v srdci, které je pod neustálou tíhou, stejně jako má duše.

Všemoc je veliká zodpovědnost. Bylo by úžasné vědět o takové moci, o které se jiným ani nezdá. Kdo by takovou moc nechtěl? Myslím, že nikdo na světě takový není, každý by věděl, na co ji použít. Ale všemoc je zrádná. Použiji ji jednou, a jak můžu vědět, že mě nepohltní? Co když by dokázala lákat na stranu zla? Potom bych páchala špatnosti - přitom tu celou dobu píš o konání dobra. Neodporuji si tak? Nebo se snažím najít nějakou kličku, jak se ke zlu dostat? Každý v sobě má démona, je však na nás, jak se s ním popereme. Je možné, že bych toho démona vypustila ven? A moje dobrá stránka, to moje dobré já, které chce jen pomáhat a být dobrým člověkem, by zkrátka zmizelo? Zůstalo pohřbené kdesi uvnitř mě? Kolikrát se to už stalo? Vůně moci dokáže zakalit zdravý rozum a dobrý úsudek. Ale přeci jenom si musíme věřit. A tak si troufám říct, že poprat se se zlobou, která by se mě snažila zmocnit, je v mé moci.

Kdyby Bůh dal a já skutečně dostala dar všemoci, naprosto jistě by nikdo neumíral na nemoci. Na světě je tolik lidí, co by chtěli žít, a dokonce si to zaslouží, ale nemohou, jelikož jsou sužováni nemocí, jež je omezuje. Neříkám, že by nemoci vymizely. Ale vážné nemoci by se daly vyléčit. Je to možné? Setkáváme se s nimi každodenně. Já tu teď přemýšlím o tom, že by se nikdo nemusel strachovat,

že umře na rakovinu, že bude mít epileptický záchvat. Nádherná představa! Stačil by jeden prášek, jedna injekce!

Ale nejde jenom o nemoci či bohatství. Každý člověk má své problémy, ať už to jsou problémy osobní nebo v rodině. Já nejsem výjimkou. Občas chci, aby to všechno zmizelo mávnutím rukou. Ale na druhou stranu si říkám, že to přece není možné. Žít bez problémů? Co bychom dělali? Nic neřešit, mít vše. A opravdu by to něco vyřešilo? Nebo by nastoupily jiné problémy? Myslím si, že toto jsou opravdu jen a jen představy.

Popravdě si naši planetu nedokážu představit bez problémů. Nevím, jak by to tu vypadalo, když by byl světový mír. Bez válek, bez zášti, bez zármutku, bez bolesti. Zní to jako ráj, že ano? Krásný, přenádherný ráj. Je možné, aby to bylo jako Rajská zahrada? Ta, ve které žil Adam a Eva? Možná je to opravdu možné, ale po čase bychom stejně dopadli jako oni dva.

Přes všechny klady a zápory se ptám. Jsou mé představy tak bláhové? Jsem hlavou i nohama ve hvězdách? Je možné, aby mi hlava říkala, že jsem naivní a snílek? A srdce radilo, věř tomu? Třeba se svět změní? Protože tak to skutečně je. Jsem celek z jednotlivých kousků. A když mi každý kousek říká něco jiného, jak si mám vybrat, čemu věřit? Mám poslechnout rozum či srdce? Těžká volba. Avšak nakonec je asi lepší malá lež, jinými slovy mylná pravda, než pravda bolestivá. Každý to určitě v hloubi duše ví. Kdybych byla všemocná, možná bych dokázala svět změnit, ale jen na chvíli. Copak je člověk schopen takové změny? Myslím, že je to skutečně jen sen, ze kterého se každý probudí. A vy věříte, že byste dokázali změnit naši planetu k lepšímu? Změnit samotnou podstatu člověka? I kdyby to mělo být jen na několik vteřin!

Eva Pelikánová (14 let)

KDYBYCH BYLA...

Slunce už se za osvětleným městem sklání k obzoru a sluneční paprsky se odrážejí z kapek vody na listech stromů. Cestou osvětlenou sem tam blikajícími lampami kráčí mladá dívka. S baťohem přes rameno a zádumčivým výrazem na tváři vypadá, jako by mohla zahlédnout ducha, a přesto by dál přemýšlela nad svými starostmi.

Někteří by mohli říct, že vypadá ustaraně, možná i ustrašeně. Patnáctiletá Gabriela však přemýšlí o dnešním dni ve škole. Na tu oprýskanou starou budovu s ještě staršími profesorkami nemá moc dobré vzpomínky. Na každodenní posměšky od svých rádobý kamarádů si už zvykla, ale dnes ji trápilo něco úplně jiného.

Jako ledový šíp ji udeřila otázka – Čím chci být?

Jednoduchá otázka - říkáte si. Dospělí si to vždy řeknou. Vyroste, stane se právničkou, lékařkou nebo učitelkou. Začlení se do společnosti a po čase předá své břemeno další generaci. Gabriela se však za dospělou nepokládala. Ráda viděla svět dětskýma očima. Ráda dlouho dumala nad otázkami, které by si dospělí nikdy nepoložili. Také nad touto otázkou dlouho přemýšlela, ale až teď jí došlo, že odpověď ovlivní celý její život.

Kdyby byla lékařkou, nebyla by šťastná. K lidem nikdy nechovala moc přívětivé vztahy, takže pomáhat jim asi není práce pro ni. Kdyby byla herečkou, asi by se moc neuživila, se svojí stydlivostí by to daleko nedotáhla. Kdyby byla spisovatelkou,... Kdyby byla právničkou,... Kdyby byla kuchařkou,... Gabriela všechny tyto "Kdyby" pečlivě prošla, ale žádná možnost jí nepřišla jako ta pravá, žádnou takovou profesí by se nechtěla živit.

Čím by chtěla být? Chvilku nedává pozor a její mysl se znovu zatoulá do vzdálených koutů a začnou vyvstávat další otázky. Jaký je její osud? Je osud předem daný? Kdyby ano, nemůžeme tedy udělat nic špatně, ne?! Existuje nějaká vyšší moc? Jaký je smysl života? Co se stane po smrti?

Gabriela se nad svou vlastní myslí pousměje. Jak lehko se dá zlákat. Jak lehko se přestane soustředit. Taková existenční krize Gabrielu postihuje často. Zamete tyto otázky stranou a na chvíli zvedne hlavu. Spatří ženu spící na ulici. Pokud by se v životě rozhodla špatně, také by mohla skončit na ulici.

Místo aby se začala obávat, Gabriela se znovu pousměje. Jak moc společnost lpí na povolání, na společenském postavení. Jak moc jí záleží na penězích, na majetku. Pokud se někdo z nižšího postavení od společenské normy liší, je odsuzován, mnohdy i vyhnán na

samotný okraj, ale pokud mu jeho originalita pomůže k výdělku, rázem je všemi opěvovaný, že se nebojí jít proti davu. Gabriela raději nechá otázku, čím chce být, stranou a zahne za roh.

Je jenom na nás, jak se ke svému životu postavíme. Můžeme ho vzít do vlastních rukou, nebo se spolehnout na předurčený osud. Za každým rohem však může číhat příležitost, která nám může změnit život, a je jenom na nás, jestli se jí chytíme.

Jarmila Příhodová (14 let)

KDYBYCH BYLA ČARODĚJNICÍ

Čarodějnice jsou různé. Některé jsou hezké a zlé, jiné zase škaredé a hodné. S bradavicí, bez bradavice. Oblíbené, neoblíbené. Staré, mladé atd. Je nejspíš jasné, že neexistují kouzla ani čarodějnice. Ale kde bereme tu jistotu? Jak víme, že žádná kouzla nejsou? Mohly někdy čáry, kouzla, čarodějnice existovat? Nebo je to jen pouhý výmysl? Jak vypadaly čarodějnice? Zkoumal toto téma už někdo?

Někteří lidé, fakta, že by mohly čarodějnice existovat, ihned odepsali. Naopak určité množství lidí dávají možnost představám, snům, snění. Nejde o to, kolik lidí si myslí, že něco jako kouzelné bytosti existují, ale o to, jak my věříme. Co je nám do druhých? Máme vlastní hlavu nebo ne? V naší hlavě dáváme nekonečnou možnost snům, přáním.

Já osobně si myslím, že v představách určitě čarodějnice jsou. Na jednu stranu, možná i v realitě. Kdo ví? Protože proč bychom jinak slavily svátek tzv. Čarodějnice? Berme to tak, že nikdo o nich nic neví a že je jen na nás, co si představíme.

V mé hlavě se vybaví výhody. Žádné špatné myšlenky, prostě jen, jaké by to bylo. Představa, že bych byla čarodějnici, je zvláštní. Například to, že bych létala na koštěti, měla dlouhý nos a bradavice. Ano, já jsem si představila škaredou, zohavenou čarodějkou. Ale jak říkám, to je moje představa. Někdo si ji představí jako mladou, krásnou čarodějkou, která vypadá jako my. Zatímco někdo je vidí jako staré, šedivé ježibaby.

Mně by se to líbilo, umět kouzlit, létat na koštěti, míchat lektvary a být všeobecnou hrůzou. Na zádech bych měla černou kočku, oblečení takové, jaké mají čarodějky. Na hlavě bych měla veliký černý klobouk s blyštivými hvězdičkami. Jeden den v roce, slavili by všichni na moji počest a já bych se nemusela bát vyjít/ vyletět na veřejnost. I když na pozoru bych se nejspíš měla mít. Protože u některých lidí člověk, tedy čarodějnice, nikdy neví. Některé lidé jsou nevypočitatelní.

Kouzlení, pojem, který každý asi vnímá jinak. Někdo si představí temnou magii, která se většinou vyskytuje ve filmech a někdo pohodové kouzlení. Nikde ale už není jasné, jak by se nějaká čarodějka zachovala, jestli by používala kouzlení pro špatné účely, nebo pro dobré. Ale tyto šarvátky všichni známe z filmů nebo z pohádek.

Nakonec, toto bylo jenom mé vlastní myšlení. Snění ostatních lidí je zcela určitě jiné. Já jen vím, že nikdy není nic nemožné a že nikdy není nic jisté.

Lucie Slavíčková (14 let)

KDYBYCH BYLA VRATISLAVEM Z PERNŠTEJNA

Dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se Vratislav z Pernštejna a Novému Městu na Moravě – tehdy Nova Civitas – jsem vládl v letech 1561–1582. Dnes stojím v podobě sochy na kašně na Vratislavově náměstí, v ruce držím svitek s významnými výsadami, které jsem městu udělil roku 1580. Svým bedlivým zrakem už několik staletí sleduji, jak město vzkvétá. Za mé vlády se mu také dařilo dobře, ale oproti dnešku je jeho ráz zcela jiný.

Po probuzení moje oči nejprve spočinou na budově staré radnice, která byla po požáru roku 1723 opravena. Výzdoba malbami je dílem místního rodáka Karla Němce. Jednou z mých nejoblíbenějších staveb byl kostel sv. Kunhuty, který bohužel jako socha nevidím celý. Mé duši lahodí zachovalý ráz Vratislavova náměstí s borovicemi, který navrhl významný sochař Vincenc Makovský. Upravená zeleň, péče o kulturní památky, opravené domy v barvách, až zrak přechází. Velmi se mi líbí jarmarky, kde trhovci prodávají své výrobky, na tvářích občanů města je též vidět spokojenost.

Nejvíce mi vadí hluk a pach těch kočárů bez koní. Na náměstí je jich mnoho, vydávají podivné zvuky, jezdí rychle, kouří ze z nich jako z kamen a mačkají se jeden na druhého. I noci jsou tu občas rušné, hlavně při koncertech nelahodících mému vkusu. Z krčmy se potácí opilí mládenci, dělají hluk a nepořádek, občas se u mne i vykoupu. Vždy, když se dívám na lidi kolem sebe, lákají mne krabičky, do kterých mluví. Jak jsem vyrozuměl, tento prapodivný přístroj se jmenuje telefon. Zjistil jsem, že bych s tímto přístrojem mohl zavolat komukoli z mých známých a nemusel bych čekat na posla s poštou. Jen škoda, že nemám komu zavolat. Místní obyvatelstvo mi také dělá chutě na křupavé pečivo. Když se jeho vůně line kolem mne, mám chuť se do něho zakousnout. Rovněž se mi líbí, jak chodí dnešní lid oblečen. Nosí modré kalhoty z neznámé látky, které vypadají velmi pohodlně. Vrchní část jejich oděvu je také velmi jednoduchá, vypadá, že nikde neškrť a netlačí. Moc bych si přál tento pohodlně vypadající oděv vyzkoušet.

V Novém Městě na Moravě se narodilo také mnoho významných osobností. Například Ivan Sekanina, významný antifašista, se narodil v domě čp. 119, dnes se zde prodávají knihy a je tu lékárna. Nové Město na Moravě vlastní díky tvorbě slavných rodáků originální sochařskou galerii, která zdobí jeho veřejná prostranství. A jak tohle všechno vím? Díky průvodcům, kteří kolem mne vždy procházejí s turisty. Doufám, milí občané, že se o toto město budete starat nadále s láskou.

S pozdravem Vratislav z Pernštejna

Marta Slonková (15 let)

CO BY SE DĚLO, KDYBYCH SE NA JEDEN DEN STALA HOLUBEM?

Co by se dělo, kdybych se na jeden den stala holubem? Stačilo zavřít oči a chvíli si to představit.

Všechno začalo, když jsem se probudila na střeše katolického kostela a vzbudila kamaráda Pepu. Slétli jsme na náměstí ke staré kašně, na které ještě podřimoval Vráťa z Pernštejna. Našli jsme pár drobečků ke snídani a dali si ranní koupel, tím jsme omylem Vráťu vzbudili.

Odbila sedmá hodina. Lidé jezdili do práce, obchody se odemykaly, čerstvé pečivo se naváželo a důchodci sprintovali pro nejlevnější rohlíky. Také autobusy plné žáků přijížděly a zástupy dětí proudily do škol. Všichni přes park, na který si spousta občanů i neobčanů stěžuje, prý se tu špiní boty a práší se Raněnému do očí. Mně, jako holubovi, to vyhovovalo, měkký dopad při přistání, a když jsem měla potřebu se vyprázdnit, nezbylo za mnou tolik stop.

Dopoledne jsme s Pepou letěli do Městských lázní. Neměli jsme plavky, tak nás tam nepustili, ale vedle v potoce jsme si to také užili. Poté mě Pepa vzal na jeho oblíbené místo, Tři kříže. Úžasné panorama. Škoda, že jsem v tu chvíli byla holub a nemohla si to vyfotit.

Nastal čas oběda a my se museli vrátit mezi lidi. Chvíli jsme hledali semínka u bankomatu, ale pak jsme se přesunuli do parku.

Po poledním klidu jsem se sama vydala do Vysočina Arény omrknout, jakou formu mají sportovci. Lyžaři na kolečkových lyžích svištěli po dráze, malé děti hrály fotbal a biatlonisté si natírali terče. Narazila jsem na obrovskou kupu dřevěných odřezků, nevěděla jsem, co to je. Teď už to vím, pod tím je schovaný sníh na příští sezonu, jen nevím, jestli to přežije ta 40°C vedra. Když jsem se vrátila do parku, stál tam prodejní vůz s masem. Krásně to tam provoněla klobása z Bobrové. Lidé po ní hned šli.

Při okukování kolemjdoucích jsem slyšela také pár rozhovorů. Například, že malá holčička si ve škole nechala klíče. Stará paní spěchala na hromadnou městskou dopravu, ale řidič jí zavřel těsně

před nosem. Prý doktora ale nakonec stihla. Nebo historku, jak klukovi vypadla zmrzlina z kornoutu a hned se slétli holubi. Lidé ale nebyli rádi, že se jim pletu pod nohama, a ještě slyším jejich rozhovory. To byla chvíle, abych už oči otevřela.

Nakonec jenom představa být holubem mi stačila, abych Nové Město na Moravě poznala z jiné perspektivy.

Simona Večeřová

KDYBYCH BYLA STEJNÁ...

Krása rovná se dobro, ošklivost rovná se zlo. I Když si to lidé neuvědomují, je to tak, každý má v sobě tento předsudek. Krysy, páchnoucí stvoření z kanálu s obrovskými zuby, jsou prostě zlé. Motýl, pestrobarevné mírumilovné stvoření se sosáčkem, je ztělesněním dobra. Co když vám řeknu, že ne vše hezké je dobré. Pavouka, osminohé stvoření z temných zákoutí, je nutno zabít, protože je prostě škaredé. Můra, šedý hmyz létající za světlem, je záhadná a temná.

Vlk, nebezpečné zvíře s tesáky vyjící na měsíc, zabíjí naše děti, útočí na nás, je nutno ho vyhladit.

Co mají všechna ta zvířata společného?

Stín. Stín, který je opakem světla. Což je dalším předsudkem. Světlo je hodné a stín je zlý. Ale proč? Pro mě je stín místo, kde splynu s prostředím. Ochraňuje mě a skrývá před okolním světem. Zato světlo ukazuje každý detail mé postavy, odhaluje každou chybičku. Světlo je můj nepřítel, stín je spojenec.

Všichni si na mě ukazují. Chodím sama po tmě v zapomenutých uličkách. Nosím nenápadné oblečení a vždy se snažím splynout davem. Od té doby, co mě nazývají „Ta temná“ to už ale nejde. Mám rozdílný pohled na svět a to ostatní nesnesou.

Jsem ráda, že jsem jiná. Sice jsem vyřazená z kolektivu a nikdo mě nemá rád, ale já si za svými názory stojím. Vše jsem sepsala do svého deníku a má šest set stran. Už je poslán do nakladatelství i s mým dopisem na rozloučenou. A teď musím dokončit to, co jsem začala.

Je půl jedenácté večer. Stojím na ochozu nejvyššího domu ve městě a pode mnou jezdí auta v nepřehledném chumlu. Mé ruce se pouštějí zdi a tělo už se cítí ve stavu beztlíže, když mě někdo chytlo za ruku.

„Beth, prosím, neskákej.“

„Clarku? Prosím, nech mě.“

„Nedovolím ti skočit.“

„Proč ne? Copak už nejsem jiná?“

„Ne, jsi jiná. Ale kdybys byla stejná, nezamíloval bych se.“

Sára Zámečnicková (15 let)

KDYBYCH BYLA KUFŘÍK...

Být kufřík. Myslím, že to není zase tak špatné. Ale kdybych byla Hanin kufřík, můj život by nebyl tak krásný. Mezi mé cesty by nepatřil Egypt nebo Havaj, ale koncentrační tábory. Příběh můj, Hanina kufříku, a mé majitelky Hany Brady je krutý, ale pravdivý. Poslechněte si ho.

Moje majitelka Hana žila i se svojí rodinou v Novém Městě na Moravě. Byla to normální malá holka, ale odlišovala se v tom, že byla židovka. Vzhledově byla moc hezká, se světlými vlasy a modrýma očima.

15. března 1939 obsadily Hitlerovy fašistické oddíly zbytek ČSR a život rodiny Bradyových byl náhle zlý. Židé nemohli v určitých hodinách chodit ven, do parků a jiných míst. Hana to nechápala. Takový život žila rodina až do začátku jara, než Haninu matku zatklo gestapo a odvezlo ji do ženského tábora Ravensbruck. V září byl zatčen i její otec Karel. Nešťastnou Hanu i jejího bratra si i přes obrovské nebezpečí vzal jejich strýček Ludvík.

Ten den mě Hana znovu vytáhla ze své skříně. Maminka i tatínek posílali Haně dopisy a strýček jí je četl. Četl ovšem jen ty dobré zprávy, protože si myslel, že Hana je na špatné zprávy ještě malá.

Hanu nakonec bohužel nacisté deportovali a mě s ní. Všichni jsme museli nastoupit do vlaku. Cítil jsem zde vlhkost, pocit strachu a neuvěřitelnou vyděšenost ze stisku Haniny ruky na mém uchu. Za chvíli se dal vlak do pohybu. Měl jsem stejný strach jako Hana. Po několika hodinách vlak zastavil a dveře se otevřely. Zahlédl jsem nápis Bohušovice. Byli jsme v Terezíně.

Slaboučká Hana mě musela několik kilometrů táhnout sama. Bylo mi jí líto, stejně jako ostatním kufrům jejich dětí. Bylo nás mnoho, opravdu mnoho. Na konci dlouhé cesty rozdělili dívky a chlapce. Mě naštěstí nechali s Hanou. Cítil jsem její pot na svém uchu, když Hana vstupovala s ostatními dívkami do baráku číslo L410. Zde jsme spolu žily další dva roky.

Poté nastalo to, čeho se Hana obávala. Jejího bratra deportovali daleko na východ. Ji ovšem poté také, a tak jsme zase vyrazily na dlouhou cestu vlakem strachu.

Vystoupily jsme v Osvětimi. Hned po výstupu Haně a dalším dívkám nařídili přesunout se do velké budovy. Vzala mě s sebou. Měl jsem strach. Budova byla zevnitř prázdná, a když v ní byli všichni, začala se pomalu plnit kouřem. Já necítil nic, jen stále slabší stisk Haniny ruky na svém uchu. Děti začaly kašlat a padat k zemi. Nakonec spadla i Hana.... Myslel jsem si, že je to konec všeho, byl to konec Hany, ale ne můj.

Skrz kouř jsem náhle uviděl světlo a o chvíli později i nějaké muže. Hanu s ostatními dětmi svlékli, věci hodili na hromadu a jejich ubohá těla položili na vůz. Pak se vrátili pro nás kufry. Bez citu mě tvrdě stiskli ve svých dlaních a pak mě

lacině odhodili na hromadu. Já, ostatní kufříky a svršky dětí jsme čekaly, co s námi teď bude. Blížil se k nám nějaký muž a cosi držel v ruce. Sklonil se k jednomu ze svršků a po chvíli jsem spatřil oheň. Pomalu se blížil ke mně. Chtěl jsem utéct, ale jak? Byl jsem jen kufr. Pomalu se ve mně pálily zbytky Hanina života. Můj kožený potah pomalu, ale jistě mizel i s Haninými otisky prstů na mém povrchu. A toto je konec příběhu, který jsem vám já, Hanin kufřík, chtěl vyprávět.

KATEGORIE 3 B

Žáci 8. - 9. třídy ZŠ, poezie

František Krejčí (15 let)

KDYBYCH JÁ BYL STROMEM

Kdybych já byl stromem,
díval bych se z výšky,
před tím naším domem
a žil bych tu už věky.

Kdybych já byl kaštanem,
znal bych všechny předky
a celý náš rodokmen,
co žil tu už roky.

Viděl bych vojáky s těžkým dělem,
co táhnou do války,
i s mým pradědem,
který musel taky.

Kdybych já byl listem,
co odlétá do dálky,
za mým milým předkem,
ať se vrátí zpátky.

Iveta Krejčí (14 let)

KDYBYCH BYLA PAPOUŠEK

Kdybych byla papoušek, co má velký zobák,
zobala bych oříšek a vřískala pořád :

" MÁM KRRÁSNÝ BARVY,
MÁM KRRÁSNÝ HLAS"

Jakmile bych šanci měla,
páníček mě nehlídal
z klece bych mu uletěla
do Ria na karneval.

Lítat světem tam a sem,
podívat se do všech koutů,
kormidlovat ocasem,
sezobat pár chutných brouků.

Poletovat po obloze,
vystoupat až k obláčkům,
usínat na jedné noze,
na stromě hnízdo z bodláčků.

K večeru, když slunce padá, oříšků co nejvíc získat,
na strom sednout zleva zprava, písničku si pořád vřískat:

"MÁM KRRÁSNÝ BARVY,
MÁM KRRÁSNÝ HLAS"

Josef Ptáček (14 let)

„KDYBYCH BYL HEJ, HEJ... ! KDO... HÁDEJ?“

Tam v lese u starého buku
na křižovatce cest,
půjdeš-li tam v noci, kluku,
nečekej od kukačky ku ku,
za tmy neměl bys tam lézt.

Povídá se o mně dlouho,
nejen v babských báchorkách,
celebritou stále budu,
tam v ochozských houštinkách.

Pokud tě zde načapám,
že tropíš hluk a nepořádek,
vydělím tě docela,
poběžíš jak po papíře řádek.

Jsem malý, ošklivý, zlomyslný, škodolibý,
na zádech u tebe se mi líbí.
Těžko mne však setřeseš,
strachy hned se roztřeseš.

Když delší kus cesty půjdeš se mnou,
nohy ti záhy hodně ztěžknou.
Jen měsíc ti bude svítit na cestu,
z důlků oči tobě polezou od děsu.

Hejkat budu ti do uší hej, hej,
na mě si pozor příště dej!
Chovej se v lese jako doma,
udržuj pořádek a klid.

Když uposlechneš rad mých,
pak teprve zbavíš se mne,
slezu se zad tvých,
možná už budeš ode mne klid
mít.

Tento příběh je však šťastný,
nic z toho ti nehrozí,
potká tě to pouze tehdy,
kdybych byl Hejkal z Ochozy.

Šimon Mareček (14 let)

KDYBYCH BYL...

Každý z nás se někdy sám sebe ptá,
čím bych byl, bych nebyl tím, kým jsem teď já.

Kdybych měl každý den stále jen zábavu
a všechny starosti házel bych za hlavu.

Mozek jak Albert a jak Arnold tělo,
to by se každému, včetně mně, chtělo.

Kdybych mohl zastavit čas aspoň na chvíli,
Kdybych měl křídla jak pták, létal s motýly.

Kdybych mohl zastavit spory a hádky,
A všechna zlá slova směl vrátit zpátky.

Necítil vinu a nutkání po boji.
Celý svůj život žil v lásce a v pokoji.

Jakub Starý (14 let)

KDYBYCH BYL KOČKOU

Kdybych byl kočkou,
já bych se smál,
Celý den na trávě jen bych si hrál.

Vrněl si v pelíšku,
pochutnal na mlíčku.
Koulel si s klubíčkem,
pak běhal za míčkem.
Já bych se smál.

Místo telky měl bych pračku,
místo herců jen ždímačku.
Myšku tu bych snědl každou,
začlo by to velkou vraždou.
Já bych se smál.

Přivítal bych paničku,
snědl svoji rybičku.
Šťastný bych šel spát.
Já bych byl moc rád.

Julie Svrčková (14 let)

KDYBYCH BYLA BOROVICÍ...

Kdybych byla borovicí z náměstí,
měla bych jedno přání pro štěstí.
Vrátit se tak o pár století zpět
a koukat na tehdejší svět.

Boček z Obřan tehdy přicházel
a Bočkonovem se právě procházel.
Vratislav z Pernštejna na koni s vozem jel,
zvon kostela svaté Kunhuty do dále zněl.
NOVA CIVITAS všechny slavnostně vítala,
voda z kašny Píseň hor tiše zpívala.

Ale pryč už z minulosti,
pojdme pohlédnout do současnosti.

Když si vše kolem sebe prohlížím,
s úctou na vše pohlížím.
Přede mnou krásná radnice,
muzeum se sgrafity upoutá nejvíce.
Nedaleko Horácká galerie
pro návštěvníky města dominantou je.
Krásné město tady máme,
na kulturu všichni dbáme.
Sportem žijeme, žádná nuda,
máme bazén, lyže, kola.
A co budoucnost?

Jsem jenom obyčejná borovice,
co si přeje převelice –
šťastné lidi, mnoho dětí,
kteří vědí, že čas letí,
jenom samé dobré věci
bude nám všem dobře přeci.

Jsem jenom obyčejná
borovice,
co si přeje převelice –
zastavte se jenom na chvíli,
otevřete oči motýlí.
Užívejte krásu kolem sebe,
Nové Město je tu pro tebe.

Matěj Škorpík (15 let)

KDYBYCH JÁ BYL ...

Kdybych já byl truhlářem,
uťal bych si jívu
a z ní bych vytesal
jemňoulinkou vílu.

Kdybych já byl pekařem,
upekł bych chleba
a dal bych ho všem,
kterým je třeba.

Kdybych já byl stavitel,
postavil bych zámek
a v něm bych se zabydlel,
žil jak šlechtic z historických válek.

Veronika Trödlerová (14 let)

LITERÁRNÍ KLÍČEK

Kdyby byly prázdniny,
to bychom se zbláznili.
Běžely by jako voda,
byla by to trochu škoda.

Během nich však spoustu zvířat
mohli bychom hravě poznat,
zkusit chvíli žít jak ona,
přeměnit se třeba v slona.

Kdybych byla žirafou
s nohou hrozně dlouhatou,
s očima jak korálky
viděla bych do dálky.

Kdybych byla bílým psíkem,
neschovaná pod deštníkem
hlídala bych dům i les,
prošmejdila každou mez.

Jako včela bzučela si,
obhlížela květin krásy,
létala jak holubice,
na střechu i do světnice.

V noci houkala jak sova
a tak dále zas a znova,
byla pořád nad věcí,
žila život zvířecí.

A pak občerstvena vzduchem
opět žila školním duchem.
Přírodopis zvládla lehce...
Věřit se vám tomu nechce?

Roman Trojan (14 let)

KDYBYCH BYL HOROU...

Kdybych byl horou, tou největší, viděl bych svět, tmavý i nejčistší.
Stromy vzrostlé, řeky vroucí, lid prostý, ženy žnoucí,
denně a bez ustání přede mnou se stále sklání...
Avšak na místě bych musel stát a to nikdo nemá rád.

Kdybych byl ohýnek, radostný a krotký, jen nepatrně pálil,
co vzpomínku dětskou by vracel, nevadí. Ale ohněm silným,
nesmlouvavým, co štěstí krade v poli, v travě, v lese, v domě,
nechci brát, promiňte, to není pro mě.

Kdybych byl mrakem, po obloze chodil, vše vroucí a horké kapkami chladil,
či malým obláčkem, který po nebi kráčí, malým a nepatrným, co unikne očím,
děkuji ne, chci být jen doma a to mi stačí.

Kdybych byl ptákem a z výšky pozoroval svět, tok řek, kvetoucí strom, včelku
sbírající med, tu podívanou vzal bych hned. Ale stinný život má i ptáček,
nebyl tady černý mráček. V nebi už je také těsno, člověk je tu, to je háček.

Léto ale pomine, křídla chladnou, jemine. Jak snadný den je plný květů,
je však zima a hlad je tu. V zimě, v mrazu v okna hledět, v krbu domu louku
vidět. Zima není ptačí hymnou, vždyť tu ptáci chladem hynou.
V zimě letní melodie, to však ptáčka nezahřeje.

Kdybych byl sluncem, co na louce květ otvírá,
zastavím krok, ať každý pozor dává, s vlaštovkou se nese zpráva.
"Moc nám chybí květy, tráva." V chladném dechu nedaří se květu,
 pryč s chladným mokrým dnem, plným dušiček.
Ať je tu křik malých dětiček, co hříbků plný koš si nesou,
co zpívají si, husy pasou.
Jahůdky, maliny a ostružinky podepsaly se jim na košilky.

Tak rychle hup ven z peřinky, dost snění, máma peřinu do okna dává.
Zdraví ji ptáci, mrak i tráva, v dálce vysoká hora, nad ní modrý mráček,
děti pod okny křičí, den dostává se do otáček.
Tak rychle u toho musím být, o čem snil jsem,
mohu žít v tom našem malém městečku.

A to je to, oč tu kráčí,
chtěli byste říct "pouze? jen?",
já jsem tady spokojen!

Jan Tulis (14 let)

KDYBYCH BYL MOTÝLKEM

Kdybych byl motýlkem,
letěl bych do nebes poznával krajinu,
nádhery českých měst.

Kdybych byl motýlkem,
než bych zas k zemi kles,
pokaždé z oblohy, kousíček nebe snes.

Kdybych byl motýlkem,
na květinu bych si sed,
skončil svou cestu,
pozdravem ze snu.

Klára Vencálková (15 let)

KDYBYCH BYLA ZLATÁ RYBKA

Kdybych zlatou rybkou mohla být,
snažila bych se všem jejich tajná přání vyplnit.

Na světě by vládla láska, mír a klid
a dobro by mohlo vítězit.

Nebyla by nemoc, chudoba ani hlad,
každý by se mohl jenom radovat.

Takhle bych šťastnou rybkou byla,
kdybych jen dobrá přání plnila.

Avšak napadla mě hrozná věc,
co kdyby mě chytil vypočítavec?

Zlý a chamtivý by mohl být,
a velké škody způsobit.

A proto vlastně ráda jsem,
že mohu býti člověkem.

KATEGORIE 4 A

Žáci studenti SŠ, próza

Romana Čuhlová (16 let)

STÁLE V SOBĚ UZAVŘENÁ

Jmenuji se Katrin. Jistě by vás zajímalo, co je na mně tak zvláštního, když sedím v autě na benzínce o půlnoci. No, víte, mě by to vlastně zajímalo také.

Jsem vysokoškolačka a žiji na tak malém ostrově, že počet obyvatel spočítáte na prstech jedné ruky. Vážně. A i když se tu zná každý s každým, tak to tu mám velmi ráda. Je tu jeden obchod, dá se říci, že je to taková samoška, potom také jeden obchod s oblečením, myslím JUSTA, nějak tak, a potom také jedna benzínka. Je tu několik baráčků s překrásnými zahrádkami a verandy má také snad každý barák, i ten můj. A ano, tím chci říci, že v baráku bydlím sama. Matka mi zemřela a otce jsem nikdy nepoznala, prý to byl sprostý lhář, jak jsem od mé matky slyšávala, při otázce na něj. Matka mi chybí, i když je to už pět let, co tu se mnou není.

Nyní mi je 22 let. Bylo mi 17, když jsem se uzavřela do sebe. Možná, kdybych byla doma nebyla s přáteli oslavovat narozeniny, nejspíš by bylo vše jinak. Nějaký zloděj, policie řekla, že se bránila, ale měl zbraň. Vyběhl z baráku a má matka stihla zavolat policii, než... no, vy víte, než podlehla zranění. Přála si, abych šla na vysokou do nedaleké školy a vystudovala to nejlepší, abych se o sebe v budoucnu dokázala postarat.

Ted' je léto, prázdniny, a mě čeká poslední rok na škole, proto se chci co nejvíce věnovat učení. Dneska jsem si byla po obědě nakoupit nějaké věci domů a plavky. Možná jsem právě řekla, že se chci učit, a šla jsem si koupit plavky, ale věřte mi, na tomto ostrově je 40°C ve stínu, což znamená, že pokud budu chtít být venku, tak opravdu nalehko. A potřebovala jsem nakoupit zeleninu. Nastěhovali se vedle mého baráku. Noví sousedi. A jak je u nás již zvykem, hned, jak se zabydlí, pozvu je k sobě na večeři na verandičce. Pokud bych verandu neměla, mohli bychom jít ven anebo zůstat v kuchyňce. Jelikož se rodina Smithová již zabydlela, dnes je mou povinností, přivítat je tu. Poslední vítání jsem zažila ještě s matkou. Proto se na to velmi těším. Od mé nejlepší přítelkyně jsem slyšela, že jsou velmi sympatičtí.

A ted' už jenom přidat olivový olej a salát k hlavnímu chodu je hotový, říkám si pro sebe, jediný, kdo mě možná poslouchá, je má opička Suzi. Mám asi hodinku na to, než zazvoní sousedé, a proto se jdu vysprchovat a nějakým způsobem se zkulturnit. Snad mi rozumíte. Při cestě do napuštěné vany s pěnou si uvědomím, že jsem nekoupila žádné pivo a naše samoška je už zavřená. Tak snad budou pít víno, to je jediný alkoholický nápoj, který mám. Nepodporuji zrovna alkohol. Když ležím ve vaně, zároveň si lakuji nehty u nohou. Na ruce je mám už nalakované a sleduji, jestli je potřeba vytrhat obočí a takové ty holčičí problémy. I já je mám.

"Pět minut zpoždění, dávají si načas, vid' Suz," říkám poměrně nahlas. Najednou slyším zvonek a lehce nadskočím na svých nových botkách na podpatku. Mám je na sobě poprvé, tak snad nebudu mít žádné mozoly. Jde se na to!

"Dobrý den! Já jsem Katrin. Doufám, že se vám tu bude líbit. Na verandu jděte rovně a doleva, jsem tam hned," navádím hosty ve svém domě. Vejde postarší, ale velmi krásná dáma, za ní pán s šedinami ve vlasech, vousy už také chytaly šed', myslela jsem, že je to všechno, ale do dveří vstoupil i krásný, vysoký kluk. Usměje se, a tak mu úsměv vrátím a zavřu tedy už dveře, aniž bych na někoho zapomněla. Nachystám si talíře s jídlem a postupně to nosím na menší verandu, i když je pravda, že je snad největší ze všech verand na tomto ostrově. Usadím se a popřeji dobrou chuť. Měla jsem štěstí. Jídlo jim chutná, nebo aspoň paní Amanda to tvrdí a ještě větší štěstí je, že jsou to vinaři. Takže pivo vůbec nepřipadá v úvahu. Když dojedli a své talíře odsunuli, vzala jsem je a donesla dezerty. U nich jsme si povídali a seznamovali se více. Jak jsem řekla, paní se jmenuje Amanda, její muž, ten

s šedinami, abychom si rozuměli, je Sid a jejich syn, kterému je 23 a dodělal vysokou školu tento rok, se jmenuje Charlie. Nebudu zapírat, že se mi nelíbí, ale musím se věnovat škole a láska by vše jen zkomplikovala. Najednou se ale paní Amanda zeptala na mou matku. Slzy mi naskočily do očí tak rychle, že jsem si ani neuvědomila, jak pracně jsem se malovala. Slza s řasenkou stekla po tváři, a když jsem si uvědomila, že na mě zírají tři páry očí, musela jsem pryč. Odběhla jsem do kuchyně a umyla nádobí. Přišla za mnou Amanda a začala se omlouvat. Opravdu to vypadalo, že jí to mrzí. Nejspíš si myslí, že jsem na ni rozzlobená, nebo tak, ale tak to není. Vysvětlila jsem jí, jak se to stalo, kolik mi bylo a že nyní chodím pravidelně

k psychologce a po večerech mívám záchvaty. Pochopila mne a sdělila mi, že si nesmím vyčítat to mé každodenní „kdybych byla doma, kdybych ji vzala s sebou, kdybych věděla..." Je opravdu velmi milá. Vrátila jsem se a omluvila se za své chování, pochopili to a oznámili, že je čas jít. Přeci jen jim chybí ještě doladit nějaké věci v domácnosti. S Amandou jsme se objaly, Sid mě políbil na tvář a Charlie stále seděl na verandě. Nevšimla jsem si toho, až když jeho rodiče odešli. Šla jsem tam, abych si zakouřila a uklidnila se. Zjistila jsem, že mám už poslední cigaretu, a tak jsem věděla, že musím na benzínku. Když jsem však došla na verandu s cigaretou v puse, lekla jsem se Charlieho. Koukl na mě a řekl, že neví, proč jsem brečela, ale chce mě poznat. "Zítra v 20:00 hodin tě vyzvednu, brouku," řekl a odešel tak rychle, že jsem si toho snad ani nevšimla.

Vzala jsem si rychle klíče a šla jsem do svého malého autíčka. Pootevřela jsem si okénko, aby kouř z mé pusy šel rovnou ven. Dokouřím přesně v části, když zastavím na benzínce. Zajdu dovnitř, koupím si novou krabičku cigaret a jdu zase do auta.

A najednou jsme u toho. Co se stalo? Měla jsem zase záchvat, nebo jsem jen vypnula. Bylo 22:45, když jsem přijela k benzínce, a najednou je 00:01 hodin. Co se sakra stalo? Byla jsem zase se svou matkou? Nebo jsem si zase představila to, jak jsem mohla být tenkrát doma a mohla jsem to být třeba já, kdo už tu nemusel být. Bože, kdybych byla tenkrát doma!

Eva Fajmonová (16 let)

BOJ VYŠŠÍCH MOCÍ ANEB ZNÁTE VY SE VŮBEC?

S očima upřenýma na podivně vyhlížející paní opodál se pomalu, ale jistě, vkrádám mezi hlouček postávajících lidí na jedné z tramvajových zastávek. Ta paní mě znepokojovala čím dál víc. Vrhala na mě tajemné a mnohdy pohoršující výrazy, svýma očima mě probodávala skrz na skrz. No ovšem, pokud jsem si myslela, že se jí nějak mezi těmi lidmi ztratím, byl to omyl. Pár lidí někam poodešlo a my dvě byli opět skoro u sebe.

Na pošklebky a všelijaké narážky jsem již byla zocelená, ale stále jsem se dokonale nenaučila zbrojit proti tomu, když si mě někdo, více než podrobně, prohlíží. To se mi hned začnou honit hlavou věci, typu: „Co zase dělám špatně? Co mi kde spadlo? Kde jsem se čím polila? Nebo - že jsem vás snad ctěná paní měla pozdravit?" Ne, to je na mě moc absurdní. Cizí lidi nezdravím. Prozatím.

No, ale proč že tu vlastně čekám? Správně by otázka měla znít – na koho. Inu, na svého anděla strážného, dá-li se to tak říct. Čekám, až si přiletí jednou z tramvají. Už by tu mohl být. Začínám mezi těmi lidmi šílet. Ne, teď to slovo šílet berte s trochou nadsázky, s humorem, ale před pár lety... Slovo šílet bylo velmi aktuální. A rozhodně mi z něj nebylo do smíchu...

Ráda bych vám svůj příběh napsala, ale vzhledem k tomu, že nemám chuť, papír ani tužku, v duchu se nad ním pouze znovu zamyslím.

Ptám se už po sté sama sebe, co se to se mnou jen dělo. Ty měsíce i roky se opravdu hodně nevyvedly. Jenom mně, nebo i někomu jinému? Těžko dnes říct, kdo na tom byl nakonec hůř.

Asi jsem nepotřebovala tu situaci hned s někým řešit, inu, možná ano, ale nechtěla jsem si to připouštět. Přemýšlím... Ano... Ten problém jsem si chtěla probrat nejprve v klidu sama se sebou. Jediné, co jsem potřebovala, byl pouze čas. Čas, který mi ale nikdo nedal a já si musela „poradit“ sama. Určitě jsem to dělala z trucu. Svým způsobem to byl protest proti nim. Vždycky si hráli na vyšší moc. Ta mě ale opravdu po čase přestala bavit a já si našla tu svou. Tu svou, jménem drogy.

Vyšší moci se časem vyzvaly na souboj. Na jedné straně stála má přehnaně akční rodina, kterou jsem pokládala za vyšší moc číslo jedna. Neustále jsem byla bombardována ze všech stran příkazy, rozkazy, připomínkami, což jsem s postupujícím věkem brala jako velikou ujmu na svém vývoji. Tak jsem se snažila žít po svém. No, nevyšlo to. Pro mě ze souboje mocí vyplynuly týdny plné utrpení. Nekonečné hlídání, kontrolování, zkoumání, zda jsem ještě alespoň trochu normální. Já jsem ale nechtěla být normální. Nicméně ocitla jsem se tam. Tam, kde bych v životě nikdy neřekla, že někdy budu. Tedy v léčebně.

Měla jsem rozervanou duši, absolutně jsem nevěděla, co dělat. Chtěla jsem být sama sebou, ale vůbec se mi nevedlo. Bylo kolem mě tolik podnětů, že jsem se

nedokázala plně soustředit. Zde v léčebně tvrdili, že rozhodnutí být sám sebou není vůbec těžké. No pardon? Ovšem, že je! Pro mě bohužel vždycky bylo nejjednodušší schovat se pod křídla krásných snění a představ a nejlépe žít cizí, vymyšlený život. Často takový, jaký mně vymyslel někdo jiný.

Potřebovala jsem si o tom tehdy popovídat s někým blízkým, komu bych věřila a kdo by mi dokázal naslouchat. Nebo se o to alespoň pokusil. Na mysl mi přišla tenkrát jen jedna osoba. Ano, stará dobrá přítelkyně Betka. U ní jsem si byla vždy jistá, že mi naslouchá a chápe mne. Dalo by se to možná i čekat u nejlepší kamarádky. Určili jsme si tehdy spolu po telefonu schůzku. Byla jsem ráda, že s ním ještě stále umím. Někdy jsem se ho neuvěřitelně bála. Domluvili jsme se, že na ni budu čekat před branou léčebny v dobu, kdy mohu chodit ven.

V daný den jsem tam na Betku čekala podle úmluvy. Byla jsem celá nesvá. Zdálo se mi, že tam trčím celou věčnost. Čekala jsem tam sice možná jen pět minut, ale i to pro mě tehdy byla předlouhá doba. Nevěřila jsem si sama před sebou, natož před procházejícími lidmi od tramvaje, kteří po mně právě vrhali všelijaké pohledy.

Pamatuji si, jak jsem v duchu popoháněla Betku, ať už konečně přijde. Do chvíle byla u mě. Jen co se na mě podívala, zaleskly se jí v očích slzy a chytla mě pevně kolem krku. Na něco takového jsem si odvykla. Nevyznala jsem se ve svých emocích, natož pak v těch cizích.

Přemluvila mě tenkrát ke krátké procházce. Já původně chtěla jít za město k lesu, kde nikdo není. Nakonec jsem ale souhlasila. Alžběta neustále mluvila a mluvila, za což jsem byla ráda. Já bych se na vypravování zřejmě nezmohla.

Došli jsme až do ulice těsně u náměstí. Bety se pozvolna zastavila a s trochou tajnosti v hlase se mě zeptala, zda bych na ni chvíli nepočkala, že je hned zpátky.

Souhlasila jsem. Ale za chvíli... Už to tu bylo zase. Byla jsem sama uprostřed zalidněné ulice. Chtělo se mi řvát, křičet, kopat!! Zase se mnou cloumala vyšší moc. Ta tehdy ale kolovala v mozku, ne v žilách. Utekla jsem do postranní uličky. Vydýchovala se a říkala si: „Buď sama sebou, buď sama sebou!! Nenech se strhnout!“ Abych se uklidnila, šla jsem se projít na konec této uzounké uličky. Připadala mi jako já. Vlhká, chladná, smutná, měla oprýskané zdi bez barvy... Ale nějaké obchůdky by se tam našly.

Obcházela jsem výkladní skříně. Nabídka zájezdů na Slovensko, sušeného ovoce, oprav elektroniky.. Najednou mě udeřil do očí plakát, který se mi vryl do paměti ještě na dlouho. Heslo „nebojte se být sami sebou“ zde najednou znělo tak prostě a jednoduše. Pod tímto nápisem byly i údaje o tom, že jakýsi manželský pár psychiatrů pořádá každý týden taková malá cvičení pro lidi, jako jsem já. Tehdy jsem si řekla: „Tak přeci v tom nejsem sama!“

Ze zamyšlení nad touto podivuhodnou nabídkou mě po čase kdosi, vyrušil. Z obchůdku, před kterým jsem stála, se náhle vynořila Alžběta. Když mě uviděla, překvapením vykulila své kaštanově hnědé oči. Pak se velice tajemně usmála.

Ten úsměv jsem znala. Dělal ho na mne vždy, když měla nějaké překvapení. Sešla ke mně ze schůdků a podívala se upřímně do očí. Záhy mne před očima přistály nějaké papíry. Vypadalo to jako malé pozvánky. Nebo snad vstupenky?

Co myslíte, že pro mě Alžběta udělala? Koupila mi poukaz na pravidelné navštěvování těchto cvičení pro zdokonalení sebeovládání a toho, jak být sám sebou. Vlastně ho nekoupila jen mě. Zakoupila jeden i sobě, protože jako kamarádka mě v tom prý nemohla nechat samotnou!

A tak za pomoci skvělé práce doktorů a psychiatrů léčebny, kam jsem stále docházela a za pomoci mé ještě úžasnější kamarádky, jsem se z neopravdové Perly Schirmenlanové stala Perlou Schirmenlanovou doopravdy.

Od té doby se držím sice ze všech sil, ale myslím, že se mi vede dobře. Vlastně to vím. Jsem ráda, že boj vyhrála vyšší moc číslo jedna, která teď už není mocí, ale pomocí.

Nebyla to zase tak špatná zkušenost, ne? Nevím, co si o tom myslíte vy, mí imaginární posluchači, ale mě dala opravdu hodně.

A tak si říkám, že pár divných pohledů od ještě podivnější paní, co jí asi právě ujela tramvaj, mě nemůžou už jen tak vykolejit. Kdo ví, jak na tom tato paní je? Kdo jí pomáhá v jejích snech? Dosáhla v životě toho, čeho měla/chtěla? No, ptát se jí nebudu. Možná to ví nejlíp jen ona sama.

Tak sláva, můj anděl strážný přiletěl. Ale, vypadá teď spíše jako čert. Co se ovšem divím! V červenci jezdit přeplněnou páteční tramvají... Inu, prapodivný nápad. Tak si teď vyměníme role a na hodného anděla, který Betku vezme hezky do cukrárny na něco vzkřísujícího, si budu hrát já.

Stará pomalovaná tramvaj se opět plní, vypadá to, že tentokrát podivná paní snad odjede. Ještě naposledy se za ní ohlédnu. Má již plno práce se do úzkých dveří tramvaje vejít se svým objemným nákupním vozítkem.

Betka upaluje napřed do cukrárny (podle jejích slov by už nevydržela žít dál ani 5 minut – ale nemyslete si, že má tendenci přehánět) a já se na chvíli ještě zastavuji... Tramvaj se pomalu rozjíždí, já na ni pohlédnu a v duchu vzkazuji staré paní kousek svého P.S.: „Nedívejte se pohoršeně po ostatních, hleďte si sama sebe, zkrátka - buďte sama sebou !"

Eliška Forchtsamová (16 let)

KDYBYCH BYLA... LÁSKA

Ano, ta láska, která dává zamilovaným lidem sílu žít a nepopsatelný pocit velkého štěstí.

Většinu svého volného času přemýšlím nad tím, jaké by to bylo být láskou. Láska je velký a vzácný dar, který v životě můžeme najít velmi složitě. Proto jako láska bych se snažila, abych byla v dosahu téměř každého z nás. Láska jako taková by se hledala srdcem, a ne očima. V dnešní době se vztah hledá obtížně, protože se člověk často spoléhá na první dojem. Mnohdy se zamilovaný pár bojí vyjít na veřejnost jen kvůli tomu, že by byl terčem posměchu. Nepřijde Vám to směšné? Mně ano! Smutné je, že mnoho lidí je díky tomu nešťastných. Kolikrát je lepší najít si lásku ze vzdálenějšího města či vesnice. Proč? Lidé by nemohli posoudit chování ani styl života.

Každý si žije jinak a určujeme si to sami. Co s tím vším dělat? Jak si poradit? Jako láska bych vše změnila. Zařídila bych, aby společnost byla ohleduplnější a vstřícnější. Bez ohledu na vzhled či charakter. Když se dva lidi mají rádi, nikdo by jim neměl bránit ve štěstí. Těm, co jsou dnes šťastní, rovněž nikdo nebránil. Tak proč bránit jiným? Je jen na nás, jakou si zvolíme cestu. Bohužel, lásky na světě je velmi málo, proto, když se naskytne, je třeba ji využít a nečekat na další příležitost. Třeba znovu nepřijde.

Kdybych měla tu čest stát se láskou, všude bych se rozdávala a rostla bych v každém z nás. Co kdyby vás oslovila osoba, ke které něco cítíte? Jak byste svoji příležitost využili vy? Změnilo by vám to pohled na život? Mně určitě. Vím, že najít někoho, kdo by se mám zamlouval, je těžké. Bohužel se často stává, že druhá polovička nemá zájem a tím vás zraní, a kolikrát si to ani neuvědomí. Být láskou je zkrátka těžké, ale není to jen o krásných věcech. Musíme umět i něco obětovat, a ne to hned vzdávat. Měli bychom zajít na kraj svých možností a udělat maximum pro to, abychom dosáhli toho, po čem toužíme, a byli ve svém životě šťastní.

Jaromír Chroustovský (17 let)

KDYBYCH BYL KNIHA

Lidé se narodí, žijí a pak zemřou. Pak je samozřejmě ještě musí pohřbít. To platí i pro slavné osobnosti, které se zapsali do historie. Skutky těchto hrdinů, vědců, válečníků, hudebníků, malířů a jiných génů sice nestárnou a nemění se tak rychle, ale přece jen se časem stávají umazané a čím dál tím víc zpřehýbané lidskou fantazií. Dokonce i když si příběhy těchto hrdinů lidé pamatují po staletí, nic nezaručuje, že je jednou prostě zapomenou. Že potlačí pravdu na úkor příběhu nebo totálně změní podstatu hrdinových skutků.

Jak si tedy zaručit nesmrtelnost? Ne – jako člověk to nejde. Nabízí se velice jednoduchá odpověď – vůbec se nenarodit. Nejlepší je vzniknout a neumírat, neměnit se. Vyprávět o tématech, která zůstávají stejná – lidská. Je tedy nejlepší být kniha.

Ať už budeme brát za knihu text vytesaný ve skále nebo odstavce zvěčněné na mramorových deskách nebo obyčejnou knížečku, kterou napsal více, či méně významný autor, vždycky si můžu (jako kniha) žít ve vlastním příběhu, ve světě stvořeném podle vlastních pravidel, potkávat stále jiné zvědavé nosy, které mezi mými řádky hledají odpovědi na různé otázky života a smrti, ničeho a něčeho, nebo prostě hledají jenom recept na paštiku. Můžu si žít a nikdy neumírat a můžu tvrdit to, co chci. Slýchávám: Kniha je nesmrtelná. Chci být taky – chci být kniha!

Je ale důležité, abych byl dobrá kniha. Chtěl bych, aby mě lidé četli, aby nade mnou debatovali, dostávali záchvaty smíchu z toho, jak jsem je pobavil. Nestojím o to stát nehnutě na policice knihovny, chytat prach a lelky. Chtěl bych vždycky jednou za čas vyskočit, pozdravit se s mým čtenářem, s tím bohem, co mi vdechne život, vtáhnout ho do děje, napínat ho, rozveselovat ho, probouzet v něm strach, ale i nadšení. Chtěl bych prostě s ním žít ten několikasetstránkový život, který sice začíná a končí, ale když ho lidé budou číst opakovaně a budou si ho užívat, nikdy nepomine. Musím tedy být dobrá kniha.

Mimo čtenáře je tu ale ještě autor. Zatímco čtenář je bůh, autor je sochař, který vysochá mé obrysy, uhladí detaily a postrčí mě k dalšímu životu. Musí to být ale chytrý člověk a čestný sochař. Co kdybych se narodil jako Mein Kampf? Jako Komunistický manifest nebo jako kuchařka Láďi Hrušky? To bych se na policích v knihovně styděl. Dokonce i kniha o historii prostituce by vedle mě vypadala jako ctnostná kněžna. Kdyby mě napsal nějaký hlupák, musel bych lidi přesvědčovat o tom, že jsem chytrá a užitečná kniha. To ale někdy dost dobře nejde.

Musím se taky zrodit ve správný čas. Je to celkem na nic narodit se jako Bible v období pohanství nebo jako kniha plná legrace a vtipu v době puritánství či jako příručka pro podnikatele v socialismu. Kdybych se totiž narodil jako kniha neoblíbená, nemuselo by to se mnou, pravda, dobře dopadnout. Když se znelíbím,

můžou mě spálit a já budu doufat, že ještě někde jinde jsem a nezničili mě úplně. Když se ale ještě jednou zamyslím nad mým autorem (náhodou třeba i dobrým autorem), kterého by mohl potkat stejný osud, jeho obavy by na ohnivé hranici byly asi mnohem větší. To si na svědomí nevezmu.

Kdybych byl kniha, chtěl bych se sebou souhlasit. To by bylo neskutečné mučení, kdybych musel lidem nakukávat věci, se kterými nesouhlasím. Být kniha, která nenabádá lidi k přemýšlení, ale k poslušnosti, která vydělává na neštěstí, to není nic po čem bych i za cenu nesmrtelnosti toužil. S tím bych nemohl žít, radši bych pozval na sebevraždou hostinu moly.

Teda, toho je hodně. Ta nesmrtelnost má ale podmínky. A není jiná možnost? Co takhle být obraz? Překreslí mě. Co takhle být hudba? Za 2000 let na mě zapomenou, už ani nebudou mít nástroje, na které mě zahrát. A co být stavba – třeba koloseum. V mých krví promáčených základech se vyjímat? Ne – díky.

Nesmrtelnost neexistuje. Kdybych chtěl být jako kniha skutečně nesmrtelný, nemohl bych být pravdivý. Okolí a doba by na moji pravdivost měli tolik nespelnitelných požadavků (kterým bych se nechtěl podřizovat), že bych asi zanikl. Nechtěl bych, aby se lidé báli, že když si mě přečtou, nedopadne to s nimi slavně, protože můj příběh se nelíbí dobře. Je to škoda, protože být nesmrtelný by si přála velká spousta lidí.

Markéta Librová (16 let)

MOUDRÁ DUŠE

Byl pátek, nebe mělo světle šedý nádech a obloha se vyplakávala na zaprášenou zem svými stříbrnými kapkami deště. Když člověk vyšel ven, nebylo mu do smíchu, jak mu bývá, když vyjde za svitu slunce. Počasí bylo zamračené stejně jako každá tvář, kterou jsem na cestě potkala, až kromě jedné... Kromě té tváře, ze které vyzařovala jakási naděje, energie, která se nám vryje do srdce, jako když se zamilujeme, něco tak zvláštního, co nikdy nebudeme schopni zcela pochopit.

Chtěla bych se s vámi podělit o zcela netypickou a pro mě velmi citově silnou příhodu, která se mi jednou stala na cestě domů ze školy. Měla jsem za sebou velmi náročný a těžký den. Už ráno jsem vstala špatnou nohou, tudíž i se špatnou náladou. Ve škole se mi opravdu nedařilo. Z písemné práce, na kterou jsem se pilně připravovala celý týden, jsem dostala nedostatečnou. Všechna ta snaha se mi teď zdála tak marná. Byla jsem nazlobená úplně na všechno a na všechny. Kamarádku, se kterou jsem po škole měla jít do kavárny, jsem odbyla tím, že na ni dnes vážně nemám náladu, tudíž jsme se daly do hádky. A nakonec mi máma při telefonátu zakázala jít na víkendovou akci s kamarády. Byla jsem tak rozzlobená a unavená a neměla jsem na nikoho ani na nic náladu.

Mrzutě jsem šla domů po cestě zablácené od deště s nemilosrdným kopnutím do každého kamínku či větvičky, co jsem potkala. Nepříznivé počasí mě donutilo k rozhodnutí, že chvíli přečkám na vlakové zastávce, kterou jsem po cestě míjela. Sedla jsem si na odřenou, hnědým lakem nedbale přetřenou, lavičku. Chtělo se mi plakat, cítila jsem tak úpěnlivou samotu. Po chvíli nic nedělání se projevila i moje únava. Hlava mi spadla do rozevřených dlaní a z očí se mi valily proudy slz, které nešly zastavit. Přestala jsem vnímat okolní svět, nezajímaly mě davy lidí, které se valily z nástupiště a hned zase někam spěchaly. Jindy bych se asi cítila před ostatními trapně, ale dnes mi to bylo všechno jedno. Cítila jsem nutnou potřebu dostat emoce ven z těla, a tak jsem neměla žádnou překážku. Asi po půl hodině všichni lidé zmizeli. Zůstala jsem na nástupišti sama, na lavičce s malým přístřeškem, s očima zalitými slzami.

A v ten moment se to stalo. Jakási cizí osoba se dotkla mého ramene a stařeckým, chraplavým, ale milým mužským hlasem ze zeptala: „Smím?“ Já jsem neměla chuť ani pozvednout oči a podívat se, o koho jde. Jen jsem se s očima sklopenýma k zemi na lavičce posunula o kus dál a odsekla: „Jasný!“ Pak bylo několik minut ticho. Možná bych dokonce zapomněla, že si vedle mě někdo sedl. Kdyby najednou ten muž nepronесl „Proč pláčete, když je dnes tak hezký den?“ „Hezký den?“ znechuceně jsem odvětila. „Dnes je ten nejodpornější den! Jen se podívejte na oblohu!“ rozkřikla jsem se. Poté opět nastalo ticho, ve kterém jsem si uvědomila, že jsem to možná trochu přehnala, a pánovi se omluvila za svůj výstup. Když se mě

pak zeptal, co se děje, tak jsem mu všechno vylíčila. Můj neúspěch ve škole, to, jak jsem se pohádala s kamarádkou, s mámou, zkrátka všechno, co mě trápilo. Při tom jsem stále opakovala, jak jsem se sebou nespokojená. Pořád samé – kdybych byla chytřejší, kdyby mi bylo více let, kdybych mohla to a to....

Když jsem si pořádně postěžovala, pán začal mluvit o svém životě. O svém dětství, o škole, kterou navštěvoval, o dívce, kterou poznal a později si vzal za ženu, o dětech, které spolu vychovali, o tolika radostech, ale i starostech, které společně zažili. Nejprve mi přišlo divné, že nijak nezareagoval na můj dlouhý monolog o mých problémech. Ale postupně jsem ho začala více a více poslouchat, vnímat jeho zajímavé vyprávění, které bylo vyprávěno s takovým klidem a úsměvem ve tváři, i přesto, že mluvil o vážných nebo smutných věcech. Po chvíli jsem na toho pána koukala skoro s otevřenou pusou a s obrovským nadšením. Nechápala jsem, že člověk, který si prožil tolik těžkých životních chvil, je tak optimistický. Ten člověk mi nevysvětloval, jak mám žít, nijak mě neutěšoval ani se nesnažil mi nějak poradit s mými problémy. Jen se mi svěřil se svým životem a právě na něm jsem pochopila, že mi tím vlastně vysvětluje úplně všechno. Najednou jsem si uvědomila, že jsem si na všechno jenom stěžovala. Stále jsem říkala, jak bych si přála věci jinak, než jsou. Ten starý pán mi otevřel oči. Pochopila jsem, že mám všechno, co potřebuji. Mám milující rodinu, spoustu kamarádů, mám tolik možností být šťastná, jen je potřeba více vnímat každodenní maličkosti, které nám život přináší. Když pán domluvil, vstal a podal mi kytici, kterou celou dobu držel v rukou. Ale jelikož jsem z jeho vyprávění věděla, že ji nese zemřelý manželce na hrob, nechtěla jsem tento dar přijmout. Pán však položil kytici vedle mě na lavičku a laskavým hlasem mi naposled řekl: „Má žena by udělala to samé.“ Z tohoto nevšedního setkání si odnáším tolik krásného a tolik moudrých rad. Odnáším si z toho jednu velkou výzvu do života. Zapomeňme na neustálé naříkání – kdybych tak byl starší, kdybych měl víc peněz, kdybych měl lepší práci, kdybych, kdybych, kdybych... Žijme přítomností, buďme šťastní tací, jací právě jsme! Užívejme si věk, který právě máme, protože každý věk je něčím krásný. Vždyť tolik, kolik nám je právě dnes, nám už nikdy nebude. Tento den se již opakovat nebude. Někteří lidé by si možná o tom pánovi řekli, že je nějaký podivín, že takhle mluví do duše úplně cizím lidem. Já jsem však přesvědčená o tom, že je ten člověk mnohem moudřejší než kdokoli jiný. Ten člověk má totiž srdce.

Kateřina Malá (17 let)

KDYBYCH BYLA ČLOVĚKEM ANEB PŘÍBĚH KONĚ

Vystřídaly se již čtyři úplňky od doby, kdy mi bylo znenadání hozeno laso kolem krku a byla jsem odvečena sem. Můj život se změnil od základů.

Celé své dětství jsem prožila v okolí Prudkých vodopádů. Byla jsem zvyklá pást se v bezpečí stáda, pít z horských potoků, nevykračovat ze svého postavení, cválat míle a míle s větrem ve hřívě. Ach, jak já miluji pohyb, to nelze popsat. Je to pro mě to nejdůležitější - zbraň proti predátorům, zábava, uvolnění, prostředek k nacházení potravy a skryše. Jsme stvořeni k pohybu, proč nás tedy lidé na noc zavírají do stáje, kde je tak málo místa a trestají nás, protože nevydržíme dlouho stát na jednom místě? Máme rádi dotyk tělo na tělo, tak proč nám dvounozí dávají na záda těžké, mnohdy nepohodlné, sedlo pokaždé, když chtějí jezdit? Příroda nás obdarovala vskutku hojně. Oplýváme nejen krásou, rychlostí, vytrvalostí, přirozenou loajalitou, ale máme také báječný smysl pro čich a široký úhel vidění. Jaký význam tedy mají klapky, které kočárovým koním vozkové nasazují po stranách obou očí? Proč je nám zkracován ocas, jenž je naše jediná zbraň proti hmyzu? Proč, proč, proč?...

Hodně jsme uvažovala o tom, z jakého důvodu se toto tzv. krocení děje ze všech němých tváří nejvíce nám, koním. Došla jsem k tomuto závěru: Navzdory těžkostem, které musíme každodenně snášet, jsem přesvědčena, že zde mezi lidmi máme jisté důležité poslání. Naše pravidelné, ladné chody člověku dodávají jistotu a řád v duši. Svoboda a nespoutanost, kterou s hrdostí po našich arabských předcích neseme, rozbíjí mříže a odemyká pouta. Naše chápající a bezpředsudková povaha je otevřená všem. A když přijde někdo skutečně ztracený, znovu mu s lehkostí ukážeme cestu k zažehnutí jiskry života.

To je to, proč tu jsme. Zajati z divočiny, vracíme čirého ducha přírody do duší lidí. Jsem kůň a budu toto poslání plnit. Protože kdybych byla člověkem, sama bych koně vyhledala a byla jim za to, že tu pro nás jsou, vděčná.

Marie Novotná (17 let)

KDYBYCH BYLA DOKONALÁ

Dokonalost, co to vlastně je? Jaký je význam tohoto, v poslední době, velmi používaného pojmu? Existuje dokonalost? Okolo tohoto slova je spousta otázek. Každý si pod ním představí něco úplně jiného. Jsem přesvědčená, že ať se zeptám kohokoliv, každý mi odpoví jinak. Pro někoho znamená dokonalost perfektní vzhled, pro někoho bezchybný život bez překážek. V dobách minulých tomu nebylo jinak. Zkrátka odpradáвна člověk prahne po dokonalosti, ale každý v jiné míře a podobě.

Sama sobě pokládám otázku, zda vůbec mohu být dokonalá. Kdybych měla možnost být bez chyby, co všechno bych musela splňovat? Podívám se do svého dětství. Co by pro mě bylo dokonalé ve dvou letech? Odpověď je jasná. Rodina, která mě miluje a která se o mě stará. Jídlo a dostatek spánku. O pět roků později, tedy v sedmi letech, se to změnilo. V tomto věku, alespoň tomu tak bylo, většina populace vzhled neřeší. Ani já jsem nebyla výjimkou. Takže dokonalost pro mě představovala jedničku ve škole, kamarády nebo prázdniny. Postupem času jsem začínala vnímat to, jak vypadám nebo jak se oblékám. V období puberty je to problém většiny dívek, protože si vzhled spojují s dokonalostí. Ze všech stran se na vás řítí fotografie modelek či hereček, které mají být ty perfektní. Bohužel, vy vidíte, že se jim ani zdaleka nepodobáte. Nyní, v skoro sedmnácti letech to vidím trochu jinak. Nechci být dokonalá. I kdyby na dveře zaklepal kouzelná víla s hůlkou a já měla příležitost. Protože nevěřím, že by to dokázala splnit. Nikdy se nezavděčíte všem. Na Zemi je 7 miliard lidí a každý z nich má jiný ideál. Každý z nich je jiný a považuje něco jiného za dokonalé.

Člověk od přírody není naprosto bez chyby. Jeho cílem by mělo být k určité dokonalosti a bezchybnosti se dopracovat. Ale vůbec ne pro okolí, ale především pro sebe. Být sám se sebou spokojený. Vážít si toho, co mám a nechtít stále to, co mi právě chybí. To je totiž jediný způsob, jak žít spokojený život. Považovat se za dokonalou. Samozřejmě v té zdravé míře. Přehnané sebevědomí a povyšování se nad ostatní taky není dobré. Ale na druhou stranu nemá cenu být sama se sebou stále nespokojená, protože nemám dlouhé blondaté vlasy, modré oči a postavu modelky. Každý jsme jiný. Jinak vypadáme, jinak se chováme. Ale tak je to dobře. Kdybychom byli všichni stejní, byla by to nuda. Proto je zbytečné zaobírat se dokonalostí a stále ji hledat. V životě jsou mnohem důležitější věci.

Pavla Pejchalová

KDYBYCH BYLA BOHEM?

Čas to je to nejcennější, co v životě snad máme, a taky to, co nám někdy nejvíc ublížuje. Zastavte se někdy, třeba i na ulici, a zamyslete se nad životem. Podívejte se, co okolo sebe vidíte? Oblohu, zemi, stromy a lidi. Kdo vlastně všechno řídí, i ty naše nejtěžší chvíle našeho života? Je na každém z nás, jakou odpověď si pod ní představíme, já například preferuji ten názor, že to vše je skrze Boha. A jaké by to vlastně bylo být Bohem? Měla bych vládu nad celým světem, měla bych v rukou celé bohatství a dívala bych se na to z vesmíru. Na Zemi bych zastavila všechny nemoci, zakázala bych neúplné rodiny, zastavila bych války, nešťastné lidi bych udělala šťastnými a nespravedlivé bych potrestala. Tak bych udělala celý svět šťastným, nikde by nebyla žádná nenávist a nouze, všude by byla láska. Při takovémto zamyšlení mne napadají různé věci, někdy i takové, které jsou někdy nemožné. Dnes už ležím v posteli pod peřinou a žádné myšlenky mě nenapadají, tak pomalu zavírám oči a usínám.

Letím kamsi nahoru. Snad do vesmíru nebo na Měsíc, ne-li ještě výše. Najednou jsem kdesi neznámo kde, okolo mne je světlo, všude je klid, zpívají zde ptáci a stojím tady jen v tenké košilce, ale není mi zima. Najednou jsem uviděla někoho v dálí, přibližuje se ke mně. Vypadá jako nějaký stařík a usmívá se na mě. Už ke mně došel. "Vítej v nebi," říká mně. Aha, tak proto. Že mě to hned nenapadlo. Jsem v nebi a přede mnou stojí snad sám... "Říkal jsem si, že když máš tak zajímavé myšlenky, tak bys mohla za mě chvíli zaskočit." Podal mi dlouhou skleněnou hůl, a než jsem se nadála a zeptala se, proč zrovna já, tak byl pryč. Uvědomila jsem si, že mám vlastně vládu nad celým světem i vesmírem a můžu všechno změnit. Procházela jsem okolí, když vtom jsem uslyšela jakési hlasy. "Pomoz mi, prosím tě, pomoz mi!" Kdo to volá a na koho to volá, blesklo mi hlavou. No jo, vlastně nejspíš na mě. Mávla jsem holí a v momentě jsem byla u jedné plačící ženy, která se pohádala se svým manželem. Bylo mi jí moc líto, a tak jsem šla za jejím manželem a zašeptala mu do jeho svědomí : " Měl by ses vrátit, máš ji přece rád a ona tě potřebuje." On si ale pomyslel : " Přece jí to jen tak neodpustím, to ona se začala hádat." Já mu na to odpověděla: "Ale ona to tak nemyslela, je to přece žena a máš ji rád." Tohle muž potřeboval slyšet. Sebral zbytek svého svědomí a šel zpátky za ní. Když jsem uviděla, jak si lidé umí odpuštět, bylo mi dobře. Věděla jsem, že jsme udělala dobrou věc. Takhle jsem to vždycky chtěla, proč jen jsem tuto šanci nedostala dřív? Ale v tom mě volal už někdo další o pomoc. "Prosím tě dej, aby se uzdravila!" Ocitla jsem se u slzícího dítěte, které drželo za ruku svoji maminku a doufalo, že se uzdraví. Mávla jsem holí a v duchu řekla: "Bud' zdravá!" Žena vstala a ulevilo se jí. Napadlo mě, že práce Boha vůbec

není špatná a že je to vlastně dost jednoduché. Tak proč jsou vlastně na světě všechny ty války a taková bída?

Nikdo se dlouho neozýval, a tak jsem se rozhodla vydat do pouští, abych zastavila hladomor. Nalezla jsem tam hodně lidí, kteří byli na pokraji smrti. Byla to skupinka černochoů, kteří leželi ve stanu, kde se o ně starala pečující služba. Kolem nich prošla žena v bílém plášti a jen řekla tomu druhému v plášti: "Těm už nepomůžeme, je pozdě." Já ale nechtěla, aby zemřeli, a tak jsem se vloudila do jejich myšlenek a šeptala: "Žij dál a vstaň!" Ale nepomohlo to, tak jsem mávla skleněnou holí, co jsem měla v ruce. Stále se nic nedělo. V té chvíli, ale přišla zpátky žena v bílém, chtěla nahmatat na krku jednomu muži tep a pak hrdě řekla: „Říkala jsem to, už bylo pozdě." A přikryla jeho tvář bílou plachetkou. Dotkl se mě smutek a zklamání. Vysvětlovala jsem si to tak, že už bylo příliš pozdě, že někdy i Bůh nic nesvede. Ale nerozhodla jsem se s tím skončit. Chtěla jsem zase někomu zachránit nebo zlepšit život a zase ke mně začaly volat hlasy. Tentokrát jich bylo hodně. Byli to lidé, kteří stáli nad skupinou zastřelených vojáků. Došlo mi, že to byli křesťané, kteří si nechtěli nechat vzít víru a zaplatili za to životem. „Když jsem nezachránila skupinu vyhublých černochoů, tak nezvládnou zachránit ani pár vykrváčených vojáků, tady musím jít k tomu, kdo to způsobuje." A tak jsem se přemístila za vůdcem války a všeho zla Benjaminem Šaronem. Zkusila jsem mu prvně vnuknout nějakou myšlenku, která by změnila jeho názor, ale jeho pohled na náboženství to nezměnilo. V jeho myšlenkách se naopak nevyskytoval žádný jiný názor, ani kousek svědomí. Zkusila jsem i mávnout holí, ale ani to nic nezměnilo. Ba naopak vydal další rozhodnutí koho a proč popravit. Nevěděla jsem si rady. Najednou jsem zjistila, že tato práce vůbec není jednoduchá. Přemýšlela jsem nad tím, proč nic nefunguje a kde hledat pomoc. Rozhodla jsem se jít zpátky na poustinu, kde jsem se předtím ocitla. Volala jsem Boha, aby se zpátky vrátil, aby mi pomohl, ale všechno marné, neslyšel mě.

Vzbudila jsem se vyděšená a bezmocná, když vtom jsem si všimla, že nejsem tam, kde jsem byla. Celý den jsem přemýšlela nad tímto snem a nad tím, proč jsem těm posledním lidem nemohla pomoci. Později mi došlo, že vyhublým lidem lékařka nedávala šanci a nevěřila, že by to přežili. Vojenský vůdce nevěřil v nic jiného, než jen v to, že když postřílí všechny lidi, tak ostatní začnou uznávat jeho názor, což nebylo vůbec dobré. Všichni zapomněli na to, že komu by se měli obracet a komu by měli věřit. Což je připravilo o život a o rozum.

Řekla bych, že lidé nemusí mít jen chvíle, kdy jim je dobře, protože když se jim nedaří, jsou nešťastní a prosí Boha, aby jim pomohl. Někdy ale lidé místo pomoci vyhledávají jiné utišující věci, které jim vůbec nepomohou, naopak je ještě více oddálí od jejich cíle. Když už lidé nevěří v Boha, tak by měli věřit alespoň v dobrý konec nebo v něco jiného, hlavně ale nepropadat panice a skoncovat ihned se vším.

Kateřina Polnická (16 let)

LAVIČKA V PARKU

Konečně ta škola skončila, pomyslela si Magdaléna, když se právě zastavila v parku a rozhlédla se kolem. Krásné slunečné počasí přímo lákalo na chvíli se zastavit a posadit se mezi stromy plné květů. Jenomže nebylo kam, všechny lavičky byly obsazené a Magdaléna měla ještě tolik času, než pojede autobus domů. Po náročném dni ve škole jí to náladu zrovna moc nespravilo.

„Děvče, proč se neposadíš? Tady je místa dost,“ uslyšela volání z lavičky. Otočila se a vidí starého pána, který právě přesunul svoji tašku s nákupem, aby jí udělal místo. Ach jo, zase nějaký důchodce, co má čas vysedávat a potřebu stěžovat si na dnešní mládež. Přišla k lavičce a posadila se až na okraj, co nejdále od pána. „Děkuji,“ zamumlala Magdaléna, nasadila si sluchátko svého mobilu a co nejrychleji otvírala seznam písniček, jen aby si nemusela s pánem povídat. „No jo, zase ty vaše moderní techniky. Dnes už nemá nikdo čas, aby si popovídal se starým člověkem,“ smutně si postěžoval děda. Á, už to začíná, doufám, že brzy odejde, ušklíbla se v duchu Magda, neochotně sundala sluchátko z ucha a podrážděně se zeptala: „A o čem byste si tak chtěl povídat?“ „O čemkoli,“ odpověděl klidně děda a chvíli přemýšlel, „tak třeba, čím bys chtěla být, až budeš dospělá?“ Magdaléna se na chvíli zamyslela a pak řekla: „Chtěla bych být bohatá, protože kdybych byla bohatá, mohla bych si dovolit všechno, měla bych spoustu slavných přátel a i já bych byla slavná...“ Děda se usmál: „To bys vážně chtěla?“ Na chvíli se zamyslel a potom se podíval Magdaléně do očí: „Pokud chceš, můžu ti ukázat, jaké by to opravdu bylo. Jen mi podej ruku a zavři oči.“ Magdaléna se zasmála. Co to ten pán povídá za nesmysly? Jak mi chce ukázat, jaké by to doopravdy bylo? „No tak, děvče, věř mi,“ znovu ji stařeček vybídl. A tak mu Magda podala ruku a zavřela oči. Přesně tak, jak řekl.

Když je znovu otevřela, nemohla uvěřit tomu, co se právě děje. Už nebyl slyšet zpěv ptáků a cítit vůně květů. Namísto toho hrál malý orchestr a ze všech stran se linula vůně vynikajícího jídla. Stála s dědou ve velkém sále, kde zrovna probíhal slavnostní večírek. V sále bylo plno lidí oblečených ve večerních šatech, všichni vypadali tak elegantně a upraveně. Nikdo si však Magdalény a dědy nevšímal, jako by je neviděli ani neslyšeli, jako by tam ani nebyli. Ze sálu se ozýval smích a všude zářila světla, až z toho Magdaléně přecházely oči. „Podívej se támhle,“ ukázal děda na dlouhé schody se zábradlím a červeným kobercem. Po schodech přicházela mladá dáma ve zdobené večerní róbě. „Kdo je to?“ zeptala se Magda. „Copak ty ji nepoznáváš?“ podivil se děda, „to jsi přece ty. Pojď za mnou,“ řekl a vedl ji blíž k té dámě. Chvíli společně pozorovali novou Magdalénu. Byla nádherná. Černé vlnité vlasy jí spadaly na holá ramena. Byla oblečená v překrásných zlatých šatech a ruce i krk jí zdobily ty nejdražší šperky. Točilo se kolem ní mnoho lidí. Každý se chtěl

vetřít do její přízně a lichotil jí mnoha falešnými slovy. Vždyť byla hostitelkou tohoto večera a také jednou z nejbohatších žen, kdo by se s ní nechtěl seznámit a získat si ji? A tuto dámu na oplátku těšily jejich lichotky, povídala si s nimi o svém majetku a slávě, když v tom k ní přišel číšník a oznámil jí, že na ni venku čeká nějaký muž, který s ní naléhavě potřebuje mluvit a neodbytně prosí o slyšení. Magdaléna se omluvila svým hostům a vyšla ze sálu. Šla přes upravenou zahradu až k vysoké venkovní bráně a děda s pravou Magdou ji následovali. Když krásná Magdaléna uviděla, kdo stojí před bránou, znechuceně se ušklíbla a okamžitě se otočila k odchodu. Stál tam muž v otrhaném oblečení, zarostlý a neumytý, nejspíš nějaký žebrák. Když viděl, že chce odejít, začal prosit: „Madam, počkejte! Chtěl jsem vás o něco požádat. Neměla byste z vaší hostiny nějaké zbytky jídla? Nechci to pro sebe, ale pro svou ženu a děti. Už dva dny jsme nic nejedli. Navíc děti jsou nemocné!" Magdaléna se však neotočila zpátky k žebrákovi, ale rychlým krokem zamířila zpět do sálu, jako by nad ním neměla ani trošku slitování. Děda s Magdou zůstali venku. „To přece nemůžu být já. Proč odešla? Vždyť chtěl jen zbytky jídla, které by stejně jinak vyhodili! Cožpak nemůže obětovat tak nepatrnou část ze svého bohatství?" Magda nemohla uvěřit tomu, co právě viděla. „Peníze a bohatství jí zatvrdily srdce. Ona nepotřebuje pomáhat žebrákovi. To přece není věc, za kterou by ji lidé tam uvnitř obdivovali... Teď se tě zeptám znovu, ještě pořád bys chtěla být bohatá a slavná?" otočil se děda k Magdě. „Ne," odpověděla a na chvíli se zamyslela, „ale chtěla bych něco jiného. Co kdybych byla nesmrtelná!" Děda se opět usmál nad tímto podivným přáním a znovu chytl Magdalénu za ruku. Tentokrát se ocitli na jiném místě. Bylo tam opět mnoho lidí, ale tentokrát byli všichni oblečení v černém a už se neradovali. Tím místem byl hřbitov, na kterém právě probíhal pohřeb. V čele zástupu stála žena oblečená celá v černých šatech, oči měla uplakané, ale i přes bledou tvář vypadala mladě. „Teď už poznáš, kdo jsi ty?" zeptal se děda Magdalény. „Ano, jsem ta žena vpředu. Jen nechápu, co se tady právě děje?" „Toto je pohřeb tvé dcery. Byla už stará a nemocná, tak zemřela. A vidíš ty dva staříky vedle tebe? To jsou tví synové," vysvětloval děda Magdaléně. Magdaléna se zhrozila nad větou, že by někdy měla pohřbívat svou dceru. „Tomu nerozumím," nechápala, „jak to, že oni jsou tak staří a já tak mladá, i když jsem jejich matka?" „Vždyť jsi nesmrtelná. V určitém věku jsi přestala stárnout. Proto to tak je. Ale teď pojd', vezmu tě ještě na jiné místo," odpověděl děda a chytl Magdu za ruku. Byla ráda, že z tohoto místa může odejít. Objevili se v nádherné zahradě. Oproti hřbitovu Magdě připadalo, jako by se probudila z noční můry. Všude rostly překrásné květiny, z kterých vycházela omamná vůně. Nad hlavami jim zpívali ptáci, jejich zpěv byl tak příjemný, že Magda nechtěla nic jiného, než se na chvíli zastavit a naslouchat. S jejími vlasy si lehce pohrával teplý letní vánek a tvář jí hladily sluneční paprsky. Pocítila zvláštní pocit, který ještě nikdy

neměla. Byl to mír a klid, který nedokázala popsat. „Co je to za místo?" tiše zašeptala, jako by se bála, že naruší pokojnost zahrady. „Tohle je to nejkrásnější místo, na které člověk může přijít. Není však na tomto světě. Je to Ráj – nebe. Sem přijde člověk, když zemře. Tady už ho nic netrápí. Je mu zde vždy dobře a potká tu všechny své nejmilejší, kteří odešli před ním. Sem by ses však nikdy nedostala, kdybys byla nesmrtelná." „Ale já už nechci být nesmrtelná," řekla Magda, „nechci být nesmrtelná ani bohatá," na chvíli se zamyslela, „chci být mocná! Kdybych byla vládce nějakého velkého státu..." „Tak ty ses ještě nepoučila?" zasmál se děda, „dobrá, vezmu tě na poslední místo."

Najednou stáli ve vojenském táboře. Počasí bylo šeré a ponuré, stejně jako atmosféra, která vládla nad celým táborem. „Ale toto přece není místo pro vládce!" zvolala Magda zklamaně. „Že není?" řekl děda, „ty jsi dovedla svoji zemi k válce a teď máš vést své vojáky do útoku. I to je práce vladaře. A vidíš, kolik je tu mužů? Ty všechny vladař připraví o jejich životy, jejich rodiny zůstanou bez synů, bez otců, bez bratrů, a to jen kvůli moci." „Už dost! Vraťme se domů!" křičela Magdaléna, když spatřila prázdné pohledy všech těch mužů připravujících se na boj o život. „Teď už vím, že nechci být ani bohatá, ani nesmrtelná, ani mocná," chytla dědu za ruku a zavřela oči.

Když je otevřela, seděla zase na lavičce v parku vedle starého pána. Byla zmatená. Nevěděla, jestli se to všechno opravdu stalo, nebo jestli to byl jenom výplod její fantazie. Když k ní však děda promluvil, ujistil ji, že to opravdu nebyl jen sen. „Víš, Magdaléno, ty už bohatá jsi," řekl, „bohatství nejsou jen peníze. Můžeš být bohatá láskou, na úsměvy a ochotou pomáhat druhým. Nesmrtelná můžeš být také," pokračoval, „když budeš dělat dobré skutky, které zůstanou nezapomenuté. A mocná budeš, když dokážeš ovládat sebe. Rozdávej své bohatství dál. A teď už jdi, jinak nestihneš autobus."

Magda se zvedla z lavičky a zamyšlená nad těmi slovy odchází. „Děkuji a na shledanou," rozloučila se. Teď když se ještě naposled ohlédla na dědu, nepřipadal jí už jako starý, otravný důchodce, ale jako velice moudrý pán, který jí právě vysvětlil pravé hodnoty života.

Ivana Prudká (16 let)

KAŽDÝ NEMÁ ŽIVOT JAKO V PEŘINCE

Sedím venku. Pozoruji ten nekonečný déšť a lidi, kteří chodí kolem mě, kolem holky, promáčené od hlavy až k patě, kolem holky, co nemá kam jinam jít, než sedět zde, pod širým nebem. Pozoruji je už tolik dní, týdnů, a stále o mě nikdo nezavádí ani pohledem. Přemýšlím nad smyslem života, přemýšlím, proč a jak jsem se tady vlastně ocitla. Proč se tohle všechno muselo stát zrovna mně? Stalo se to docela nedávno, asi měsíc zpátky. I když jak pro koho nedávno, mně to všechno připadá jako věčnost. Ale začnu pěkně od začátku.

Můj život nebyl nikdy úplně růžový. Už jako malinká, když mi byly asi 3 roky, jsem se dostala do děčáku, a ani nevím jak. Svoje pravé biologické rodiče jsem nikdy neznala a vlastně je snad znát ani nechci. Za moc asi nestáli, když se o mě nedokázali postarat, a nikdy se už o mě ani nezajímali. V dětském domově jsem se cítila vždycky dobře, měla jsem tam spoustu kamarádek a paní, co se o mě staraly, byly jako moje pravé babičky a tety, které jsem ve skutečnosti nikdy neměla.

Když jsem dovršila 18 let a dostudovala střední školu, našla jsem si přítele Kubu, se kterým jsme se zanedlouho vzali. Toto období byla snad nejšťastnější část mého života. Milovala jsem ho, on byl jediný člověk, kterému jsem důvěřovala a kterého jsem dokonce i obdivovala za všechno, co dělá. Do chvíle než se asi po roce od konání svatby změnil v obyčejného alkoholika. Náš život se obrátil naruby. Přestal chodit do práce, místo toho trávil veškerý čas po hospodách a barech. Domů se vracel za noci, někdy vůbec. Moje psychika se začíná hroutit. Nedokážu s tím nic dělat, nedokážu to nijak zastavit. Zamýšlím se nad tím, zda moje matka možná neprožívala totéž, co nyní prožívám já, ale naštěstí bez dítěte.

Je 5. 4. 2016, přesně 2 roky od naší svatby. Jakub přišel domů zhruba v půl osmí večer, což je v poslední době poměrně jeho raný čas návratu z nějakého baru. Samozřejmě na to, že máme výročí, si nevzpomněl, jak by taky mohl, když měl v sobě tak 2,5 promile. Stejně jsem to alespoň zkusila, uvařila jsem svíčkovou na smetaně, jeho oblíbené jídlo, připravila stůl i se zapálenými svíčkami a pošeptala mu do ucha: „Víš, co je dneska za významný den, miláčku?“ Na to mi už ani neodpověděl, protože jednoduše usnul. Nevadí, aspoň že už je doma, pomyslela jsem si. Jenže, jak dlouho vydržíme žít z jednoho platu, a jak dlouho to vydržím psychicky? Takhle už to prostě dál nejde, musím to nějak řešit. Najednou mi vletěly slzy do očí a spustil se takový sláný vodopád jako v poslední době téměř každý večer. Pořád mi v hlavě litala jedna myšlenka přes druhou: „Vždyť já ho pořád miluju, nemůžu ho opustit. Ale já z mého jednoho platu nedokážu splácet hypotéku, platit jeho výdaje ve všech barech a k tomu samozřejmě to, co opravdu potřebujeme.“ Po nějaké době, když jsem se už konečně uklidnila a dokázala jsem

rozumně přemýšlet, jsem dospěla k názoru, že během týdne zajdu požádat o rozvod.

Rozvod se netáhl příliš dlouho, o to víc byl ale vůči mně tvrdý. Během soudního jednání jsem Kubu po dlouhé době viděla zase střízlivého a také jsem se dozvěděla, že chodí i do heren, kde nejspíš utrácí nejvíce peněz, ale i tak jsem nakonec dopadla nejhůř já.

Říkám si: „Ty jsi tak blbá! Tak blbá! Proč jsi o ten rozvod žádala? Proč? Třeba by se z toho dostal a byli byste zase šťastní!“ Byt, auto, všechno zůstalo jemu a mně zůstala v podstatě jen ta pitomá hypotéka. Tohle psychicky nedávám! Jak tohle můžu zvládnout? Jsem na všechno úplně sama. A teď dokonce i bez práce! Z čeho mám žít? Z čeho mám splácet tu půjčku? Cítím se být tak osamělá a tak bezmocná. Proč? Ptám se pořád dokola. Proč? Kde je spravedlnost? KDYBYCH BYLA tenkrát chytřejší, aspoň trochu, nemusela bych tu teď sedět takhle ušpiněná a celá promáčená od deště. Jenže slovo *kdyby* už nic nezachrání.

Radka Slámová (16 let)

KDYBYCH BYLA MOHLA ZEMŘÍT MÍSTO NĚJ

Píše se léto roku 1967.

Jarmila Štěpánková je dvačtyřicetiletá paní a má vše, po čem každá žena touží – milujícího manžela a šest dětí, z toho jsou dvě holčičky a čtyři chlapečci. Žije se svojí početnou rodinou v malebné moravské vesnici. Bydlí v jedné chaloupce, z podkovy okolo kapličky, která se rozprostírá uprostřed návsi. Život na vesnici není nikterak jednoduchý, zvláště v tomto poválečném období. A sotva se lidé srovnali se ztrátou svých blízkých během války, přišla další rána, a sice obsazení Československa Sovětským svazem. Vše zabrali komunisté – pole, louky, zvířata zkrátka vše, na co lidé tvrdě dřeli, bylo jednoho dne pryč. Tento osud potkal i Jarmilinu rodinu, sebrali jim louku, pole, dva koně a z původních sedmi krav jim nechali jednu, zůstaly jim ovšem husy, slepice, králíci a prasata a malý kousek loučky, ostatní šlo do JZD.

A tak musí manžel Oldřich za prací docházet do místního družstva. Jarmila nechodí do práce, protože se v tu chvíli nachází na mateřské dovolené se svojí nejmladší, dvouletou dcerou Jiřinkou. Nejstarší osmnáctiletá Helenka se učí na prodavačku, o rok mladší Jirka se učí na zemědělské škole, čtrnáctiletý Vašík s desetiletým Slávkem navštěvují základní školu a pětiletý Toník chodí do mateřské školky. Nejstarší Helenka častokrát pomáhá mamince s domácími pracemi – pomáhá jí vařit, uklízet, stará se o Jiřinku, zatímco chlapci pomáhají tatínkovi poklidit kravku, králíky nebo jdou popást husy na humna.

Asi jako v každé rodině se i v této občas křičí, ale to je v pořádku, protože děti se musí vychovávat a někdy to po dobrém nejde. Nicméně Jarčina rodina je přes veškeré nástrahy semknuta a v rodině panuje klid. Nikdo ovšem netušil, jak dlouho tento klid bude mít trvání. Nastává sobota 22. 7. 1967. Kohoutek o šesté hodině ranní ohlašuje vstup do nového krásného dne a děti se budí s krásným pocitem, že nemusí jít do školy. V sedm hodin maminka majíc na sobě zástěru a šátek s uvázaným uzlíkem na zátylku již běhá kolem plotny, chystajíc muži a dětem něco dobrého k snědku. Krátce nato děti s tatínkem zasedají ke stolu, včetně Helenky nesoucí v náručí Jiřinku. Rodina společně snídá. Tatínek u stolu prohodí: "Dnes, kluci, posečeme za humny na loučce trávu, je již vzrostlá, soused už má otavu na půdě a my jsme ještě neposekli.". Kluci okamžitě nahodili zklamaný výraz. A jak tatínek řekl, tak se stalo. Maminka s Helenkou pobíhají kolem plotny s vědomím, že chlapům po kosení dozajista vytráví. K obědu opět rodina zasedla k rodinnému stolu, byly bramborové placky omaštěné sádlem a plněné mákem. Po obědě si šel tatínek chvílnu zdřímnout na oتمان, aby se mu oběd trochu usadil. Po odpočinku šel s chlapci otočit otavu. Maminka pracovala na zahrádce a Helenka sedíc na lenošce houpala malou Jiřinku v kočáře. Otava během parného dne

poměrně uschla, a tak šli dávat do kupek. Během kupkování přišel Milán, Jarčin synovec, zda by čtrnáctiletý Vašík s ním nechtěl jet do přespolní vesnice na pouť. Vašík se chvíli zdráhal, ale po chvíli na Milánovu nabídku přikývl. Zbývalo jediné svolení rodičů. Vašík sliboval, že se bude snažit, a v jeho očích viděli natěšení, a tak po chvíli přemlouvání souhlasili.

Nastává neděle a kohoutek ohlašuje vstup do nového dne. Kluci s tatínkem po společné snídani odcházejí rozhodit kupky. Helenka s maminkou obskakují plotnu s bublajícím zelím a voňavým masem ze sklínky pečícím se v troubě. Po rozhození otavy přišli chlapi cítící maso, a tak už netrpělivě vyčkávali. Po obědě se sklidilo ze stolu. Zanedlouho přišel Milán pro Vašíka. Mamička upozorňovala chlapce: "Jedťe opatrně!" Milán přikývl, Vašík pozdravil rodinu a odešel. Milán nastartoval „pincka“, Vašík nasedl za něj a jeli. Na hrbolaté cestě se vyhýbali několika nepříjemným díram. V tom se v zatáčce vynořil kamion. Milán ve snaze vyhnout se mu zajel ke krajnici, bohužel najel na patník. Vašík, který to v tu chvíli netušil, se neudržel a vypadl. Kamionák s vystrašeným pohledem a vráskami na čele prudce stoupl na spojku a brzdu, bohužel, pro Vašíka bylo pozdě. Milán s vystrašeným obličejem a proudem slz, tekoucích mu po tváři, si neustále přemílal: "Co se stalo? To přece nemůže být pravda. To nemůže být pravda." Po chvíli přijeli četníci, kteří museli udělat záznam o dopravní nehodě, a pohřební vůz, který přijel pro Vašíkovo zkrvavené tělo. Četníci odvezli Milána domů.

Náhle se zvedl vítr a nadešla ta strašná chvíle – oznámit to Vašíkově rodině. K oznámení této tragédie se odhodlala Bohuna – Jarčina sestra. Když teta Bohuna s četníky došli ke Štěpánkům a viděli pobíhající děti na dvoře, poprosila je, aby došly pro maminku a aby zůstaly doma. Maminka vešla do dveří, a když viděla četníky s Bohunou, zhrozila se. Blesklo jí hlavou snad tisíce myšlenek, a tak četníky okamžitě začala zahrnovat otázkami: "Co se stalo? Kde je Vašík?" Bohuna nejprve povídá: „Měli nehodu, ale neboj, Vašík bude v pořádku.“ Chtěla Jarku uklidnit. Ovšem Jarka z jejího ustaraného obličeje, třesoucího se hlasu i rukou a slz na krajíčku usoudila, že se věc má jinak a že se jí pouze snaží uklidnit. Jarce okamžitě do očí vhrkly slzy, nebyla schopna říci jediné slovo, pouze brečela a přála si, aby to byla jenom noční můra, ale ono ne – z toho snu se nedá probudit, z toho strašného snu zvaného život. Děti se samozřejmě vyptávaly: „Co se stalo?“, když viděly plakající matičku a Vašík se stále nevracel. Samozřejmě jim musela říci pravdu – dříve anebo později by se to dozvěděly. Starší děti se daly do breku a ty menší taky, ty to sice ještě tolik nechápaly, ale když viděly ostatní, tak se také rozplakaly.

Jarce to najednou přišlo nespravedlivé: „Proč ostatní mohou žít, a on ne?“ Vždyť co může být pro ženu horší než ztráta svého dítěte, které porodila, vychovávala, milovala. Hlavou se jí honily myšlenky: „Neměla jsem ho nikam pouštět. Kdybych byla mohla zemřít místo něj.“ Vždyť i Jarčina matka pro ni při porodu položila život.

Následujících několik nocí nezamhouřila oka, modlila se za Vašíka v chladných rukou držíc růženec. V následujících několika dnech ji nic nebavilo, měla sevřený žaludek, a tak ani moc nejedla – ztratila chuť do života. Velkou oporou jí byl manžel Oldřich, který se ji snažil uklidnit slovy: „Vašík už se má líp.“ Ale i z jeho hnědých očí se slzami na krajíčku vyčetla neskutečný smutek nad ztrátou milovaného syna. A to nejmenší děťátko Jiřinka bylo mamince v tu chvíli největší potěšení – usmívající se neviňátko. Nastal pohřeb, tento byl obzvláště smutný, protože zemřel mladý člověk, který měl život před sebou. Ubíhaly dny, měsíce, roky a čas začal hojit rány, ovšem rána v srdci po této tragédii a prázdné místo v srdci po Vašíkovi zůstane navždy.

Možná si myslíte, že jsem si tento příběh vymyslela, ale tento příběh má reálné základy a tato tragédie se skutečně stala. A hlavní hrdinka tohoto příběhu, Jarmila Štěpánková, žije (ovšem to není její pravé jméno) a já jsem s ní spjata, je to moje prababička.

Lucie Sobotková (16let)

POSLEDNÍ TANEC

Musela jsem se zastavit. Hlava se mi točila a potřebovala jsem doplnit vzduch. Ale i když jsem se nadechovala sebevíc, nemohla jsem se zbavit pocitu prázdnoty v plicích. Bylo to, jako by kolem mě nebyl žádný vzduch a já tak nic nevdechovala, což mě přivádělo k šílenství. Ve spáncích mi tepalo a začala jsem pociťovat první známky paniky. Co když to nedokážu zastavit? Zavřela jsem oči a automaticky si sáhla na krk, abych se ujistila, že pořád dýchám. Na krku, snad přesně mezi klíčními kostmi, ležel nenápadný šperk a mně se najednou všechno vybavilo.

Stála jsem před velkým francouzským oknem se širokým parapetem a dívala se ven na chlapce s dívkou projíždějící se na koni. „Proč tak smutně, slečno?“ zeptal se, když pomalu došel ke mně. „Neměli bychom spolu mluvit, vždyť to víš.“ Naléhala jsem. „Něco jsem ti přinesl,“ řekl, ale já nespouštěla oči z mladého páru, a tak s povzdechem pokračoval, „chci, aby sis na mě vzpomněla pokaždé, když se necítíš dobře, ať už je to více či méně závažné. Můžu ti to připnout?“ Konečně se naše pohledy shledaly a já přikývla. Dovolila bych mu všechno, i když to nebylo správné. Jeho prsty hbitě nadzvedly mé tmavé vlasy a připnuly zlatý řetízek s malým přívěskem. Byl to křížek. „Vím, že ti pomáhá víra. Nikdy jsi neřekla, v co přesně věříš, ale je to tvá jistota. A já chci, abych i já mohl být jednou z tvých jistot. Můžeš se na mě spolehnout v jakékoliv situaci a vím, že já na tebe taky. Tak na to prosím nezapomínej.“ Po celou dobu svého povídání mi tiskl ruku, a i když jsem věděla, že bych měla něco říct, nenacházela jsem slova. Nakonec se mi naposledy zadíval do očí, otočil se a odešel. „Nesundám ho!“ zavolala jsem na něj v poslední chvíli.

Do plic se mi znovu dostával vzduch a do žil zase síla. Mohla jsem pokračovat dál. Rukama jsem si nadzvedla objemnou sukni a rozběhla se. Doběhla jsem až k zdobené bráně, která značila začátek parku. Když jsem se do ní opřela, hlasitě zavržala, čímž mě přenesla na zcela jiné místo.

Dveře se s hlasitým zavrznutím otevřely a my vstoupili do velkého sálu. Vypadalo to tu jako v pohádce. Sálem se nesly rytmy menuetů nebo skladeb určených pro cello a piano a lidé tančili v přítmí svíček. Bylo to kouzelné sledovat. „Vypadáte úchvatně, slečno.“ Otočila jsem se za známým hlasem. Byl to on. Dívaly se na mě velké krásné modro-šedé oči. Na mém vzhledu si tentokrát služebné nechaly velmi záležet. Tmavě hnědé vlasy mi spleťly do dlouhého zdobeného copu a zakomponovaly do něj i malé bílé perličky. Šaty jsem měla rudé s delšími rukávy a korzetem, který byl zezadu vázaný bílou stuhou. Sama suknička měla také bílou barvu a sukně pak byla vrstvená s pár perličkami totožnými jako ve vlasech. „Děkuji.“ Uklonila jsem se. „Můžeme se projít?“ zeptal se a nastavil mi rámě. Jen jsem přikývla.

Přidala jsem v běhu. Znovu se mi špatně dýchalo, ale už jsem si nemohla dovolit mrhat časem. První paprsky slunce prokukovaly mezi stromy a osvěcovaly tak hladinu temně modrého jezera. A ve vzduchu bylo cítit vlhko, ale hlavně napětí a strach. Jako by se schylovalo k něčemu hroznému. Stejně to bylo večer předtím. Točila se mi hlava, a tak jsem se opřela o studený kámen fontány. Zahrady byly i večer kouzelné, ale bohužel jsem tu nebyla s tím, s kterým bych měla. Atmosféra se dala krájet a ve vzduchu jsem cítila napětí, jakoby ticho před bouří. „Slečno, potřebuji se Vás na něco zeptat.“ Řekl po chvíli. Otočila jsem se na něj a pokusila se o úsměv. Prosím, ať to není to, co si myslím. „Dostal jsem svolení...“ nemohla jsem si pomoci, ale srovnávala jsem ho se Sebastianem. Vždy měl tak výjimečné modro-šedé oči, ale oči knížete byly jen obyčejně hnědé. Vysocí byli oba, ale jen Sebastian toho uměl využít. A i úsměv měl každý jiný. Sebastian okouzlující a kníže sice krásný, ale neupřímný. Vlasy, oči, postava, úsměv, rysy v obličeji, vše měl Sebastian krásnější. Jeho odkašlání mě vytrhlo z myšlenek. „Jak jsem řekl, vím, že je to narychlo, ale Amando,“ poklekl si, „vezmete si mne?“ Otázka byla vyřčena a už se s ní nedalo nic dělat. Srdce jako by přestalo tlouct a v ústech jsem měla najednou hrozně sucho. Nemohla jsem říct ano, ale ani ne. „Já..já si toho velmi vážím, ale snad pochopíte, že si to musím promyslet.“ Vykoktala jsem nakonec. Prvně se zatvářil zklamaně, ale potom přikývl a uchopil mou levou ruku. „Nechte si aspoň tento prsten na důkaz mého slibu.“ Z malé kapsy vytáhl jednoduchý zlatý prsten s rubínem a navlékl mi ho na prsteníček. Potom jsem se rychlou chůzí rozešla zpět do sálu. Potřebovala jsem mluvit se Sebastianem. Potřebovala jsem mu říct, že se omlouvám. Jen jsem ho potřebovala vidět. A než jsem si to uvědomila, z oka mi vyklouzla první slza. Prsty jsem vyhledala křížek a začala ho mnout mezi bříškem palce a ukazováčku. Najednou mi někdo pevně stiskl ruku. „Stalo se něco?“ zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou. Byl to špatný nápad. „Tady spolu mluvit nemůžeme, pojď tančit.“ Pověděl tiše. Zavedl nás na parket a položil mi ruku na pas. Naštěstí se tančil jen waltz. „Prosím, pověz mi, co se stalo.“ Naléhal na mě, ale já jsem neměla sílu ani na jednoslovnou odpověď, a tak jsem znovu zavrtěla hlavou. „Nelži mi.“ Zašeptal. Palcem mi setřel slzu, která si razila cestičku přes líce. Začali jsme klouzat po parketu, konečně jsem se cítila v pořádku. Dívala jsem se jen na něj a nevěšela si okolního světa. Bylo to, jako bychom tu byli úplně sami. Dokázali jsme se bavit bez jediného slova. Pokaždé, když se mě dotknul na pokožce nezahalené látkou, jako by ta část vzplanula. A každý jeho úsměv ve mně probouzel ohňostroj. V podstatě jsem celá hořela. A pak si toho všiml. Zarazil se a celou si mě změřil pohledem. Najednou vypadal znechuceně i úsměv mu zmizel z tváře. A já jako bych ochladla. Vlastně mi byla příšerná zima. „Kníže?“ zeptal se. Jen jsem přikývla. „Jak jsi mohla?“ Hrozně jsem mu chtěla říct, že jsem ještě neřekla ano, ale nemohla jsem. Jenže oba jsme věděli, že nesmím odmítnout. „Víš, že to tak nenechám.“ Tentokrát mi po tvářích

teklo více slaných potůčků. Odcházel, ale já ho nedokázala přivolat zpět. A nemohla jsem se ubránit pocitu, že to byl náš poslední tanec.

Slyšela jsem hlasy. Musela jsem už být blízko. Stačilo jen pár vteřin a ocitla jsem se na odlehlé mýtině nedaleko jezera. I když jsem viděla rozmazaně, rozeznávala jsem tři postavy. Kníže, další muž a pak Sebastian. Srdce se mi roztlouklo a znovu jsem zrychlila. Pořád si mě nikdo nevšiml. Viděla jsem, jak muž zvedá ruku jako na povel. Už jen pár kroků. Kníže a Sebastian drželi v ruce pistoli. A pak ... stáhnul ruku. Překonala jsem posledních pár kroků. Už jsem ho měla na dosah „Ne!“ můj výkřik prořízl už tak těžký vzduch. A pak se ozval hlasitý výstřel. Napřed jsem si myslela, že jsem si ho vymyslela, ale pak mnou někdo prudce trhnul, přitlačil si mě zády na hrudník a otočil se. Všechno se to událo moc rychle.

Rozhostilo se hrobové ticho. Sama jsem chvíli nedýchala, a když jsem pak otevřela oči, první, co jsem viděla, byl Sebastianův vyděšený obličej. To bylo poprvé, co jsem viděla, že pláče. Spolu jsme se svezli na zem. A pak jsem pocítila nesnesitelnou bolest. Instinktivně jsem si přitiskla dlaně na prsa. Rudá skvrna na mých stejnobarevných šatech skoro nebyla vidět, ale i tak jsem věděla, že je velká. Začala jsem lapat po dechu. „Jak ses dozvěděla, kde jsme?“ pošeptal a já jsem mu podala zmačkaný dopis, který mi napsal. „Miluji tě.“ Stálo na konci. „Taky tě miluji.“ Potřebovala jsem mu to říct. Život ze mě prchal rychle a já se cítila až moc slabá. Slunce konečně vystupovalo nad obzor a na nebi se objevily červánky.

Michal Starý (17 let)

KDYBYCH BYL VĚDĚL, PROČ ŽIJI

Proč? Proč žiji? Otázka věčná, otázka tajemná, otázka všeho. Otázka, na niž odpověď je nejtěžší. Odpověď, nad níž si velikáni lámou hlavu a malí o ní ani nepřemýšlí. Možných odpovědí je dnes již mnoho. Ovšem je alespoň jedna z nich odpovědí správnou? Odpověď na tuto otázku toho totiž v sobě nese mnoho. Opravdu v sobě nese nekonečnou moudrost? A jaká by teda mohla být tato odpověď a není ale právě tato neznalost této odpovědi naším požehnáním? Není snad dokonce lepší možnost zvolit si svoji vlastní odpověď, svůj vlastní smysl?

Byla by znalost odpovědi darem? Či spíše darem danajským? Velice těžké rozhodnutí, samozřejmě už pouze ta příležitost dozvědět se odpověď na opravdovou otázku Proč zní neskutečně lákavě. Ale ukázala by nám směr, nebo by nás svázala provazy osudu? Mírně se bojím druhé možnosti. Nejsem si jist, zdali by nám cestu ukázala, či by nás po cestě jíti nutila. Musím říci, že zde si opravdu nejsem jist. Ale myslím, že by nám znalost přinesla obojí. Jak ukázání směru naší cesty, tak jisté omezení našeho vývoje, naší různorodosti, naší diverzity. Mnohem více z nás by se stávalo kopiemi druhých. Ovšem s jasným, správným, opravdovým smyslem žití. Více se přikláním myšlence, že znalost odpovědi by byla spíše kletbou než darem pro lidstvo jako celek ovšem rozhodně by byla darem pro jednotlivce.

Co by z nás tedy tato znalost udělala? Stali bychom se bohy. Protože kdo je to bůh? Bůh je ve své podstatě ten, kdo ví, ten, kdo zná. Stali bychom se těmi, kteří vědí, kam směřuje jejich cesta. Těmi, kteří znají smysl svého bytí. Myslím, že by tento smysl nakonec ale nebyl přijat všemi. Byl by dogmatem, které by sice valná část lidstva přijala, ovšem které by se jistojistě jiní snažili vyvrátit. Většina, která by tuto odpověď, tento smysl, toto dogma přijala, by se cítila povinná nesouhlasící jedince přivést na správnou cestu. A myslím, že by tím byl opět zaset další svár mezi lidstvo.

Ale existuje vůbec nějaká odpověď? Není opravdu celé naše bytí jenom o náhodě bez jakéhokoliv smyslu? I tato možnost připadá v úvahu, z objektivního pohledu je dokonce dosti pravděpodobná. Možnost, že celé naše žití je pouze souhra úžasných náhod vedoucích k vyvinutí snad jediného tvora ve vesmíru hledajícího právě ten smysl právě tu jedinou odpověď, která není. Byl by to stav vskutku ironický. Hloubající velikáni by se rázem stali marnivými, možná dokonce zbytečnými. Naopak ignoranti by se stali normálními.

Jak ovšem žít život beze smyslu? Myslím, že to snad ani není možné. Beze smyslu se nedá žít. Beze smyslu není život. Ano mírně si teď odporuji, ale myslím, že každý by si měl najít svoji ať už menší, či hlubší, ať už kratší, či rozsáhlejší

odpověď na otázku Proč pro sebe samotného. A to můžeme udělat tak, že si stanovíme svůj osobní cíl, či cíle smysl a se nám vyjeví automaticky spočívajíc právě v jeho, či jejich dosažení. I v případě, že by opravdová odpověď neexistovala, my, lidé, nějakou vidinu, nějaký cíl k šťastnému životu potřebujeme. Myslím tedy, že smysl je nutná věc, i za cenu toho že může být nesprávný.

Vyvstává otázka, není-li takovéto osobní stanovení smyslu námi iluzí, která nás pouze odrazuje od hledání opravdového smyslu. Myslím, že to pravdou není. Ti, co si otázku Proč uvědomují, na ní odpověď hledají. Stává se to jejich osobním smyslem života. Je to zvláštním paradoxem, jak jejich osobním smyslem života, který pravděpodobně není vytouženou odpovědí, se stává hledání a vytoužené nalezení právě té opravdové odpovědi.

Tolik a ještě mnohem více se skrývá v pouhém jednom slově, v pouhé jedné otázce Proč. Opravdová odpověď na ni je pro nás velice důležitá. Ovšem myslím si, že je dobře, že ji neznáme. Myslím, že hledání této odpovědi je lepší než ji znát. Že její neznalost nám více přináší, než bere, minimálně v měřítku celého lidstva. Bylo by sice úžasné znát smysl toho všeho, ale cena by za to byla obrovská. I možnost že tato odpověď vůbec neexistuje, je stále otevřená, ovšem i v tomto případě si myslím, že její hledání je lepší než její zavrnutí. Ovšem nějaký svůj smysl si každý zvolit musí. Zbývá jen doufat, že jeho cesta je co neblíže tomu opravdovému, správnému smyslu života. Ať už odpověď existuje nebo ne, skrývá se v ní neskutečná síla schopná naprosto změnit životy všech lidí. Osobně doufám, že se co nejvíce přiblížíme k jejímu nalezení, že k ní povede naše cesta, ale že ji ve skutečnosti nikdy nenajdeme.

KATEGORIE 4 B

Žáci studenti SŠ, poezie

Kristýna Brabcová (18 let)

KDYBYCH BYLA ZNOVU DÍVENKOU ANEB NÁVRAT V ČASE

Čas odchází rychlostí blesku,
Léta se píší na zlatou desku.
Je to už doba, co přišla jsem na svět.
Z malého semínka stal se růžový květ.
Zrajeme, rosteme, učíme se z chyby,
Pláčeme, smějeme se, plníme sliby.
Dobře si vzpomínám, dítě jsem byla.
Bez starostí, v pohádce sladce si žila.
Někdy si přejeme, čas navrátit se dá,
Byla bych zas dívenka, nezávislá a svá.
Nelze otočit pospíchající čas,
Léta nám vezme, běží jako d'as.
Život je dar, který byl nám dán,
záleží jen na tobě, ty jsi jeho pán.

Romana Čuhlová (16 let)

ŽIVÁ

Kdybych byla pávem,
byla bych živá?
Jeho krása dokáže rozbrečet,
ale i rozesmát.
Krása však netvoří život.

A kdybych byla láska,
teď bych byla živá?
Láska nás dostává do rozpaků,
stojíme bosí na ledě
a horko nám stoupá do žil.
Máme strach ji mít,
a přesto ji vyhledáváme.
Ale láska nemusí být opětována,
netvoří život,
je pouze silným poutem života.

A co kdybych byla strachem?
Byla bych živá?
Bojíme se tmy,
a tak zavíráme oči,
a když vyjde slunce,
schováme se do stínu.
Strach nás životem provází,
avšak vítězem není.

A proto se ptám,
Kdy jsem živá?
Jsem člověk.
Plná lásky.
Strachu.
Na dně.

Naděje v lepší zítřek.
Naděje v zamilování. Naděje v žití.
Někdy se cítím sevřená v koutě,
jindy volná jako pták.
Takže kdy?

Kdy jsem živá?
Možná když sleduji hvězdy.
Možná když sedím v lese.
Možná když miluji.
Možná když odcházím.
Možná když hledám.
A možná,
možná když umírám.

KATEGORIE 5 A

Dospělí, próza

Nikola Puškárová

KDYBYCH BYLA OPĚT DÍVKOU

"Ani v sobotu odpoledne nemůže být klid!" křikla jedna stará paní od naproti z okna.

"Nepískej, už jdu!" křikla jsem z okna našeho činžáku.

"Tak pohni, Haničko a vezmi si plavky," řekl Ladislav.

"Proč? Kam půjdeme?" zeptala jsem se a šibalsky se přitom na něj usmívala. "To je překvapení," odpověděl.

"Prosím, prosím, prozrad' mi to," žadonila jsem stále jako malá holka. "Kdybych ti to řekl, tak to přeci není žádné překvapení."

"No, dobrá," stroze jsem odvětila, zavřela okno a šla hledat plavky.

Odjeli jsme vlakem kousek za Prahu k nedalekému rybníku.

Léto se přihlásilo počátkem června 1946 v městech i na vesnicích. Na výsluní u lesa se vyhřívali v teplém letním sluníčku ještěrky a hadi. Koruny stromů jsou hustě obalené listím a jehličím. U nedalekého rybníka jsou davy lidí, někteří se opalují a jiní jsou těsně vedle sebe namačkáni ve vodě. U břehu na kraji se tvoří malý zelený žabinec. Skákají tu kuňkající žabky.

Je nesnesitelné vedro, jen mírný větřík si pohrává s trávou. Schováme se pod strom, kde je příjemný chládek. Mohutná vysoká koruna stromu mi zakrývá celé tělo a ani dotek slunce mě nedokáže ani trošku pohladit. Ladislav na mě poznal, že jsem jako by nepřítomna. Zeptal se mě, o čem přemýšlím. Odpověděla jsem, že o ničem.

Po chvíli jsem usnula a náhle mě probudil polibek od Ladislava a studené kapky deště stékající po mé kůži. Podívala jsem se na oblohu a už nebyla modrá jako moře, ale byla zcela zatažená. Kam se náhle vytratil ten letní žár? Jako kdyby slunce náhle uvadlo. Rozpršelo se ještě více. Vytvořili se větší kaluže vody a mezi nimi si děti vesele pobíhaly. My se však schováme pod mohutnější strom, kde se s námi tlačí ještě skupinka lidí. Po chvíli déšť ustal. Okolí je ještě mokré, ale zářící slunce opět vyjde a krajina je vlhká. Na obloze se objevila pestrobarevná duha.

Po chvíli mi Ladislav řekne, že musíme sbalit deky a jít na vlak, jinak nám ujede. Je nejvyšší čas jít na nádraží a cesta do Prahy trvá dlouho.

Z nádraží mě doprovodí až před činžák a tam mě políbí. Zrovna vyšel můj mladší bráška Petr, šklebí se a řekne posměšně: "Milenci se milují. Hanko, měla bys jít už domů, maminka potřebuje pomoci s přípravou večeře."

Odvětim mu, proč by ji nemohl pomoci on. Bráška však spěchá do hospody pro točené pivo tátovi, prý mají dnes plzeňskou dvanáctku. Pak Petřík si plácne na pozdrav s Ládíkem a pádí do hospody. Naposledy políbím Ladislava a pádím domů.

Doma není moc dobrá nálada, vycítila jsem to. Ptám se, co se děje. Přímo jsem naléhala. Táta říká, že je to složité, ale ve stručnosti mi řekl, oč jde. Komunisté si tu zadělávají na nový režim. Nálada je teď na to vhodná po válce. Jelikož táta zná mnoho politiků, tak ví, o čem mluví. Říká, že bychom měli emigrovat, dokud je ještě čas. Stejně nás tu už nic nadržuje. Odvětila jsem, že já tu mám svého Ládíka a že

nikam nehodlám jít. Tatínek mi řekl, ať jsem rozumná, že kvůli klukovi si nenechám zkazit zbytek života. Kdo ví, jak to tu bude vypadat. Táta dostal nabídku od bratra, aby za ním přijel do Anglie s celou rodinou. Což teď tatínek vidí jako jedinou možnost a skvělou nabídku. Jeho bratr se o vše postará, zařídí práci rodičům a nám najde vhodnou školu s Petříkem. Pro všechny to bude prý takto nejlepší. Strýček tam během války nastoupil k letectvu a už tam zůstal. Seznámil se tam s jednou sekretářkou a vzali se. Jenže já chci zůstat zde s Ládíkem.

Táta mi vysvětloval, že nemám ponětí ještě pořádně o životě. Válku jsme přečkali, protože jsme museli držet hubu a krok. Musel být někým jiným, i když v srdci on byl vlastenec. Ale nezmohl s tím absolutně nic. A teď válka už není, ale nastane taky nesvoboda. A on by se měl stát opět někým jiným? Z lidí se stanou poslušné ovce. Všichni do jednoho stejné, to on nechce. Nechce být zařazený do jednoho šuplíku k těm ostatním. Odjezd je to nejlepší řešení.

Nechtěla jsem odjet, rozloučení s Ládíkem bylo tehdy pro mě bolestivé. Byla to moje první láska, první láska úplně se vším. Psali jsme si neustále, i když jsme oba už byly v manželství a měli vlastní rodinu. Nikdy jsem na něho nezapomněla. Vždy na něj ráda vzpomínám, už je to však dva roky, co zemřel. Už jsme se nestihli setkat. Nikdy potom jsme se již neviděli. Někdy si

říkám, kdybych byla zase tou dívkou jako dříve, jak bych se zachovala? Stejně? Kdo ví... Čas bohužel nevrátíme dál. Už nikdy nebudu tou bezstarostnou zamilovanou dívkou, která se snažila užít mládí naplno. Kdybych byla opět dívka s tím šibalským úsměvem a věděla před tím, že ty dny se schylují ke konci, snažila bych se užít si každý okamžik, každou chvíli...

Červen roku 2000

"Babičko, proč jsi tak smutná," zeptala se vnučka paní Hany.

"Nevidím tu ten dům, ve kterém jsem bydlela a vyrůstala, holčičko," odpověděla smutným tónem.

"A jsi si jistá, že to bylo tady?"

"Ano, bylo to tady na Malé straně. Vzhled se mění, ale vzpomínky stále zůstávají, to si pamatuj. Už jsem tu dlouho sice nebyla, ale stále se tu snad vyznám. Popojdeme tedy dál."

Popošli dál a paní Hana poznala ten známý činžák, ale byl již předělaný.

V přízemí byla kavárna a v dalších poschodí snad nějaké kanceláře. Ale ten dům vypadal snad stále stejně, jako kdyby se s ním zastavil čas. Byl zcela nezměněn, bez poskvřny. Paní Hanka se konečně usmála.

"Vidím, že už máš konečně radost, tak bychom si mohli sednout do té kavárny," řekla vnučka.

"Souhlasím," odpověděla a vyprávěla ji svůj velice starý příběh...

Lenka Žáková (35 let)

KDYBYCH BYLA... SPISOVATELKOU

Už jako malá dívka jsem byla tichá, nenápadná a neprůbojná, prostě dítě, od kterého snad ani nikdo nic velkého nemohl očekávat. Málokdo však tenkrát věděl, co se odehrává uvnitř mě - v té malé blondaté hlavičce. Byla plná fantastických myšlenek a příběhů, které by se ta malá holčička neodvážila sama zažít. Proto se její život odvíjel v nejednom nádherném snu, kde se potýkala se zlem v lidech, ve světě, ale i v sobě samé. Tam si věřila, tam byl její svět.

Ano, ta dívka jsem stále - snad jen o pár centimetrů větší a lehčí o několik vzletných iluzí. Kde je má touha být kosmonautem, létat v raketě po neznámých planetách, objevovat nové světy, rozměry, věci a hlavně potkávat nové, neznámé bytosti roztodivných tvarů, inteligencí a schopností? A co ta nebojácná žena zapálená pro věc, objevující nové léky a substance, které pomáhají lidem zbavovat se nemocí a dělat náš svět lepší a bezpečnější? A co se stalo s tou zamyšlenou dívkou, co chtěla odkrývat hroby dávných civilizací, luštit jejich poselství a nacházet odpovědi na největší otázky lidstva?

Ne, nebude ze mě kosmonaut, protože v raketě bych asi většinu času musela strávit na toaletě, hrůzou bych brzy přišla o nervy a stala se jedním z milovaných chovanců psychiatrické léčebny s cimrou v tom nejvyšším patře. Vědeckou práci zřejmě taky nezvládnou levou zadní, když bez kalkulačky pomalu ani neodmocním čtyřku a chemické vzorce mi připomínají pokusy prvňáčka o písemnou práci. A archeoložka? Tisíce dalších důvodů proti...

Nezbývá mi nic jiného než kompromis. Zamyslím se, co mi zbylo... Mám pořád tu svoji hlavu a kupodivu v ní zůstalo ještě pár zajímavých nápadů. Jistě, spoustu iluzí už jsem stihla poztrácet v tom tuhém boji o přežití, ale něco by se snad našlo. Vždyť nemusím trpět v raketě, účastnit se vlastních chemických pokusů včetně následných explozí a přebírat lebky a stehenní kosti někde na druhém konci světa... V mé fantazii můžu všechno a nejen já! Kdybych tak byla spisovatelkou... Spisovatelé mohou všechno, jsou kýmkoli a čímkoli chtějí být, a přitom jsou v bezpečí. Chci, aby si i ostatní lidé, kteří nemají dostatek odvahy nebo možností stejně jako já, mohli splnit svůj sen a stát se alespoň na chvíli pilotem letadla, kapitánem parníku, prezidentem, vládcem neznámé říše, být kdekoli, ať už na Zemi, Marsu, Jupiteru či v jiné galaxii nebo dimenzi a prožívat stovky vzrušujících zážitků. Ve svých příbězích bych mohla dát sobě i jiným to, čemu se říká štěstí a splněný sen...

KATEGORIE 5 B

Dospělí, poezie

Květoslava Konárová (54 let)

KARIKATURISTA

Za záclonou do pokoje
přes nemyté okno
se baculaté nebe dere,
s plnými břichy se po něm válejí mraky,
jak polštáře z natrhané vaty,
barvami stříbrných vran
lehce pluje sem a tam...
Nahlíží mi přes rameno
a nevěřicně krčí čelo -

„Nebe na zemi, nebe příteli,
co tady vidíš asi?
Papíry a papírky,
les tužek po vichřici,
od kávy zaschlé hrnky,
moje nestříhané vlasy,
neholené strnisko
a tři dny staré tričko....?“

„Ne? Že to není všecko?
Že je tu se mnou lidiček hejno?

Usmívají se vleže a zavěšení v rámech,
od ucha k uchu pusy,
s vlasy jako hřebíky
hlavy položené všude na stojanech,
kolem smějících se očí vějířky vrásek.....

Jo, jo, milé nebe,
Co vidíš, jsou moje děti.
Karikatury.

Pamětliv totiž dobré rady pana Bradburyho,
našel jsem ke skutečnosti vlastní klíč,
co odemyká nepřístupné dveře, za kterými slyším smích:
“Dostanete-li čistý linkovaný papír,
pište napříč.“

(Kdybych byl karikaturistou)

Květoslava Konárová (54 let)

DOBREJ KŠEFT

Tisíc polí průhledů,
tisíc různých pohledů.
Z ulice poseté kroky,
všichni koukaj sem,
z nevlídných pokojů,
všichni koukaj ven.
Vidí tisíc barevných osudů.
U jejich nohou milenci se líbají,
je svědkem tisíce setkání.
Po jejich tvářích kyselé slzy stékají,
když podzimní mlhy město zahalí.

Je taková, jakou si ji umudlám.
Kdo může říct jako já,
že tlačím na ni akorát?
Špínu ulice z ní omývám.
Čistá, křehká, průhledná, oslnivá, zářivá,
nevadí mi, že je holka prodejná,
všechno se v ní ukrývá.
Na odiv všem touží každý den se dát –
mužům, mnohdy nevšímavým, netečným,
ženám, co se v ní vzhlížejí
a o němý soud ji pohledem žádají,
dětem, co tisknou se k ní nosíkem zvědavým...

Každý den ji dobývám, hodin osm a půl,
kdo může hlavu lehkou mít a denně čistý stůl?

Já. Výlohy města umývám.

(Kdybych byl umývačem oken)

Markéta Konečná (40 let)

KDYBYCH BYLA KAPR KOI

Opekla jsem svoje srdce na pánvi z obou stran,
abych ti ho mohla servírovat vřelé
a živé zároveň.

Japonci takto mučí kapry koi,
krvavou stranou nahoru je polomrtvé – položivé kladou na talíř.
Baví se u jídla a srdečně se smějí.

Chtěla jsem se smát společně s tebou
věcem, co neubližují.

Zábava se však nekoná...

Zůstala jsem sama
na žhnoucím teflonu
sobě k výsměchu.

Vždyť „vzpomínat není na co“.
Jak pro koho.

Kdybych byla horší než ona, odešla bych beze slova.
Ale nejsem.

Nikdo totiž není lepší nebo horší než druhý.
Jen jiný.

Přesto bych však řekla ANO,
kdybys ty řekl, POJĎ.

Mince, stejně jako kapr, má dvě strany.
Jak velký je líc, stejně velký je i rub.
To mě taky naučili Japonci.

Nechápu, proč stále říkám ANO,
i když můj líc má tisíc rubů
a ty už dávno ani nevíš,
že někdo jako já někdy byl.
Vždyť přeci „vzpomínat není na co“.
Jak pro koho.

Kdybych byla kapr koi, nesla bych to nějak líp.
Mlčky.

Leona Pivková

KDYBYCH BYLA

Kdybych byla opičkou,
tou opičkou maličkou,
skákala bych v divočině,
ležela si pěkně líně,
ale že jsem žena,
nejsem často němá.
I když se to čeká,
vůbec mě to neleká,
jsem žena plná síly,
ač mě to často mýlí.
Já jsem v životě optimistka,
vadí mi každá pesimistka.
Mám ráda veselé lidičky,
a ne uříkané opičky.
Do všeho se vždy deru,
za své děti se peru.
Peru se třeba za stromy,
a zkoumám při tom zákony.
Myslím, že nejsem závistivá,
jenom jsem žena často chtivá,
chtivá lečjakého poznání,
možná to lidi zahání.
Uklízím, smežčím a vysávám,
u toho pořád nadávám,
že nejsem žádná popelka.

Jsem celoživotní rebelka,
doma mi sluší i zástěrka,
peču, vařím i smažím,
dobroty na stůl snáším.

Do práce chodím s radostí,
než se tam potkám s blbostí,
svou práci mám velmi ráda,
blbost mi život skrádá.
Někdy jsem lvice dravá,
mohla bych být kočka hravá.
Tvořivost mi není cizí,
navlékám si perly ryzí.
Co zcela jistě mě nebaví,
pečovat o květiny.
No smiřte se s tím,
že každý člověk je holt jiný.
Já, ale neříkám, že nemám ráda hlínu,
mám ráda tu, ze které vytvořím ležící
kočku Mínu.
Mám spoustu negativ,
to už nechám na vás,
milí přátelé co vás do toho ženu.
Jak vy vlastně vidíte současnou ženu?
Na to se Vás zeptala Leona Pivková

Lenka Žáková (35 let)

KDYBYCH BYLA...

Kdybych byla andělem
a rozevřela křídla,
pak srdce zkřehlá bolestí
zas tála by a jehla.

Všem duším světem zkoušeným,
co strach je vězní v tvrzích,
já podala bych jako lék
očíšťující slzy.

Kdybych byla Bohyní,
tou alternací Boha,
milovat byla by na světě
jediná lidská touha.

Jenže jsem "pouze" člověkem
a v nemnoha vyznám se tajemstvích,
tak snad alespoň postačí,
že dávám lásku
a vlastní smích.

KATEGORIE 6 A

Senioři, próza

Rudolfa Vrbecká (92 let)

VZPOMÍNKA MÉHO MLÁDÍ

Kdybych byla věku mládežnického těšila bych se na horolezeckou stěnu. Kdybych byla ve věku zralém využívala bych s radostí nový plavecký bazén. Jenže tyto léta už mám dávno za sebou. Nakousla jsem už desátou desítku svého života a s povděkem využívám možnost bydlet v domě s pečovatelskou službou. Už víc jak 50 let žiji na Vysočině. Mám ráda její malebnou krajinu a milovala jsem dlouhé procházky po lních cestách ke koupališti, k Černému rybníku nebo Mlynářičku většinou v doprovodu psa. Venčila jsem nejen psa ale i sebe. Pohyb na zdravém vzduchu byl lék na tělo a líbezná krajina kolem osvěžující koupelí pro duši. Nyní mi už tělesná schránka dovolí jen malé procházky okolo Kazmíráku a to jen díky lavičkám, které mi dávají jistotu, že kdykoliv si mohu odpočinout. Nejraději mám lavičku za můstkem u potoka usazenou mezi dvěma vysokými stromy, kde voda tiše pobublává a šumí listů na stromech. Je to místo kde se dobře sní i vzpomíná. Ve vzpomínce se mi vynořila jiná lavička v mém dětství u babičky na dvoře. Byla primitivní jen dva vysoké špalky a na nich fošna. Mezi ní a zítkou rostl starý šeřík. Kmen měl celý svraštělý, ale z jeho kořenů bujely bohatě odnože, když rozkvetl, lavička byla v objetí voňavého roští. I přesto, že na dvoře bylo v malebném nepořádku hromada dřeva na sekání, sud pod okapem na dešťovou vodu, železná hrazda, na které babička větrala peřiny, anebo strýc, který byl zaníceným cvičencem sokola, trénoval svoje shyby a výmyky. Na protější straně dvora stála dřevěná budka s označením 00. Ani pro tyto skrumáš různých předmětů neztratila lavička svou důstojnost a otevřenou náruč. Když na ní v neděli seděl dědeček ve svátečním obleku s kloboukem na hlavě a fajfkou v ruce, přisedla k němu babička ve štofové sukni po kotníky v ktrátkém kabátku s odtrčenými šůsky a ve svátečních šněrovacích botách. Když čekali nedělní návštěvu tet a strýců. No, mě jako dítěti tenkrát připadali jako král a královna v šeříkovém království. A vzpomínka zhasla. Najednou mě bylo líto dvou laviček na cestě od domova s pečovatelskou službou na cestě k mostu, které byly tak bezbranně nahé. Představila jsem si, jak by bylo hezké, kdyby i ony byly oblečeny do voňavého obalu. Kdybych byla zahradníkem tak bych pro každou z nich vysadila kousek živé přírody, která nepotřebuje zvláštní péče. Jedna by dostala oblečení z šeříku, jiná z jasmínu, případně šípovou růží či obyčejný černý bez případně planou trnku nebo lísku. Možná by to někdo považoval za bláznivý nápad stařeny, ale každý má jiný vkus a já mu ho neberu. Už nejsem schopna obdivovat tuto prostou krásu po lních cest, mezí a jejich prostou ozdobu rostlin, když nemůžu já do přírody tak by příroda přišla za mnou. Je to jen moje připomínka k tématu kdybych mohla.

Libuše Topinková (67 let)

Kdybych si byla zapisovala všechny perličky svých žáků, mohla bych dnes vydat knihu.

Měla jsem v životě velké štěstí, že moje práce byla i mou velkou láskou a radostí. Po dobu 36 let jsem učila na venkovské škole žáky 1. - 5. ročníku. Někteří byli hodní, tiší, nenápadní, jiní na sebe upozorňovali, jak se dalo. Jeden z nich byl však tak výjimečný, že na něj nikdy nemohu zapomenout.

Říkejme mu třeba Pepíček. Pocházel z rodiny s pěti dětmi, a proto doma na jeho zvědavé otázky nebylo vždy dost času (internet tehdy ještě nebyl rozšířen). Zdrojem informací jsem se tedy stala já. Už v první třídě se mnou zůstával i po vyučování, stále se na něco vyptával a já trpělivě odpovídala. Jeho zájmy byly různé. V jednom období se intenzivně zabýval němčinou. Pokud ho zajímaly běžné výrazy, bylo hej. Chtěl-li vědět, jak se řekne jeřáb, musela jsem vzít na pomoc slovník. Jednou už mě jeho dotazy unavovaly, řekla jsem mu, ať si trhne nohou. Jeho následující dotaz zněl: „Jak se to řekne německy?“ A já byla v koncích.

Když dostal k Vánocům zeměpisný atlas, zkoušel mě z hlavních měst různých zemí světa, řek, moří, hor apod. Díky němu dodnes vím, že hlavní město Kapverd je Praia.

Pak následovalo období luštění křížovek. Uprostřed matematiky náhle zvedl hlavu, namířil na mě prst a vyhrkl: „Zakladatel bajky na čtyři (ř v té době neuměl vyslovit).“ Po mé odpovědi Ezop, pravil: „Máš plavdu,“ a počítal dál.

V tělocviku byl výjimečně neobratný, ale vzácně houževnatý, proto se naučil kotoul, skákat přes švihadlo i vyšplhat na tyči. Mně jednou pravil: „Tebe bych chtěl vidět, jak vyšplháš až nahoru.“ Já jsem mu odpověděla, že na to já tam nejsem, že mým úkolem je naučit to jeho. Potom už to po mně nevyžadoval.

Pokud jsme jeli na školní výlet, seděl Pepíček vždy vedle mě a pořád mi něco ukazoval nebo se na něco ptal. Náš pan řidič mi jednou povídal, že by se z něj zbláznil za týden. No, snad to na mně nezanechalo stopy tak markantní.

Práce to byla svým způsobem značně náročná, ale moc ráda na Pepíčka vzpomínám a myslím, že dost obohatil i on mě.

Helena Žáková (78 let)

„KDYBYCH BYLA ...“

Názvem zadání literární soutěže v Novém Městě na Moravě „Kdybych byla ...“ se mi ihned vybavila slova písně : Kdybych byla ptáčkem, tím malým zpěváčkem, zatočila bych se nad naším dvorečkem. Nad naším dvorečkem, nad naší maštalí, podívala bych se, co chlapci dělají. Přála bych si být ptáčkem a vzlétnout nad naším krásným městem a vychutnat si pohled, jaký mají ptáčci shora. Vžila bych se do slov té lidové písně a ve vzpomínkách bych zakroužila v těch místech, kde byl můj rodný dům i s dvorečkem, který nikdy z paměti nezmizí, vidím jej stále před očima i když už není – podlehl nové zástavě, byl zbourán. Mít možnost volného pohybu bez jakéhokoliv omezení, kde nejsou ulice, křižovatky, přechody, kruhové objezdy a jiné překážky, být volný jako pták. Být nezatížena povinnostmi člověka co všechno musí udělat, aby mohl v klidu žít. Kolik je nutné mít povolení, dodržovat různá nařízení, pracovat, abychom si vydělali peníze, kterými si svůj život vlastně platíme. Není vůbec lehké se ve všech nařízeních orientovat, často se předpisy mění. Neznalost neomlouvá a hrozí postižení. Takže žijeme v neustálém stresu, abychom na něco nezapomněli. Platíme za všechno, co k životu potřebujeme od začátku života až do smrti. I za rakev, pohřeb i hrob. Jen vzduch máme zdarma. Kdo vydělá peněz více, žije se mu lépe, kdo méně, musí se uskromnit. Lidský život podléhá zákonům a předpisům země ve které žijeme. Je evidován. Uvědomuji si, že v našem světě žije velký počet lidí různých národností a zvyků a není možné, aby si každý dělal co sám chce.

Porovnávám – kdybych byla ptáčkem. Pozoruji je často na zahradě. Poletují ze stromu na strom, na keře, hopkají po trávníku, snaží se něco dobrého najít k uzobnutí. Někteří se ani nebojí, poletují blízko. Vrabci se drží v hejně. Je obdivuhodné je pozorovat, když na suchém, prázdném záhoně se peleší v hlíně celé hejno. Co ti tam vyvádí, je to úplné divadlo. Zůstanou po nich dolíčky v záhoně. Vzpomínám, když jsme měli dvůr a stáje pro koně a krávy, tak jak každý rok tam znovu na jaře přilétaly vlaštovky, vracely se z teplých krajin k nám domů do svých hnízd, kde se jim asi líbilo. V zimě ráda ptáčky pozoruji, jak létají do krmítka. Ráda bych si zkusila být ptáčkem. Mohla bych být třeba kosem. Ti neodlétají na zimu do teplých krajin. Pozoruji dvojici na naší zahradě, jsou tady už asi zabydlené, patří do naší rodiny. Máme na zahradě dost dřevin, kde se ptáčkům daří. Rána vítají ptačím koncertem, který je pro nás budíčkem. Kdybych byla ptáčkem, využila bych jejich volnosti v pohybu bez

jakéhokoliv omezení a zákazů. Podívala bych se na náš svět z ptačí perspektivy. Naše krajina je hezká, je zde dost stromů, keřů, zeleně, potoky, rybníky. Myslím, že každý ptáček si najde svoje hnízdečko, kde je spokojený a dobře se mu žije. Já bych co nejvíce létala a prohlížela si naši českou zemi a porozhlédla bych se

i za naše hranice, dál do světa. Samozřejmě bych si co nejvíce prohlédla naše město a okolí. Pohled na naše město je ze všech stran velmi pěkný. Přijíždí se ze všech stran z kopce a na město a jeho okolí je velmi pěkný pohled, je lemován lesy. Moje přání do budoucna je jak pro ptáčky, tak i pro náš život žít v míru, bez válek, užívat si života a radovat se z maličkostí, které denně prožívám.

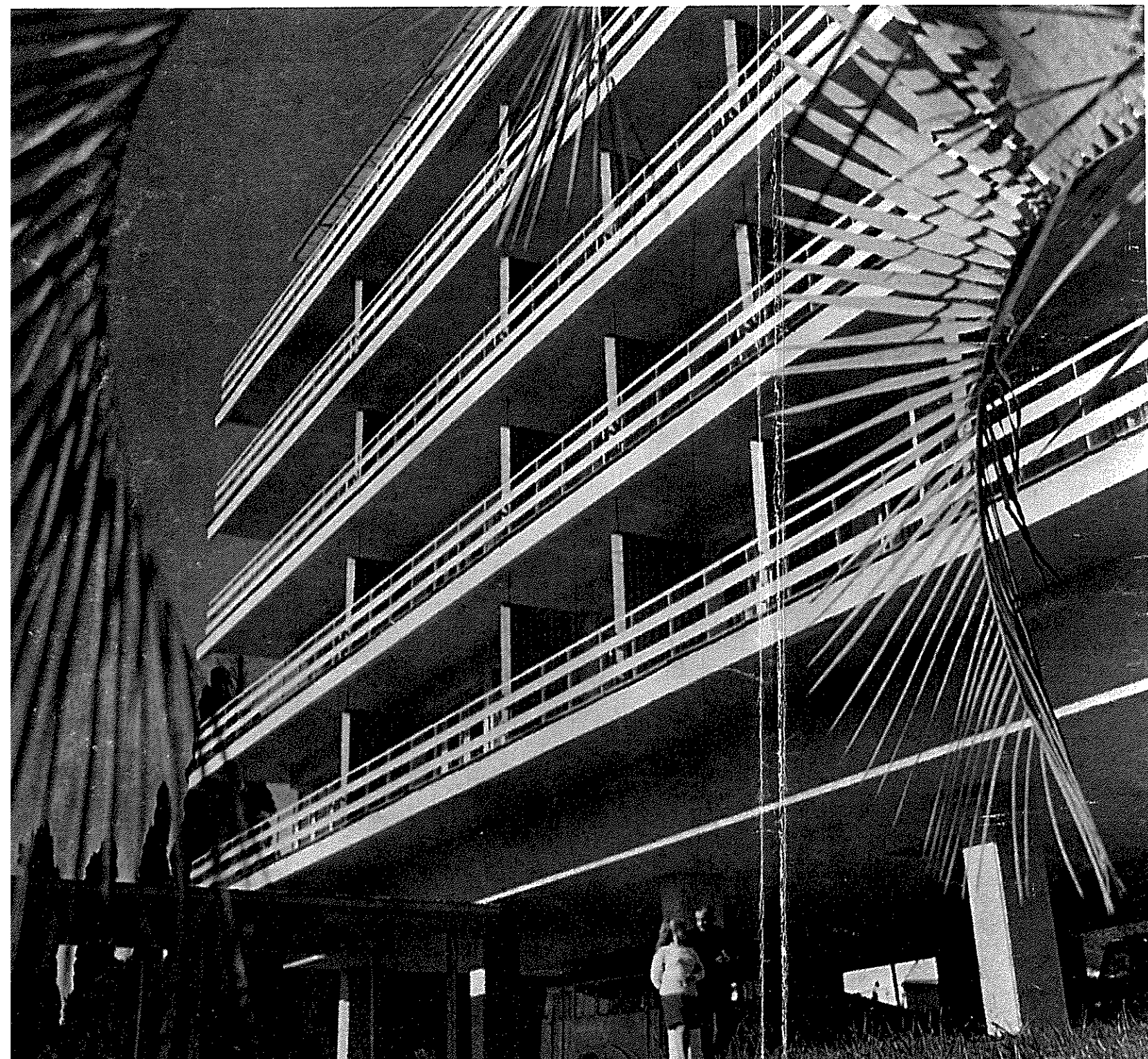
KATEGORIE 6 B

Senioři, poezie

Napsáno podle pohlednic -

obrázek pro prasátko pro štěstí kreslil J. Hlanaš st.,
a obrázek pro opičku Bětka J. Falber.

Olga Marková

Prasátko pro štěstí

"Výjééé, koníčku!" děda volá,
jeho vozík nemá kola,
jsou to velké saně,
sednout můžeš na ně.

Koupil děda stromek malý,
za šest korun mu jej dali,
pro štěstí veze i vepřík,
ten si však po cestě naříká:

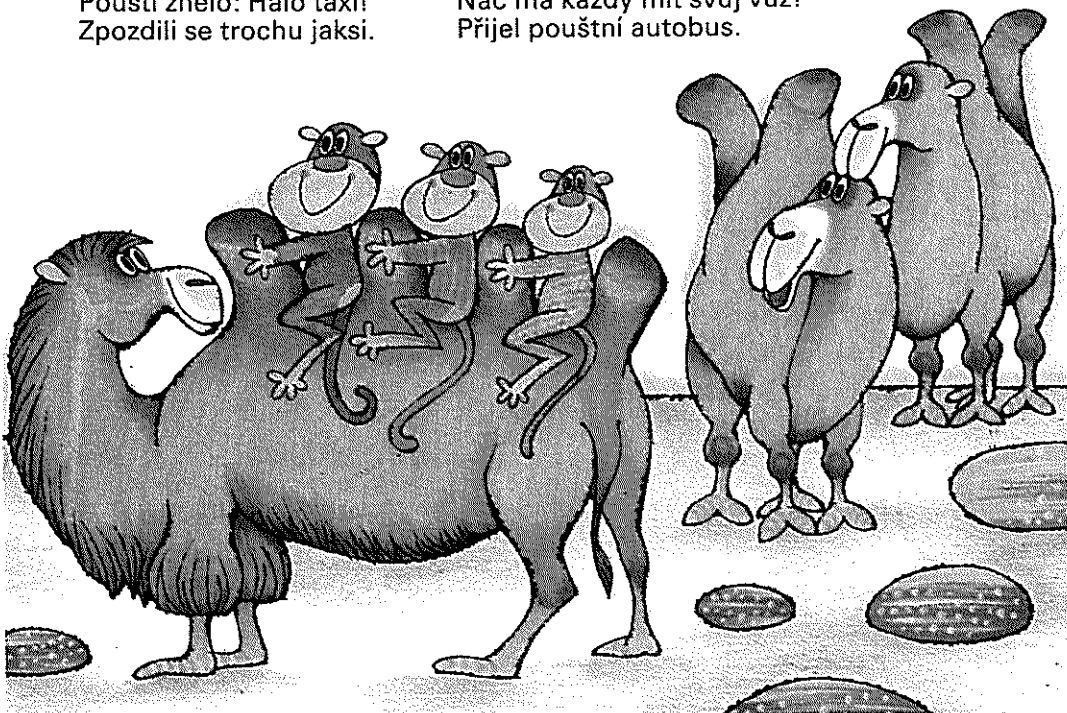
"Kam mě to vezou? Nechci se véztí,
maminec chci se pod nohy pléstí.
Jsem ještě maličký, chci bumbat mlíčko,
kde jsi, ach, kde jsi, má dobrá matičko?"

Přiběhl Alík, štěká: "Haf! Nekňuč,
raděj se zvyklostem lidí přiuč!
Vezeš jim štěstí, nebo ne?
Dostaneš mlíčka, jémine!"

"Chro, chro, myslíš, kamaráde?
Nezkušené jsem, tak mladé!
Přijď někdy, též ti dám štěstí,
nebo se můžeš hned s námi svéztí!"

Pouští znělo: Haló taxi!
Zpozdili se trochu jaksi.

Nač má každý mít svůj vůz?
Přijel pouštní autobus.

Jak opička Bětko cestovala

I.

Bylo to jednou v neděli ráno,
jak by vše bylo osudem dáno,
opička dospěla k rozhodnutí
vydat se na cesty. Kdo že ji nutí?
Dosud si hrála jen se zvířátky,
odejde - a snad vrátí se zpátky.

Velbloudí jízdy se nabažila,
marně ji tetička konejšila,
nakonec nad Bětkou bědovala:
"Domov jsem pro tebe uchovala,
rodiče nemáš, vzali je k cirku,
nespatřím nikdy svou sestru Mirku!"

"Vypravuj, teto," Bětka zaprosila,
matnou jen představu v srdci nosila;
"jak se to s maminkou, tatínkem stalo,
proč jsem svých rodičů užila málo!"
Opička mazlivě špulila tlamičku,
jen aby přiměla k řeči svou tetičku.

Filuta jedna, hlavička chytrá,
zvěděla všechno hned toho jitra.
Tatínka s maminkou lapili muži,
co v klubu artistů svaly si tuží,
tancům a přemetům učí i zvířata,
marná, ach, marná je o všem teď debata.

Tetička vzdychla, utřela slzy,
ztratila sestru a to ji mrzí.
Opička tišila její žal:
"Rychle mi na cestu uzlík sbal!
Odejdu do světa, najdu je snad,
budu se všude ptát a pospíchat."

"Ty malý blázínku, svět je tak velký,
že tvoří národy, ohromné celky.
Nenajdeš známého, milá brachu,
ztratíš se jak v poušti zrnko prachu."
Tetička vymlouvá Bětce ten nápad,
ta však již hledí v dál, směrem na západ.

"Myslíš, že tou stranou se tehdy vydali,
když s mými rodiči zpět se ubírali?"

"Inu, jestli mi paměť dobře slouží,
bylo to směrem co slunce se plouží."
Opička neměla žádné stání,
cestovat počala za svítání.

II.

Kde byly stromy, houpala ve větvích,
kde byla mýtina, přeběhla hupkajíc,
tu nejeden haď lenivě hlavu zdvih,
tam v houští se vyplašil nejeden zajíc.

Sluníčko hrálo z oblohy vysoké,
bylo již málem k samému poledni,
když Bětka spatřila prostranství široké,
něco jí šeptalo: "Dobře se rozhlédni!"

Nu, to přece rozumek v malé hlavičce,
nemohl to být nikdo jiný,
radil, co dělat, nezkušené opičce,
vrozený instinkt divočiny.

**Praní prádla je dnes stejně primitivní jako
před tisíci lety; jen barevná umyvadla z umělé
hmoty prozrazují, že jde o současnost.**

Že bylo věru nač s podivem hledět,
namísto mýtiny vodní hladina,
zůstala opička nehybně sedět;
od této chvíle jiná pouť začíná.

Poprvé vidí lidská stvoření,
žena a dcerka perou prádlo,
žádný muž - lovec v blízkosti není,
v úzkosti Bětku rychle napadlo.

Řeka se místy úžila pod stromy,
opička hleděla na obě strany,
kudy by přešla, nabádá vědomí,
cesty ve větvích jsou vždycky vyhrány.

A opět les hustší, a opět loučka,
a znovu lidé, těm musí přivyknout,
jen mužů se bojí Bětko droboučká,
spoléhá na hbitost, lovcům chce uniknout.

Tak minul den. Palmy i s kokosy
prořídly víc. Tu vidí Bětko
chaty jak v zahrádkách z rákosí.
S kýmpak se tady asi setká?

III.

Přespala na jedné z vysokých palem,
snídání měla v svém uzlíku darem.
Čekala zvědavě, co bude se dít,
v těch chatách s verandou přec musí kdos žít.
V tom vidí paní, pozvolna vychází,
a za ní muž, snad manžel, ji provází.

Z vedlejší chaty starší pán vyhlíží,
což jestli někdo z nich opičce ublíží?
"Už máte sbaleno? Škoda, že odjíždíme,
takový kraj tropický sotva kdy spatříme,"
ptala se paní, v kostým oblečená.
Byla to milá, usměvavá žena.

"Zas o kus dál, viďte, pane učiteli,
program je pevný, chcete či nechcete-li,"
připojil k tomu muž mladší svůj názor.
"Jsem zcela připraven, můžem jet do hor.
Jen ať to letadlo nezmeškáme,
do jiných končin teď zavítáme."

I naslouchá opička, ušima kroutí,
hle: kufry se vynáší, též jeden z proutí!
Jak malý domeček, myslí si opička,
puďí ji zvědavost, déle již nevyčká,
spouští se se stromu níž a níž,
až zcela opouští svoji skrýš.

Hop a skok! skrčí se za kufr žlutý,
ten ji však neláká, zůstává netknutý,
hlavička zpoza něj vyhlíží zvědavě.
Naštěstí turisté uslyšeli právě
přijíždět po cestě auta dvě velká,
opička přeběhla rychle jak střelka.

Proutěný kufr ze všech stran zkoumá
zatímco majitel u auta bloumá.

"Hodinku oňech a potom startujeme,
teď se však dobrého moku napijeme!"
Řidiči usedli s turisty do stínu,
jali se vyprávět kdejakou novinu.

Opička bez zábran zkoumala proutí,
našla i petlici, zvolna jí kroutí,
zvedá ji vzhůru a víko s ní,
teď, milá opičko, užasni:
co je tam uvnitř, jakápak skrýš?
Stačí jen nahlédnout a všechno zvíš.

Bylo tam prádlo a nějaké krabičky ...
vtom víko spadlo ... a není již opičky!
Schována v koši jak by ji někdo lapil,
propána, co bude dál? Čas rychle kvapil.
Kufry pak nosili na auta k silnici,
bezděky zavřeli i volnou petlici.

Tak malá opička do světa vyjela,
nevidouc, krajinu svou rodnou mýjela,
i v letadlo přenesli kufry bez nesnází,
zdá se, že Bětku na cestě štěstí provází.
Choulí se pod víkem a ani nedutá,
jen srdíčko jí v hrudi hlasitě ťuká.

IV.

Letadlo letělo vysoko nad mraky,
motory hučely a lidé dřímali;
schovaná opička usnula taky,
růžoví andílci její sny hlídali.

I zdálo se zrovna té malé čtveračce,
ve velkém stanu, sama jen malinká,
že s lidskými tvory přihlíží rvačce,
prali se opice, viděla tatínka.

Již chtěla vyskočit a běžet k němu,
pohyb byl tak rychlý a zoufalý,
že díky jen košíku proutěnému
hlavička dostala náraz malý.

Procitla ze spánku, zbystřila sluch,
vzpomněla, že leží v proutěném koši,
avšak krom motorů nižádný ruch
neslyšet nablízku. Pak přišli hoši.

Popadli kufry a druhá zavazadla,
právě když motory ztichaly,
opičku v ten okamžik úzkost přepadla:
což aby ji tu tak nechali!

Konečně cítí, jak s košem je nesena,
 spleť lidských hlasů kol ní hučí,
 a vzápětí znovu je něčím vezena,
 ve vyhládlém bříšku jí kručí.

Skupina turistů jede teď autobusem,
 pan učitel koš svůj má u nohou,
 zimou se zachvívá při rozhovoru kusém,
 svetr si lidé obléci mohou.

Opička neví, jak se to stalo,
 že víko se pojednou samo zvedlo.
 "Chlupaté mládě! - Kde se tu vzalo?"
 učitel zvolal a víc tváří zbledlo.

Bětká se lekla, hop, ^{hcm,} ke stropu!
 Houkala ruče z místa na místo,
 byla jak vzácný suvenýr z tropů,
 někdo ji lapí, to už je jisto.

Konečně našla místečko v síti,
 očima kmitá na všechny strany,
 "co ji teď čeká? Jak bude žítí?"
 hrozí se rozumek ustaraný.

Tu vztáhlo se po ní rukou několik.
"Čí je ta opička?" ptalo se dítě,
a ženský hlas řekl: "Neboj se tolik!"
Bětka ucouvla hlouběji do sítě.

"Je plachá, má strach, nechte ji!"
řekl pan učitel s vlastnickým právem.
Ve svetru bylo mu tepleji,
slovem i ji halil jak vlídným hávem.

Zakrátko Bětka se uklidnila,
hleděla po lidech i z okna ven,
než do hor vjeli, s nimi se sžila.
Byla to skutečnost? Nesnila sen?

Kdosi jí podával banán k snědku:
"Opičko, tumáš, vem si pochoutku!"
To bylo něco pro naši Bětku!
Smlsla si a dělala jim loutku.

Zhoupla se z tyčky na tyčku sem tam,
až ze všeho velmi rozdováděna
křikla: "To jako po stromech létám!"
Pojednou za krkem měla ji žena.

"Ach, moje vlasy!" zvolala zděšeně,
popadla Bětku za chlupaté ruce,
avšak muž za ní pravil usmířeně,
jako by hovořil k její paruce:

"Vždyť nemá rozum, chopí se všeho!
... Honem pojď ke mně na klín, maličká,
neboj se, nestane se ti nic zlého."
Uchopil Bětku a už ji hýčká.

"Takhle jedou dámy, takhle jedou páni,
a tak husaři, tak husaři, tak husaři!"
Opičku houpá na kolenou, že ani
nevnímá, jak bavit ostatní se mu daří.

Přijeli k hotelu, museli vystoupit,
opičku schovali do koše zase.
Je třeba obojek s řemínkem jí koupit,
na známé místo Bětku schoulila se.

Pak byli turisté ubytováni,
seděli v jídelně, šli také k lékaři;
hodný pan učitel zažil zklamání:
zvýšený krevní tlak mu výlety zmaří.

V.

Sotva se opička po ránu vyspala,
na cestu k snídani obojek dostala.
Zároveň vyslechla pánovo přikázání,
jak se má chovat v jídelně u stolu,
že tam musí poslušně sedět bez skákání,
jinak že nebudou moci být spolu.

Vše dobře dopadlo a šlo se hned na výlet,
však zarmoucen učitel byl jenom na pohled.
Řekl svým přátelům: "Půjdeme za vámi
zvolna, jen pomalou procházkou,
pokyny lékaře mi jsou dobře známy."
Do výše hor pohlédl s láskou.

Tak spolu chodili den co den,
vycházkám pobyt byl zaslíben.
Opička užila volnosti vesele,
hupkala po cestách bez obojku,
smál se pan učitel, smáli se přátelé,
dělala kotouly, uměla stojku.

Všichni si chlupáčka velice oblíbili,
neb družně ve skupině jak rodina žili.
Byla to skutečně příjemná dovolená,
počasí turistům pohodu přálo,
"škoda, že končí," vzdychla si nejedna žena,
"za danou cenu to opravdu stálo."

Opět je vezl autobus na letiště,
ještě zavolali: "Nashledanou příště!"
a hotel zmizel pohlcen horami,
Klesali níž a níž silničkou klikatou,
Bětka se nemohla potěšit hvězdami,
schovali do koše čtveračku chlupatou.

Prospala v letadle dlouhou cestu
a když pak jeli k velkému městu
Bětce již známým autobusem,
pustili i chlupáčka na svobodu,
vřeštěla při skocích: "Tu jsem, tu jsem!"
Každý rád vzpomene na tu příhodu.

VI.

"Tady jsme doma," řekl pan učitel,
když vešli do velkého domu v sídlišti,
jevil se opičce co hodný přítel,
protože zvolal na děti na hřišti:
"Hej, chlapci, pohleďte, koho tu mám,
pojďte sem nahoru na chvíli!
Půjčím Vám malého přítele k hrám."
Opičku Bětku v okně spatřili.

Toť se ví, že nikdo je nepobízел,
jak šipky letěli nahoru po schodech,
řešili společně tu hlavní svízел,
kdo péči převezme v následujících dnech.

Bětka se měla k životu čile,
hned byla u Jendy, hned zase u Borka,
dělala kousky všem roztomilé,
vedli ji na hřiště i k známým do dvorka.

Válela sudy v trávě na zahradě,
šplhala po stromech, česala ovoce,
zdálo se zprvu být všechno nasnadě,
však skončily prázdniny, krásné v tom roce.

Učitel starostí chmuřil své čelo,
s dětmi se radil, co učinit,
leď komu by se od opičky chtělo?
Nikdo je nemohl ze zlé péče vinit.

"Povinnost volá, škola je tu,"
učitel sám za všechny rozhodl rázně,
"je konec hrám, krásnému létu,
opičku svěříme jinam bez bázně."

A nápad se zoologickou zahradou
byl věru dobrým východiskem,
bude mít opičí domov se ohradou,
s odbornou péčí, a s tím ziskem.

VII.

Naposled vedl pan učitel opičku,
děti jí návštěvu v ZOO přislíbily;
jak doma u tety špulila tlamičku,
tak dobrými přáteli spolu byli.

Najednou, když přešli křižovátku,
spatřil pan učitel, jak hlavu zved,
plakát, a na něm opičí matku
v sukýnce s dceruškou. Zamyslel se hned.

To by též bylo pro malou Bětu,
umí leccjaký kousek hrdinský,
líbila by se celému světu.
Možná ji přijme cirkus Tallinský.

A tak místo do ZOO šli do cirkusu,
neškodí shlédnout umělce cizí,
koně tam cválali v mírném poklusu.
Těch světel a třpytu jak zlato ryzí!

Seděli dost blízko, ve čtvrté řadě,
na koni opice balancovala,
uprostřed, vysoko na dlouhém hřadě
malá opička sem tam se houpala.

Pak statný opičák kotouly metal,
vyskočil a dělal přemety,
zhoupł se na bradlech a jako by létal,
to vše ho učili před léty.

Pak výstup další: přišla co kapela
celá ta opičí rodinka,
chlupatá maminka klarinet měla,
opička hledala tatínka.

Opičák, bubeník s paličkou v ruce,
pokazil číslo nacvičené,
neb sotvaže vešel, čenichal prudce,
cítil své mládě prvorozené.

Vtom opičí matka též zpozorněla,
dívá se za otcem, jak k Bětce míří,
té se již dušička tak rozechvěla,
že neschopna slova jen k oběma vzhlíží.

"Jsi to ty, Bětko?" volala maminka
derouc se mezi lavice s diváky,
Bětko již pevně objímá tatínka,
po chvíli tiskne ji opice taky.

To bylo v cirkusu pozdvižení!
Opičí rodinka jásala.
Nikomu opičky líto není,
s rodiči u cirkusu zůstala.

KATEGORIE 7 A

**Klienti Centra Zdislava
a žáci ZŠ Malá, próza**

Nikola Flídrová (14 let)

KDYBYCH BYLA MOBILEM

Kdybych byla telefonem, všichni by mě drželi v ruce 24 hodin denně. Domlouvali by se, kde by si dali schůzku s kamarádem. Byl by svět snadnější, kdy by se vše mohlo pouhým dotykem zařídit a vyřešit. Většina lidí raději vnímají mobil než krajinu, okolí, zvěř. Myslí si, že na mobilu se dá vyčíst mnoho. Lidé mobily pořád zdokonalují, upravují a dávají jiný vzhled. Nejvíce se na mobilním telefonu používá internet a facebook. Lidé se tak zabaví na celý den. Ničí lidem oči, mozkové buňky. Mnoho se na něm provolává a také se rychle vybije. Jsou na něm závislé tisíce lidí, bez něho si už neumí představit život.

Nikola Menšíková (13 let)

KDYBYCH BYLA VETERINÁŘKA

Od malička jsem měla ráda všechna zvířátka.

Stále mě tato láska drží. Mým snem je být veterinářkou, pracovat se zvířátky je mé životní přání. Chtěla bych mít svou ordinaci, kam by za mnou chodili chovatelé se svými zvířátky, které bych vyšetřovala, předepisovala léky, prováděla drobné operační zákroky. Bohužel toto přání se mi asi nesplní. Mám problém s učením. Udělám vše, abych se tomu snu alespoň přiblížila.

Klára Novotná (13 let)

KDYBYCH BYLA ...

Kdybych byla prezidentem- já vlastně prezidentkou naší vlasti, tak bych se starala, aby se v naší zemi žilo všem dobře. Aby se na léčbu nemocných dětí nemusely vybírat sbírky, aby každé dítě mohlo chodit do školní jídelny na obědy, aby byl na světě mír a nikdo nemusel utíkat před válkou z domova. Kdyby byla prezidentkou, chtěla bych alespoň trochu změnit svět k lepšímu.

Jonáš Pochop (14 let)

KDYBYCH BYL AUTEM

Kdybych byl autem, nemusel bych chodit pěšky.

Všude bych dojel, cestoval krajinou. Nemusel bych čekat na autobus nebo vlak, koupal bych se v myčce. V servisu by se o mě starali, abych byl stále zdrav. Jediné co by mě trápilo, je drahá nafta, na kterou jezdím, ale blýská se na lepší časy, protože se nafta stále zlevňuje. To už potom budu moci jezdit na dovolenou až k moři.

Miroslava Slámová (15 let)

KÉŽ BYCH MOHLA BÝT TELEVIZE

Kdybych se mohla změnit na nějakou věc, tak bych si asi vybrala televizi z následujících důvodů. Televize totiž podává lidem umělecká díla zábavnější formou nežli třeba knihy. Takže přispívá k vzdělanosti a civilizovanosti lidstva. Na televizi se každý rád podívá a každého také rozveselí, napne či povzbudí. Záleží na žánru filmu nebo televizního pořadu. Výborně také funguje jako vyprošťovák z nudy a dlouhé chvíle. Má také svoje nevýhody, které jsou nesporné. Někteří lidé se od ní neodlepí celý den a tím pádem tloustnou.

I když televize knihy v něčem zastoupí, tak vám slovní zásobu nerozšíří. Vyplývá z toho tedy, že číst musíme i tak.

Jitka Nepeřilová (53 let)

ROK ANEB ČTVERO ROČNÍCH OBDOBÍ

Jaro

Dobrý den, říkají mi jaro. Můj otec je rok, matka příroda- čarodějně krásná. Bratr je podzim, sestrou je zima, ještě tu je léto, to je jako já. Ale já jaro jsem mnohem krásnější a mnohem mladší. I přesto jsem šikovná a hlavně umím kouzlit. Bez kouzel bych tolik práce nezvládla. Přijít po sestře zimě, kdy často leží sem tam ještě sníh a vůbec nic neroste, je moc těžké. Zima se nechce jen tak vzdát. Ještě v dubnu postraší sněhovou přeháňkou, mrazíkem, ale na mě nemá! Díky mým pomocníkům slunci a vlhému jižnímu větru sílím, kdežto zima slábne, až se úplně vytratí. Tu přicházím já, jaro, a začínám čarovat. Přiznávám, je to trochu chaos, ale myslím, že to nikomu nevadí. Celá příroda se probouzí z dlouhého spánku. Celá natěšená, jak se všechno dá do pohybu. Ach, jak mám právě toto rádo. Jsem velice rychlá, během malé chvíle se všechno zazelená, vykvete, vypučí poupata a už jsou celé květy a voní. Těch vůní je mnohem víc. Přes vůně půdy, trávy, šeráků, trnek, lesních stromů, tulipánů, fialek, krokusů, pampelišek a dalších, až po vůni májového deště. Do toho všeho mumraje probouzím zvířata, co po celou zimu spala. Volám z jižních krajů tažné ptactvo, aby všechno stihlo. Nejraději mám, když přiletí vlaštovky, protože jsou velice hlučné. Křičí na celý kraj: „Už jsme zpátky, už jsme tady. Jste rádi, že jsme se vrátili? My ano! My ano!“ Je to krásný, ale náročný čas. Neřeklo bych, že i mě práce tolik unaví.

A najednou u mě léto. Ani nevím, kdy přišlo. Tak nějak se vedle mě objevilo a je to dobře. Můžu se jít prospat a odpočnout než na mě znovu rok zavolá: „Vstávej už je čas.“

Léto

Říká si o mě „Léto budiž pochváleno.“ Musím jen souhlasit. Jsem nejteplejší, nejsladší a fantazie nekonečná. Tak jako je nekonečné noční nebe plné hvězd. Voním sušeným senem, zrajícím obilím, jahodami, malinami, borůvkami, třešněmi a vůněmi dalek lákajícími slovy „pojď za mnou“. Mé noci jsou světlé a teplé. Zato dny mívám horké, tak horké, že i já jsem z toho celá uondaná. Poprosím déšť, aby nás zkroutil a osvěžil. Jenže ten nepřichází sám. Předešla jej bouřka. Už je slyšet v dálce hrom, modré nebe se zatáhne tmavými těžkými mraky plné vody a blesků. Je blíž a blíž. Blesk stíhá blesk. Hrom tříská nad hlavou. Už prší a prší. I slunce se přišlo podívat. Vykoukne mezi mraky a jeho paprsky zalije déšť. Stalo se něco nádherného. Na obloze se díky těm dvěma

vytvořila nádherná duha. Od fialkové, růžové, žluté, zelené, duhové odstíny barev. Jsem v plné síle, stále horké a suché, ale někde daleko vzadu už cítím, že se blíží podzim.

Podzim

S podzimem jsme kamarádi. Podzim vládne noci a ránu, já prohřívám den. Dohromady se sluncem musíme dodělat to, co jaro začalo. Všechno musí dorůst a dozrát. Mám tolik práce, že si ani nestačím všimnout, že už nejsem léto, ale proměnilo jsem se v krásný mladý podzim. Těším se, jak začnu malovat. Těch barev, co mám nachystaných od zelené, žluté, červené, zlaté, hnědé a okrové, tolik odstínů barev nemá žádný malíř na světě, jako já podzim. A těch mlh. Ze začátku lehké, teplé a tajemné, proplétající se mezi stromy v lese, kde každé ráno dorůstají voňavé houby všech druhů. Lehounké opary mlh nad rybníky, u řek, v údolích. Mávám odlétajícím ptákům do teplých krajin. Volám za nimi: „Nezapomeňte se včas vrátit.“ A již jsou pryč! Najednou je zvláštní ticho, klid, mlhy se válí nad krajinou. Už není kam spěchat. Všechno je hotové, uklizené. Občas zakřičí lovcí káně nad polem, zašustí ježek v listí, mihne se veverčí ocásek shánějící něco dobrého k snědku.

Mám hosta mrazíka. Přichází v noci, shazuje listí ze stromů. Zviditelňuje pavučiny, jemnou krásu potaženou krystalky ledu. Jako by se zastavil čas. Ale bohužel trvá jen chvíli. Ach ten můj host. Je čím dál drzejší a větší. Aby toho nebylo málo přivedl si příbuznou. Říká jí paní zima. Nelíbí se mi. Jde z ní chlad a její chování je nadřazené. Cítím, že už tu nemám co dělat. Stejně všechno mám hotové a s touhle paní bydlet nechci. Už mě tu nic netěší. Ať si zima dělá, co chce. Přeji všem dlouhou dobrou noc!

Zima

Hurá! Jsem zima. Všechno mám krásné, čisté, bílé. Sněhu mám habaděj. Tentokrát si dám záležet a užiji si to. Zavolám na severní vítr, mráz už je taky silák se třpytivou čelenkou z jinovatky. Řeky, potoky, rybníky jsou zamrzlé, led jako sklo. Všechno je tak, jak patří. Můžeme se začít radovat a bláznit. S větrem si hrajeme na honěnou, kdeco prošmejdíme, že za námi zůstává sníh a závěje. Jen se nesmíme moc rozdovádět. To se potom hra na honěnou zvrtné ve vánici a je zle. Nám to nevadí, ale ostatní jsou z toho paf. Nádhra. Není nic krásnějšího. Všechno mám bílé, čisté, slunce na modrém nebi svítí a hřeje akorát. My spolu moc nekamarádíme. Ničí moji práci. Slunko bude mít své paprsky v tom, že mi ubývají síly, hřeje čím dál tím víc. V noci jsem paní ještě já, ale ve dne už nemám skoro žádnou šanci.

Na mé místo se snaží dostat jaro. Takové nevycválané mládě. Neváží si starších. Dobrá. Jak se říká „Moudřejší ustoupí.“ stejně slunce pálí čím dál víc. Můj krásný bílý sníh je špinavý a je ho míň a míň. Bláznivé jaro, je ho všude plno a toho křiku. Upřímně, leze mně to na nervy, asi jsem doopravdy stará. Měla bych si odpočnout, kde bude ticho a klid. Odcházím, abych se mohla vrátit.

Lidé mi říkají rok. Lidé, zvláštní obyvatelé naší krásné modré planety, žijí tu s námi a jejich chování je dost podivné. Všechno by chtěli předělat, všechno vědět, všemu rozumět a hlavně všechno měřit a spočítat. Tím pádem i mě. Podle lidí mám 12 měsíců, měsíc má buď 30 nebo 31 dní, den má 24 hodin, hodina má 60 minut, minuta má 60 vteřin. Měsíce pojmenovali leden, únor, březen, duben, květen, červen, červenec, srpen, září, říjen, listopad, prosinec. A právě v měsících panují moje děti jaro – léto – podzim - zima. Nepřichází přesně tak, jak by si lidé přáli. Nám to vůbec nevadí, že v létě je chladno, v zimě nemrzne a sníh nepadá a že v plném jaru přijde mráz. My na přesnost tak nehledíme, stále si něco vyprávíme a smějeme se. Stále říkám „my“, myslím tím sebe, přírodu, slunce, vítr, vodu, zemi, měsíc, hvězdy a další a další. Je nás moc a než si to všechno povíme, tak čas běží. Čas je velká slabost lidí, nemají čas a chtěli by všechno hned. Zatím co my máme celou věčnost.

Ilona Ptáčková (54 let)

KDYBYCH BYLA...

„Kdybych byla“ nebo „kdybych bývala byla“... Tyto slovní obraty nerada používám, protože v životě „kdyby“ neexistuje. Nemůžeme si vyzkoušet různé varianty. Vždycky je vše načisto. Tato sousloví mě posunují do oblasti snů. A tu ráda mám.

Už jako dítě jsem si představovala, co bych dělala, kdybych byla mocná, někdy i všemocná. Určitě bych postupovala jinak, než paní učitelka nebo jiná autorita. V té chvíli už mi hlavou plynul silný proud obrazů z mé fantazie. V nich jsem byla hrdinkou, která zvládla každou situaci s přehledem a i bez jakékoliv zkušenosti ze všeho vybruslila.

Ve skutečnosti to dopadalo úplně jinak, než v mých představách. Ptáte se proč? Odpověď je jednoduchá. Protože v mých snech jsem jednala i za ostatní aktéry dané situace. Ve skutečnosti každý jedná sám za sebe. Každý neúspěch v mém reálném životě se stal cennou lekcí, která mě vyučila, jak opravdu takové situace zvládat co nejlépe.

Ted' jsem už „trošku“ vyrostla a z pohledu mých čtyř křížků se jeví moje snění dost naivně. Přesto kdybych byla oslovena člověkem, který by mi umožnil vrátit se do časů mého dětství, tak bych odmítla. Proč? Protože vím, že bych asi mohla některé věci pokazit a neměla bych kolem sebe ty lidi, které mám nyní. Nebyla bych tak šťastná, jako jsem teď, můj život by se ubíral jinou cestou a žila bych jiný život.

Dnes mi už snění tak nejde, jako dřív. Je spousta jiných věcí, které stojí za poznání. Přes to všechno se občas ponořím i do svých starých snů a krajín mého dětství... Ale kdybych byla opět dítětem, chtěla bych, aby moje duše byla čistá a prostá zkušeností, které jsem udělala v tomto životě.

Tak mě napadá verš z jedné lidové písničky, kterou jsem se naučila ve škole jako dítě: „Kdybych byla ptáčkem, tím malým sokolem ...“ No, když už bych byla tím sokolem a hlavně kdyby mi zůstaly aspoň jeho oči, tak bych udělala věcí. Tenkrát jsem chtěla hlavně letět domů. Bydlela jsem totiž na internátu a domů se jezdilo podle toho, jak to měl kdo daleko. Stýskalo se mi, ale nebylo vyhnutí. Kdybych dobře viděla, byla bych ve škole v našem městečku na Slovácku

a řádila bych s bývalými spolužáky. Říkala jsem si, když se zpívala tahle písnička. Tenkrát jsem ještě nemyslela na to, co se zpívá dál. Milého jsem nehledala a když už bych se točila nad nějakým dvorem, tak určitě nad naším.

Další komplikací bylo to, že naši dostavěli dům a přestěhovali se do sousedního města. Kdybych byla dospělá a mohla bydlet, kde chci! To by byl další problém, který by mě trápil. Už jsem viděla barvitě, jak jsem majitelkou domu, kde momentálně bydlela babička. Jak se tam všechno zelená a kvete a já jsem šťastná a mám kolem sebe spoustu dětí. Určitě bych pěstovala bylinky a léčila bych

všechny v okolí. Měla bych koně. Ano. Aspoň jednoho. A žila bych jako princezna. Sice bych pracovala, ale protože by mě to bavilo, tak bych byla spokojená a plná energie.

Kdybych měla tu možnost, že bych už viděla do toho dvora, tak bych určitě neluštila, co tam někdo píše do dopisu, i kdyby byl určený pro mě. Ale tady to dokresluje písničku. Faktem je, že v naší době by asi nikdo nepsal psaní pod kloboučkem a na koleně. No, kdybych tenkrát od našich dostala dopis, tak by mě asi udělal radost, ale raději jsem jezdila domů a ... no počkat. Tady už vlastně doma nebylo. Na druhou stranu, když se na to tak podívám. Nic bych neměnila. V tom domě je dnes paní moje sestra, má kolem dva krásné syny, manžela a na zahrádce opravdu voní bylinky a ona léčí a pomáhá lidem v okolí. Je fyzioterapeutka. Konec nemá. Jen teď si pořídili štěně. A pak že se sny neplní, i když trochu jinak.

Kdybych byla dnes tím sokolem, tak bych určitě lítala nad jejich dvorem a taky bych nakoukla k našim do toho domu, kam se mi tenkrát ale vůbec nechtělo. A byla bych asi spokojená. Aspoň bych si sama rozhodla, kam dále letět.

Maminka ráda rozhodovala za mě: „Kdybys byla...“ Takové manipulace se ozývaly od rodičů, vychovatelů, manžela a jeho rodičů. Ale já jsem svá a nerada dělám něco podle názorů druhých. Už z toho důvodu, že další přísloví, které znám, zní: Není v světě člověk ten, aby se zavděčil lidem všem. A tak jsem si šla občas pro pěkný výprask, ale věděla jsem, že si za to můžu sama a nikomu jsem nemohla nic vyčítat.

Kdybych byla volila někdy v budoucnu, jestli mám bydlet ve velkém městě, na vesnici, v kraji, kde jsem se narodila, nebo v kraji, kde dnes žiji, vyhrála by Vysočina. Kdybych byla v takovém balíku, že bych měla možnost volby, kam peníze investovat, tak bych věděla. Určitě bych volila domeček, zahrádku a v ní místo, kam bych mohla utíkat před světem, když bych chtěla snít o věcech, které do reálného života nepatří. Kdybych byla movitá a měla možnost peníze rozhazovat, tak bych nechala opravit cesty, vysázela zeleň a udělala něco pro děti. Hmm, ale co? Děti už nejsou, co bývaly. Ale tohle říká každá generace. Každopádně si myslím, že všechny děti se nedají házet do jednoho pytle. A taky pro naše seniory a hlavně pro naše Zdislaváky.

Víte, jak jsou tam šikovní lidé? Ať se podíváte na zaměstnance nebo klienty, dohromady jsou – prostě úžasní. Tedy, kdybych byla bohatá a měla tu možnost, tak bych určitě podpořila jejich tvoření. Koupila bych keramickou hlínu a formy, vlnu různých barev, látky a potřeby na šití a zeptala bych se, co by si ještě přáli, aby se jim lépe tvořilo a byli spokojenější než doposud.

Kdybych byla bohatá a mohla rozhazovat peníze, měla bych taky hodně rádoby kamarádů a rádců, kteří by se mnou chtěli manipulovat. Toho jsem si už v životě užila dost a těmito lidem bych nepopřávala sluchu. Jedno ale vím. Kdybych byla

bohatá, asi bych nebyla šťastná. Měla bych starosti, co s tím množstvím peněz a určitě bych nechtěla, aby byl někdo smutný. Ale to pořád myslím na druhé, a co já? Musela bych se nutně trápit? Je to přece jen můj pohled a s tím se dá něco udělat. Určitě by se našli lidé, kteří by mi vyčítali a záviděli. Ale to se může dít i teď, když nemám konto nadité k prasknutí. Někteří lidé nedokážou skousnout, že se člověk cítí šťastný kvůli maličkostem, že se usmívá, když venku leje a je mlha a že se dokáže usmívat, i když má starosti. Kdybych byla smutná, připadala bych si chudá a divná.

To snění a vymýšlení se slůvky: „Kdybych byla“ mě ale začalo bavit. A proč to nevyzkoušet i jako terapii pro zlepšení nálady?

Ludmila Milfajtová (39 let)

KDYBYCH BYLA..... KRASOJEZDKYNÍ

Milý deníčku, budu krasojezdkyní ve velkém cirkuse. Ten cirkus se jmenuje ZAZI. Když jsem poprvé uviděla toho překrásného koně, měl nádhernou hřívu a hned se mi zalíbil. Je radost s ním trénovat na vystoupení, den ode dne je více zdokonalený ve skocích a úklonách. Budu mít překrásné modré šaty na významný den, kdy je pozvaný pan ředitel cirkusu ze Slovenska. Už zítra bude to vzácné představení. Kůň se jmenuje Blesk a je vytrénovaný dokonale.

Dnes je ten den D. Už se schází publikum, až nakonec přijel pozvaný pan ředitel Sochór Ján.

Vystoupení se zdařilo a na žádost publika jsem k vystoupení přidala náročnou sestavu. Všem se to líbilo a pan Sochór byl potěšen děkoval za pozvání. Při odjezdu pozval našeho pana ředitele a mě na Slovensko, abych předvedla u nich v cirkuse ZÖJA nové představení. Ráda jsem přijala pozvání a přislíbila novou sestavu na vystoupení u nich.

Příprava na vystoupení mě velmi baví. Nacvičuji seskoky ze strany na stranu, stoj na koni a nové skoky. Potom kůň poklekne, ukloní se, seskočím a hned vyskočím ukloním se a udělám přemet. Budu se těšit na další dny cvičení. Zítra budu zkoušet v nových růžových šatech. Už se na Slovensko moc těším. Budeme tam už za měsíc.

Dnes jsem cvičila protahovací cviky, abych byla připravená. Blesk je celý černý a hřívu má hnědou. Je učenlivý, rychle se naučí novým skokům i poklonám a jiným dovednostem. Jsem ráda, že ho mohu naučit zajímavé kroky. Už se naučil chodit pozadu, doprostřed otočit se a uklonit.

Byla jsem se podívat ve městě v cirkuse Jasoň na vystoupení krasojezdkyně Hany. Bylo to zajímavé představení. Vše se mi líbilo. Zkouším stoj na rukách a jiné cviky. Protahuji se také do oblouku. Trénuji seskoky z koně a úklony.

Už se blíží den, kdy pojedeme s panem ředitelem Davidem Řádkem na Slovensko. Sestava pro vystoupení v Nitře bude sice náročná, ale ráda ji předvedu.

Dnes trénuji více, podařilo se vše náramně. A pozítří pojedeme. Máme teď volno, proto se jdu projít do lesa s přáteli z cirkusu. Později zopakují vše co jsem se naučila.

Právě jedeme na Slovensko už brzy tam budeme.

Když jsme přijeli do Nitry tak nás pan ředitel Sochór přivítal a provedl celým cirkusem. Zítra budu vystupovat, už se nemůžu dočkat.

Za tři hodiny budu předvádět novou sestavu. Šli jsme s panem Sochórem a s panem Řádkem na zkoušku. Zkoušela jsem s Bleskem, aby si zvykl na jiné prostředí a byl v pohodě. Vše se podařilo nacvičit. Blesk se procvičil dokonale.

Právě skončilo vystoupení. Nejdříve šel Blesk pozadu doprostřed a uklonil se. Šla jsem hned za ním a obešla kolem dokola a ukláněla se. Vyšvihla jsem se na koně a začala první část sestavy. Zazněl potlesk. Nejvíce se panu řediteli Řádkovi a Sochórovi líbil můj tanec na hřbetě koně. Po velkém aplausu jsem ještě přidala improvizované seskoky. Jsem ráda, že se všem mé vystoupení líbilo. Potěšilo mě, že se lidé bavili. Pan sochór nás pozval na zítřejší premiéru s jejich krasojedzcem, který se jmenuje Pavol. Páni ředitelé se domluvili, že uspořádají společné vystoupení.

Tak jsme začali nacvičovat společně. Najednou jsem udělala špatný švih a narazila si ruku. Řekla jsem krasojedzci, že kdybych byla krasojedzkyní dříve, bylo by to prima, ale jsem ráda, že můžu být krasojedzkyní v tomto cirkuse a zrovna teď. Tak jsme udělali přestávku, abych si mohla odpočinout. Usnula jsem a zdál se mi sen: kdybych byla krasojedzkyní v Paříži měla bych šaty třpytivé samá krajka. Jezdili jsme dvě krasojedzkyně s krasojedzcem. Nacvičili jsme zajímavou sestavu. Po přestávce už jsme netrénovali, trénoval sám Pavol. Ředitelé rozhodli, že odloží naše vystoupení pro můj úraz, aby se mi zahojila ruka.

Znovu začínáme a nacvičujeme společně, nejdříve zvolna – pomalu, abych mohla šetřit ruku. Dříve jsme skončili, tak jsme se šli projít. Další den jsme cvičili a protahovali se i trochu posilovali.

Už se mě daří, ruka je v pořádku. Blíží se den, kdy budeme vystupovat.

Dnes bude delší zkouška. Zítra už je naše vystoupení. Připravujeme se, protože bychom chtěli předvést parádní překvapení pro všechny. Dotrénovali jsme a právě jdeme vyhřebelcovat koně a dát jim seno a vodu.

Už za hodinu začíná společné vystoupení. Nejdříve budeme stát na koních a držet se za ruce. Potom pojedeme v kleče a oba se znovu budeme držet za ruce. Pavol pojedje na svém Ryzákovi jako první a já ho budu vzápětí následovat a hned poté pojedu doprostřed. Potom bude kůň Blesk kráčet kolem dokola a uklánět se. Úplně závěrem povedeme koně každý z jedné strany a pak budeme provádět koně kolem šapitó, aby si je lidé mohli prohlédnout. Koně začnou kráčet a zvedat nohy, aby se lépe předvedli a nakonec se otočí kolem dokola a pak se na ně vyšvihneme a společně odcváláme.

Máme po představení. Po skončení zazněl veliký potlesk, který neustával, tak jsme s Pavolem přijeli poděkovat za potlesk publiku.

Řekla jsem panu řediteli Sochórovi, že kdybych byla krasojedzkyní u nich na Slovensku, tak by to bylo velmi zajímavé a že jeho další pozvání neodmítnu a ráda se budu na Slovensko do jeho cirkusu vracet. Být krasojedzkyní je překrásné!

Kateřina řerdzikov (32 let)

KDYBYCH BYLA ZPĚVAČKOU

Jmenuji se Kateřina a mm velk sen. Chtěla bych být slavnou zpěvačkou, kterou vřichni znějí. Zpívala bych na velkých koncertech a po nich bych měla autogramiády, kde bych se svým fanouřkm podepisovala na svoje fotografie v braillově písmu, protože ernotiskem psát neumím, jsem totiž od narozen nevidom.

Věřím, ře by to byla krása. Koncerty bych pořádala hlavn v budovách, abychom nezmokli, ale kdyby bylo pkn, tak by se mohlo koncertovat i venku. Koncerty by začínaly v 6 hodin večer a končilo by se tak v 9 hodin, aby ostatn viděli na cestu dom.

Turn bych pořádala hlavn po Česku. Nechtěla bych ale jezdit moc daleko. Do Prahy nebo do Brna bych klidn jela, tam řije hodně lidí a mohlo by na koncert i hodně lid pjt. Na koncerty bych jezdila vřdy s kamarády autem, protože bychom si po cestě mohli povídat a smát se.

Koncerty by byly opravdu velik, na kter by mohlo pjt mnoho lidí, třeba i tisíce lidí. Byla bych moc ráda, kdyby jste přili na můj koncert i vy. Ráda hraji a zpvm před druhými a moc m tř, kdyř se ke mně ostatn ve zpěvu přidj. Je to pak vtř zábava.

Zpívala bych hlavn romsk a esk písničky. Anglick písničky zpívat nechci, protožeanglicky neumím. Chtěla bych se anglicky naučit, ale nevím, jestli bych dokázala v angličtině i zpívat.

Zpívala bych písničky, kter znám jř dlouho ale i ty, které sama skládám. Mm je schovan v hlavě, kde mi je nikdo nevezme. Zpívala bych hlavn o penězích a o lásce, kdy láska zvtř i nad penězi. Urit bych zpívala pomal i rychl písničky, hlavn takov, kter se líbí i ostatním, ne jen mně.

Byla bych moc ráda, kdyby se mnou zpívala i moje sestřenice Pavla, protože má se moc líbí její zvlřtn hlas. Mohli bychom zalořit i malou hudebn skupinu. Trénovali bychom hodně asto, abychom to pořádně uměli a lidi si o nás pak neřekli, ře si nic nepamatujeme. Nejdřve bychom trénovali v kulturn dom a pak třeba i ve vtřm prostoru.

Při zpvni by m doprovázely klávesy, tibetsk msy, bubny, harmoniky, protože ty jsou nejlepř, a saxofony, kter tam být pokařd nemusí. Měla bych takov zvlřtn kouzeln nástroje, kter by hráli sami. Nebo by se mnou hráli moji bratranci, protože umí hodně dobře hrát a mám je ráda. A já bych jen zpívala nebo bych hrála na varhnky.

Zpívala bych na nzkm pódiu, protože mám strach z vřek a taky aby se mi na pódium lépe nastupovalo. Nvřtvnci koncertu by seděli na řidli vedle sebe, tak

jak to má být na správném koncertu. Uprostřed hlediště by byl malý parket pro všechny, kdo by chtěli tancovat při mé hudbě.

Důležitou součástí zpěvačky je určitě i to jak se obléká. Pro mě je důležité, abych se v oblečení cítila pohodlně, takže bych na koncerty určitě nenosila kožich, protože jsem alergická na chlupy. Nosila bych kalhoty a tričko nebo halenku. Vlasby bych si spletla do culíku, aby mi nepadaly do očí. Švagrová by mě nalíčila, třeba by mi namalovala pusy pěknou rtěnkou.

Na koncerty bych chystala pro posluchače i pohoštění, aby tam nebyli všichni hladý. Sama bych to nezvládla, ale s pomocí bych zvládla nachystat třeba obloženou mísu, chlebičky, brambůrky a třeba zákusky. Byla bych ráda, kdyby se všem na koncertě líbilo. Stoly s jídlem by byly v zadní části, aby lidi nemohli křoupat jídlo během koncertu. Na jídlo by byla přestávka. Na pití bych připravila něco slavnostního nebo to, co mám ráda já, aby všichni věděli, jaká jsem. Nabídla bych jim třeba limču, kafičko nebo horkou čokoládu a na přípitek bych nabídla vaječný koňak, ten mám moc ráda.

Měla bych pro posluchače velkou prosbu, aby si odskočili na toaletu před koncertem nebo o přestávkách, aby necourali a nerušili ostatní při koncertu.

Jednotlivé koncerty bych vyhodnocovala a pak bych všem účastníkům rozdávala upomínkovou fotografii na koncert, nějaký drobný předmět nebo sladkost. Centrum Zdislava by na koncertech mohla mít stánek se svými výrobky a všichni by si u stánku mohl koupit dárek pro svoje rodiny a přátele.

Za peníze, které bych dostala za koncerty, bych si koupila nové nástroje a něco dobrého na jídlo, třeba taky kávu, nové vybavení počítače a telefon na volání, ale ne ten dotykový, protože s ním pracovat neumím.

Chtěla bych mít i pár bodyguardů, kteří mě ochrání před vším špatným, např. před chrápáním a vším, co mě leká. Bodyguardy bych si vybírala hlavně podle vlastností, ne podle toho, jak vypadají.

Umělecké jméno bych nechtěla mít. Myslím, že mě všichni poznají i podle mého vlastního jména. Budu ráda, když si mě ostatní budou hledat na internetu a na youtube.

Myslím, že by mě sláva nezměnila. Nechtěla bych být zlá. Chtěla bych zůstat přátelská a taková jaká jsem teď. Když bych byla slavná, tak vím, že by se o mě i mohlo psát v novinách. Mohla bych

i podporovat některé značky a dělat někomu reklamu. Určitě bych nemohla dělat reklamu třeba beranicím nebo čepicím, těch se totiž bojím. Rozhovory by mi nevadilo, lidi by se mě ptali a já bych říkala, že už takový talent mám od narození.

Nikdy jsem nebyla na žádné autogramiádě, ale moje autogramiády by byly pěkný. Já bych podepisovala fotky na pichtově psacím stroji, některé bych měla již předchystané, jiné bych podepisovala na místě. Lidi by si mohli na autogramiádě i vyzkoušet hrát na moje hudební nástroje, třeba na kytaru nebo na klávesy.

Na závěr bychom si mohli zazpívat společně pár písniček, třeba i křesťanských, nebo by se mohly pustit písničky na kazetáku.

Mým velkým snem je být zpěvačkou, muzikantkou, kterou všichni znají. Ale pokud se můj sen nestane skutečností, tak by mě to nevadilo. Budu zpívat a hrát ostatním, i když nebudu slavná. A bude to i tak velká zábava. Moc se na to těším.